

MASKENBAL NA ŽICAMA

Perica Jokić

Biblioteka
SAVREMENA KNJIŽEVNOST

Knjiga 348

Perica Jokić

**MASKENBAL
NA ŽICAMA**

Roman o Londonu i okolini

Beograd, 2020.

PRVO POGLAVLJE

London, decembar 1985.

1.

– Halo, Geri, evo liste za utorak, dvadeset četvrti decembar. Piši.

– Mislim da ste pogrešili broj.

– Muzička redakcija? 580 4468?

– Ne, privatni telefon.

– Oprostite... Uzgred, jeste li nekada glasali za top-listu „Sedmice“?

– Ne razumem, šta je „Sedmica“?

– Poznati londonski nedeljnik. „Pop putokaz“ je muzička strana u „Sedmići“, a top-lista je...

– ...Rangiranje muzičkih hitova.

– Eto, nikakva filozofija.

– Možda za Vas koji živite u Londonu.

– Dopire „Sedmica“ i šire. Gde se nalazite, da Vam kažem možete li je naći u svom kiosku.

– Upravo sam se doselila u Englesku.

– Po akcentu bih rekao da ste rođeni ovde.

– Ali sam pola života provela u inostranstvu.

– Zanimljivo. Možemo li večeras o tome?

– Progrešili ste broj. To je sve.

– Ja bih Vama pomogao.

– Pomažem Vam. Šta Vas još zanima?

– Priznajem da ste me zbunili.

– Hteli ste nešto u vezi top-liste.

– Jesam. Da.

– Pratim muziku, ali ne učestvujem u anketama.

– Nije anketa. Izbor hitova za radio.

– Maločas ste govorili o novinama.

– Tu sabiramo glasove čitalaca, a onda sve ide za radio. „Top 40 vinyl“.

- Prilika da saznam šta se sluša. S pravog mesta.
- Money for nothing, One vision, Dancing in the street...
- Kao i svuda. Streits, Kvin, Bovi-Džeger...
- Volite rokenrol?
- Naravno. Glasam za Kvin. Pozdrav!
- Studirate? Radite? Odakle dolazite? Kako Vam je ime?
- Hoćete li odgovor sada ili večeras?
- Svakako bih voleo da se vidimo.
- Čekam Vas u muzičkoj redakciji.
- Daću Vam adresu.
- Šalim se. Bili ste prijatni.
- A Vaše ime? Bar nešto...
- Sara.
- Kako da se čujemo?
- Na isti način. Okrenete broj i ja se javim.
- Bila je greška.
- Možda se ponovi.
- Prezime?
- Nije u imeniku. Au revoir.

2.

- „Paket“ je stigao, Henri.
- Hvala, Lili. Jesi li obavestila Brajana?
- Bio je tačan. 15:00.
- Vreme za muzičku redakciju. Šta kaže?
- U PTT centrali su aktivirani lovci telefonskih

brojeva i već mogu da očekujem Fredijev poziv.

– Da li je blokirao Sarinu liniju?

– Prema Frediju? To je prvo uradio.

– Dosta rizikujemo. Jedino od kuće ne može da ga dobije.

– Kad čuje informaciju da je broj van funkcije, shvatiće tako. Zašto bi proveravala?

– Bilo bi idealno da ga potpuno isključimo sa mreže, ali kvar je očigledan i Fredi bi ga brzo prijavio.

– Držaćemo se prvobitnog plana. Ne zaboravi da najpre mora da naiđe na mene.

– Koliko si sigurna?

– Brajan je sve sredio. U Centrali ima osobu od najvećeg poverenja.

– Veruješ da postoje takve osobe?

– To mu je majka.

– Vinona?

– Nisi znao da tamo radi?

– Saznajem u pravom trenutku. Da budem spokojan.

– Ja bih ovde završila sa Brajanovim udelom.

– Postali smo prijatelji, Lili. Moram da pazim na njega. Važan mi je.

– Sumnjaš da bih mogla sama da obavim posao?

– Rekao sam mu da ćeš da ga upoznaš sa Sarom.

Ne mora da zna detalje, ali će svakako učestvovati u operaciji *Aznavor*.

– Šteta što nije hrabriji.

– Brajan nije Ferari bez razloga.

– Ne mislim na tu hrabrost... Nije mogao sam da mi priđe na izboru za Mis, nego je čekao tebe da nas upoznaš na boks meču.

- Oprezan je od Beverli Hilsa.
- Šta se desilo?
- U Beverli Hilsu sam imao važnu partiju pokera. Hotel je vrveo od poznatih lica. U pauzi, za šankom, upoznajem svog zemljaka iz Engleske, tačnije iz Kembridža, koji je tražio sponzora. Hteo je da vozi pod „zastavom“ Plejboja. I ne auto trke, već formulu 1. Na kartama je bio vlasnik Plejboja, dobro ga je namirisao, ali s njim je trebalo razgovarati na njegov način, kroz njegove interese. Onda sam Brajanu dao nekoliko korisnih saveta. Spojio sam vas i dalje znaš priču...
- Da, jedino ne znam što je tebi važan?
- Hajde da to, za sada, preskočimo, je l' važi?
- Važi, Henri. Za sada!
- Ja krećem večeras. Najkasnije ujutru.
- Dolaziš li sam?
- S porodicom. Zapravo, nas dvoje kao troje.
- Uskoro će vas biti troje, je l' tako?
- Za petnaest dana.
- Do tada ste u Londonu?
- Vazduh je čistiji nego ovde u Njujorku. Za bebu vrlo bitno, Lili.

3.

- Maločas smo razgovarali. Tu je?
- Kažem Vam, nema nikakve Sare.
- Šta nije u redu? Hteo sam 580 4468.
- Greška.

4.

– „Radioskop“ bez top-liste. Da li su je zaboravili, Fredi?

– Birajući muzičku redakciju i Gerija Dejvisa, okrenuo sam pogrešan broj.

– Nisi mogao ponovo da pozoveš?

– Posle tog neplaniranog razgovora, zakasnio sam.

– Ko te je zadržao? S kim si razgovarao?

– Ne znam.

– Ne znaš!?

– Ne brini, Džoni, bićete u „Sedmici“. I pre izlaska singla.

– Promovišeš svoj tekst!

– U vašem je stilu i prati naziv albuma – „Hajde da poludimo“.

– Dobru melodiju, reči ne mogu da pokvare.

– Zašto ne pevaš ono tvoje o plastičnim lutkama i seksi kraljici?

– Potpisujem se kao autor – ti dobijaš lov. Ništa se ne menja, Fredi.

– Imaćete poster u „Sedmici“ ako mi završiš sve kombinacije telefonskog broja koji sam ti dao.

– Kao da ne žališ što si zatajio kod muzičke redakcije...

– Možda je to srećna okolnost, Džoni.

– Ovo za poster se ne šališ? Moj računar će začas da ti izađe u susret.

– Kad završiš, biraj mesto i vreme za poziranje „Sabotera“ našem foto-reporteru.

5.

- Ovde Fredi. Da li mogu da čujem Saru?
- Ne možete.
- U poslu je?
- Ne. Nema Sare. Pogrešili ste.

6.

- Šta Sara? Koja Sara?!

7.

- Pogrešan broj.

8.

- Molim. Ko je?
- Zdravo, malena. Ti si zadužena za telefon, je l' da?

-
- Molim?
 - Hoćeš li da pozoveš nekog starijeg?
 - Ja sam Nikol i imam četiri godine.
 - A tvoja sestra?
 - Moja sestra je Olivija.
 - A Sara? Ima li neko kod tebe da se zove Sara?
 - Nema. Niko se ne zove Sara.
 - Pozdravljam te, Nikol. Budi dobra.

9.

- Jesi li našao Saru iz „kombinacija“?
- Ne, Džoni, ali slutim ko bi ona mogla da bude.
- Šta nameravaš s njom, Fredi?
- Nisam siguran. Znam samo da me je silno pokrenula.

10.

- Tačno je devet i trideset!
- Hej, Katrin! Ti si?
- Prvo tebe zovem, Fredi. U Londonu sam.
- Ne mogu da verujem. Posle šest godina.
- Šest godina, tri meseca i sedamnaest dana.
- Septembar. Dobro ga pamtim. Otišla si s puno nade...

- Teško sam se privikla na novi život. Morala sam.
- Ponovo si tu. U isto vreme.
- Namerno sam ti prekidala doručak.
- Kao i sada, Katrin.
- Čudno se osećam. Čim sam ti čula glas, našla sam se u prošlosti.
- Koliko sam te jurio... Jesam li ti stvarno bio nejasan?
- Htela sam da budemo prijatelji. Prijateljstva traju.
- Znam. Ni jedna razglednica od tebe.
- Paziću ubuduće.
- Nekada si bila manje osećajna. I uvek kada sam bio nežan prema tebi.
- Kasno je da se ispravljaju greške, Fredi.
- Kako ti je muž? Da pitam za svog najboljeg prijatelja.
- Ne opija se više zbog mene ako si na to mislio.
- Njujork pozitivno deluje na njega. Ostvario mu se san da živi tamo.
- Nije mnogo srećan.
- U Londonu su ga roditelji finansirali, pa je mogao da se opusti. Zamišljam ga u Americi gde treba nešto i da radi.
- Umne poslove ne voli, a fizički beže od njega.
- Ono što je ovde počeo, tamo je, pretpostavljam, usavršio.
- Da, bavio se kockom. Dok na njoj nije dobio trospratnu zgradu. Sad mu je posao da obiđe stanove i pokupi kiriju.
- Čovek zna kako se živi... Jeste li skupa došli?
- Jesmo. Kod njegove babe.

-
- Šta ćeš da mu kažeš, s kim razgovaraš?
 - Prijatelji ste. Mada o tebi ne govori pohvalno.
 - Najbolje je da prekinemo. Da ti ne stvaram neprilike.
 - Reći ću da razgovaram s prijateljicom... Ah... aah... uh!
 - Tako razgovarate? Šta se dešava?
 - Stid me je da ti kažem. U braku se nekad čudno ugojiš.
 - Malo smo trudni?
 - Malo više.
 - Deveti?
 - Dođi da vidiš.
 - Nisam toliko znatiželjan.
 - Misliš da mi loše stoji?
 - Lepšu te pamtim. Kada odnos tvoje visine i širine nije bio jedan prema jedan.
 - Lud si, ali dopadljivo.
 - Zaslužila si da te grdim, Katrin.
 - U pravu si, Fredi. Zaslužila sam.

11.

- Tu-tu-ru-tu, tu-tu-ru-tu! Gde je moja lepa gospođica?
- O, dragi grofe, dugo Vas nije bilo.
- Ako misliš da sam te zaboravio, grdno se varaš, gospođice Makartni.
- Ko Vam je pravio društvo sve ovo vreme? I sa

koliko zadovoljstva, grofe?

– Draga moja, tebe niko ne može da zameni.

– Moraće. Isto kao što ćete i Vi morati lagano da me zaboravite, grofe Vronski.

– To će teže ići, Ano moja Karenjina, makar kao i ona završila.

– Ah, zamišljam tu sliku. Veoma dirljivo.

– Srećom, ti nisi Ana Karenjina, a ja sam samo Bronski.

– Vronski. Vronski! Drugačije ne možete biti moj grof... Je l' se sećate kada smo se poslednji put družili?

– O, znam tačno, draga moja. Od trinaestog maja, pa narednih pet dana. Tada smo na Tahitiju istraživali Tahiti nui i Tahiti iti. Ali ovi mrtvi masivi vulkanskog porekla su, očigledno, bili u senci tvojih aktivnih čari, gospođice Lili.

– Što se mene tiče, slobodno mogu da ožive. Nisam im više na smetnji.

– To da se povlačiš, slušam već pet godina.

– Samo sam sa Vama ostala u kontaktu. Ali ništa od poslovne pratnje!

– Tu sam da te iskušam.

– Ne vredi, mislim da sam donela čvrstu odluku.

– Naučila si da bude gala i biće tako. Izlišno je da te podsećem na nagradu.

– Vi mene beskrajno veselite, dragi grofe. Šteta što moram da Vas odbijem... A gde smo trebali i kada? Da znam šta propuštam.

– Ponovo Tahiti. Neke koncesije su ostale pod znakom pitanja. Ako bi pošla sa mnom, ne sumnjam da bi posao lako legao.

– Tahiti me je potpuno oborio s nogu. Da li je opet prepreka zgodni, plavooki arheolog?

– Baš on. Kolega s druge strane planete.

– Ne dam da propadnete, grofe.

– Tako sam i mislio. Znao sam kome da se obratim.

– Ali kako ću kad sam zarobljena? Ovde imam važan posao, tek započeo.

– Može li on da se ubrza? Mogu li šta da pomognem?

– Možete. Kao što ste pomogli u istraživanju slučaja moje majke.

– Zaboravljaš da sam ja arheolog. Tebi treba detektiv.

– Ne, ne. Arheolog. Gotovo sam sigurna da bi, u ovom slučaju, arheolog više mogao da uradi.

– I dalje si ubeđena da joj je dom neka neistražena pećina?

– Bilo gde drugo da je pobjegla iz psihijatrijske klinike, bila bi lako pronađena i vraćena.

– Koliko se sećam, od tog njenog nestanka prošlo je dvadeset godina.

– Dvadeset dve.

– Koliki su izgledi da je uopšte živa?

– Dok pouzdano ne saznam da je mrtva, ona će za mene biti živa. I želim da je pronađem.

– Trebaće nam još pomoćnika. Tvoj otac nije zainteresovan?

– Rekla sam Vam da njega ne želim u ovome. Niti je zainteresovan, niti je pominje. Sve o majci saznala sam od Alise, sestre od strica. Ono što je ona čula iz svađe naših očeva, odakle se vidi da je glavni razlog

njihove netrpeljivosti Nora, moja majka. Sedam godina ne odustajem da kopam po prošlosti. Tim pre što sam načula nešto neverovatno.

– Šta? Potrebno mi je sve da znam.

– Ovo ne. I meni je grozno saznanje... Tražite je, imate načina. A ja ću se Vama naći.

– To volim da čujem.

– Posle petnaestog januara sam slobodna.

– Sasvim odgovara. Trebaš mi od dvadesetog.

– Ako je tako, dogovorili smo se. U stvari, dogovorićemo se ako mi sredite susret sa Marlonom. Pristajete li na malu ucenu?

– Brando je uspeo da te rasrdi. Želiš njegova dodatna ponižavanja?

– Obični folirant. Jedino šta bi mogao da mi ponudi je da me strpa u kavez sa rasplodnom svinjom i da gleda kako me ona njuši radi parenja. Pazi, molim te! A dobro osećam da je on ta svinja!

– Verujem da tako i misli, draga Lili. Zatvorio bi te u svinjcu, ali bi te i sam poševio. Onakvu kakvu bi te zatekao – u govnama i smrdljivom ambijentu.

– Samo nas Vi spojite, videćemo ko je u pravu! Načiniću da puzi oko mene i umiljato rokće!

– Spojiću vas. Ionako se deo posla obavlja na njegovom ostrvu. Kao i prošli put. Navijam za tebe da mu pronađeš slabu tačku!

– Umem i ja da budem vulgarna i luckasta. Pozdrav, dragi grofe. I ne zamerite što Vam kažem Vronski. A Vi budite Bronski koliko hoćete.

– E, jesi „Vražja Lepotica“!

12.

– Nisam te očekivao, Henri. Dugo smo bili na relaciji telefon – banka.

– Prvi put dobijaš novac na ruke. Kako ti zvuči, Rajko?

– „Bogovski, bre“, što bi rekli kod mene u Srbiji. Čak pre roka. Ne pitam „zašto“ i „kako“...

– Imam intervenciju u Londonu, pa sam te se setio. A što se našeg posla tiče, nameravam da proširim smeštajne kapacitete za sezonce!

– Već si mi nagovestio... Mogu da ti obezbedim noćenja koliko hoćeš.

– Od osamnaest stanova za pet znaš da sam pretvorio u male spavaonice sa po osam ležaja. Sada hoću da u te svrhe obezbedim još prostora.

– Možeš li?

– Najavio sam otkaze trima porodicama. Neuporedivo više mi donose radnici. Plaćaju nedeljno, a i gotovinski. Tako mogu da izbegnem porez.

– Koliko ostaješ u Engleskoj?

– Ne znam tačno.

– Onda, Henri... Vidimo se uskoro.

– Večeras. Nemam mnogo vremena, Rajko.

13.

- Kako napreduje detekcija, Fredi?
- Slabo, Džoni. Ali sam pri kraju sa kombinacijama.
- Što ne znači da ćeš je tako i pronaći. Naročito ako nije bila samo permutacija brojeva.
- Misliš da sam zakačio i neki bez reda?
- Ili si brojčanik pustio prerano, pa je izostalo pravilno tipkanje.
- Što će reći, kombinacija do mile volje.
- Videćemo koliki si srećnik.
- Zvao sam te radi korekcije dve reči u refrenu pesme.
- Znajući te, od korekcija ćemo napraviti još tri teksta. Minimum.
- Nije loše isprobati sve varijante. Bolje je kad postoji izbor.
- Zabranili su nam podrum pivare za vežbanje.
- Sigurno su se žalili iz hora preko puta.
- Mislili smo da im ne smetamo iza sedam vrata.
- Nemoj da se čudiš. Bučni ste, Džoni.
- Moraćemo da tražimo novi prostor. Već nas je posetila komunalna policija.
- Imate li ideju gde ćete?
- Ne, Fredi. Za sada – pauza.

14.

- Makartni, izvolite.
- Makartni? 580 6844?
- Da.
- Mogu li da znam s kim razgovaram?
- Zvali ste. Očekujem objašnjenje.
- Jedno pitanje. Poznajete li Saru?
- Mislite, da li poznajem nekog s tim imenom?
- Da.
- Zašto pitate mene?
- Slučajno sam je dobio, a zatim ni tako.
- I šta ja imam s tim?
- Bilo bi drugačije da smo se setili ko smo.
- O čemu je reč? Ništa Vas ne razumem.
- Treba mi Sarin broj.
- Jedno pitanje, jedan odgovor – znam je. Zbogom!
- Trenutak. Moram da se čujem s njom.
- Vaš problem.
- Pozvaću Vas ponovo, gospođice Makartni. Nismo završili.

15.

- Izvesna gospođica Makartni... Čula je za Saru.
- Ali koju, Fredi? Ko zna koliko ih je s tim imenom.

- Zakon verovatnoće, Džoni. Dobio sam je kombinacijom istih brojeva.
- Kao i prethodne sagovornike.
- Koji međusobno ne moraju da imaju ništa zajedničko. U pravu si.

16.

- Makartni, izvolite.
- Lili, ovde Sara.
- Saro, draga moja, otkud ti?
- Nismo se čule mesec dana.
- Baš sam mislila na tebe... Zoveš iz Liona?
- Od juče se raspriam. U Londonu sam.
- Sjajno! Možemo da se vidimo. Koliko ostaješ, da isplaniram vreme za nas?
- Došla sam zbog doktorskog ispita u Kembriđu, ali ostajem za stalno, nadam se.
- Gde si u Londonu?
- Iznajmili smo kuću u predgrađu. Tu sam sa majkom i očuhom.
- Više bih volela da si sama.
- Ostaviću ti adresu i broj telefona.
- Odlično. Odmah ti šaljem deo zimske kolekcije iz najnovijeg programa Lilitajma.
- Pošalji i račun. Jedino tako neću da te odbijem, Lili.
- Ostala si uvek ista. Nikakvi pokloni.
- Nikakvi *skupi* pokloni!

– Znam, Saro. Raspremi se i odmori. Od večeras si moja.

17.

– Ne budite dosadni. Odakle Vam ideja da znam nekakvu Saru?

– Tako ste rekli. A mogli ste da kažete i da je ne znate.

– Šta biste više voleli?

– Istinu, gospođice Makartni.

– Ponovo hoćete jedan odgovor?

– Da, ali na pravo pitanje – ne da li znate nju, već njen broj telefona?

– Mislite da je dovoljno prekinuti vezu za novo pitanje? Koliko god da zovete, ja sam Vam odgovorila.

– Šta ste odgovorili?

– Da je znam. Jedno pitanje – jedan odgovor! Tako ste hteli.

– Pristaću na Vaše upozorenje ako mi potvrdite da je znate.

– To više nije važno ako i dalje ostajete bez njenog broja.

– Ovu partiju ste dobili, gospođice Makartni. Ali turnir se nastavlja.

18.

- Jedva sam čekala da se Henri udalji.
- Zaboravi telefon, Katrin.
- Nekada nisi mogao bez mog poziva, Fredi.
- Bila si devojka. Nećeš stalno da me pozivaš u prošlost.
- Sigurno te ne zanima šta radim noću u krevetu!
- Jesi li posebna?
- Još te zanima?
- Znaš da tu tvoju stranu nisam upoznao.
- Ko bi rekao da se toliko dugo ostaje u nečijim mislima...
- Odškrini malo jorgan.
- Šta želiš da vidiš? Koji deo?
- Video sam te. Gledao i gledao. A u međuvremenu i odrastao.
- Za šta? Ne bojmo se, telefon nam je sigurna zaštita.
- Nekad bih tražio dosta toga, sad – ništa.
- Razumem. Ali nije mi sve u drugom stanju.
- Tvoje oči, trepavice, a, možda, ni nokti.
- Ili tačnije – ništa osim stomaka!
- Čini mi se da bi me malo šta privuklo kao onda kada sam hteo jedno, a ti nešto sasvim drugo.
- Ti i tvoje hermetičko pamćenje...
- Misliš da se tvom mužu dopada naše prijateljstvo?
- Lepo si me zabavio njime.
- Nemoj, znam za posleponoćna uskakanja kroz prozor.

- Bila sam zaljubljena.
- Isti ste, Katrin.
- Ne voli me kao nekad.
- Voli. On voli na razne načine.
- Koji su to načini, Fredi? Šta hoćeš da kažeš?
- Ne menjaš se. Naročito kad komplikuješ stvari.
- Ima nešto što ne znam?
- Podseti me sutra da ti kažem.
- Ne mogu toliko da čekam!
- Sutra. Znaš li kad je to?
- Eeeh...

19.

- Gospođica Makartni?
- Opet Vi! Sara nema telefon!
- Važno je da je znate.
- Možda nije ona koju tražite.
- Vi ste joj agent... telohranitelj?
- Ne bih da je izlažem čudnim okolnostima.
- Ne verujem da je moje interesovanje za nju toliko misteriozno.
- Zna li da je sunce i da je lepo za šetnju? U decembru to nije često.
- Ako me zovete da izađemo, odmah da Vam kažem da mi niste zanimljivi.
- Kako ćete doći do Sare?
- Bez Vaše pomoći, nadam se. Odobravate li da

ona mene pozove?

- Razmisliću da li da joj kažem Vaš broj.
- Razmisliću i ja da li da Vam ga dam.
- Plašite se zloupotrebe?
- Već time što ste takvi, nešto nije u redu.
- Hvala Vam što sam saznala nešto o sebi.
- Saznali biste još, ali neću da Vas vređam.
- Odlučila sam da budem dobra... Imate li olovku?

ku?

- Zapamtiću šest brojeva.
- I redosled je važan, uverili ste se.
- Kako bih drugačije upoznao Vas?
- Ne morate da budete ljubazni. Zbogom! Isteklo Vam je vreme!

20.

- Kud si nestala, Zlatokosa Ariel?
- Imala sam četrnaest godina kada sam prvi put pala u mrak. Dvanaest godina kasnije – za stalno.
- Često pitam za tebe, ali ti ćutiš.
- Ispisuješ reči po nebu, a one se gube... / „*Véčeras za tebe minutu ćutim / gnušam se čina podmukle braće / i opet negde potajno slutim / da smrt će tvoja trajati kraće*“ / ...
- To sam ja napisao?
- Kad nemaš olovku, pamtim ono što misliš, Fredi. Ali nemoj da spominješ te gadove.
- Koje gadove?

– Zbog rime si uzeo da su braća, iako znamo da nisu... Šta je sa devojkom? Pojavljuju li se oči, nos i čelo?

– Ti je šalješ? Mlada je. I liči na tebe.

– Mora da liči?

– Popraviću ti šminku. Malo senke.

– Gde je ustrebalo voska?

– Za pramen.

– Na smrskanoj glavi frizura se pokvari.

– Nešto ti se desilo, Ariel?

– Kao i uvek kad poželim da sam s tobom, Fredi. Ali ne brini, sad mirno šetam svojim večnim poljima jagoda.

21.

– Probam garderobu koju si mi poslala. Premoderana je, Lili, ali nešto sam izdvojila.

– Znam i šta. Crvenu prugastu haljinu i crnu somot jaknu.

– Pogodila si.

– Odlično se uklapa za večeras, Saro. Takvo je društvo.

– Mogu da dođem na pola sata. Valjda me razumeš.

– Očuh? Do kad misliš da ga slušaš?

– Plaća moje račune.

– Mogao bi da bude pažljiviji. Otac ti je stradao pod njegovom komandom.

– I danas mi je sumnjiva ta NATO misija... Dok se upoznavao sa mojom majkom, bila sam mu draga. Kasnije...

– Znao je kako lakše da je pridobije.

– Tada si mi bila jedina podrška, Lili.

– Prvo telefonski s tobom, a onda počinje moj radni dan.

– Sećam se koliko si me očarala na modnoj pisti u Parizu. Specijalno zbog tebe sam doletela.

– Taj nastup pamtim po skandalu koji ti je priredio gospodin očuh.

– Prekretnica u našim odnosima.

– Znam koliko košta tvoj ispit u Kembridžu. Šta se desilo?

– Neprijatno mi je da pričam o tome, ali ti si veoma pronicljiva.

– Bilo je nečeg među vama, Saro?

– Nije, Lili. Promena je u tome što me više ne maltretira zato što me mrzi, već zato što me voli. Otuda ustupci oko školovanja, trošenje novca na moja putovanja, garderobu, hotele...

– Jasno da je zaljubljen u tebe. Kako tvoja majka ne primećuje?

– Čim uzmem diplomu, bežim što dalje od njih.

– Zašto si odabrala ovde da doktoriraš, Saro? Jesi li mogla u Francuskoj?

– Htela sam nešto da podarim svojoj domovini. Doktorska diploma je prvi korak.

– Šta ima više od toga?

– Uvek sam se divila tvojoj upornosti i uspehu, Lili. Od rada na svom izgledu do uzleta među lepoticama. I sve u dve-tri godine. Tako nešto niko iz

naše generacije nije postigao.

– Lepo si приметila. Neću biti usamljena u tome?

– Želja mi je da se bavim naukom. Treba poraditi na balneoterapiji, što je i moja doktorska disertacija. Time bi mogle da se leče mnoge bolesti.

– Bravo, Saro! Volim što si osoba od nauke. Stavljam se na raspolaganje. U svom spa centru posedujem termalni krak. Možda ti dobro dođe za oglede.

– Hvala, Lili, ali nadam se da ću u Engleskoj imati sve uslove.

– Ako negde zaškripi, tu sam. Čak i finansijski... A večeras te, svakako, očekujem. Moja važna revija.

– Kako da nađem vezu sa fakultetom?

– Ideš na konsultacije... A mi ćemo telefonirati od mene.

– Postupak je kabinetski. Telefon nije zamena.

– Hajde, Saro, šta ja ne mogu da završim?

– Verujem da je tako, Lili.

– Kod mene si na spavanju, a ujutru se vraćaš. Po redu vožnje. Može?

– Pa... Može.

– Srce si! Zamisli me u društvu Elizabete i nepodnošljive Džun. Jedino je Riksander primamljiv.

– Tako, znači. Riksander je nezaobilazan. I pored toga što te je intimno razočarao.

– Zainteresovan je za prodaju ženskog veša. Znaš da mi je potrebno tržište.

– Nemoj da zaboraviš zbog čega si mu skratila ime u Rik.

– Nema ništa od toga. Jedan je Bbekim.

– Koliko mu je ostalo?

– Dvadeset pet dana.

- U zatvoru je to dugo.
- Uželeti smo se. Dva meseca se nismo videli. Zabranili mu posete. Tada smo dobili sobu u zatvorskom motelu. Zbog dva sata kašnjenja, kaznu su mu produžili petnaest dana. Uz zabranu bilo kakve aktivnosti sa spoljašnjim svetom. Iako je znao šta ga čeka, hteo je što duže da bude sa mnom. Vidiš kakav je taj moj muškarac!
- Lili... Napamet znam.
- Pozdrav, Saro. Idem da ga sanjam.
- Nismo se dogovorile za garderobu.
- Ništa svečano. Putuješ vozom...
- Na sve misliš.
- Kad dođeš, za tvoj izgled pobrinuće se Lilitajm.

22.

- Halo, Matilda Mur na telefonu.
- Draga Matilda, ovde Katrin. Sećate li me se?
- Kako da ne, draga moja. Katrin Selers, je l' tako?
- Džonson.
- Da. Udato Džonson. Sa tvojjima smo se doskoro intenzivno družili. Sada ih Rodžer poseti jednom u tri meseca. Kad plovi Mediteranom. I to je sve od naših kontakata.
- Tužno. Nekad smo bili kao jedna porodica. Sigurno znate da živim u Njujorku.
- Da, poznato nam je... Odakle se javljaš, Katrin? Gde si?

- U Londonu smo. Henri i ja. Kod njegove babe.
- Henri je naše dete. Ne znam šta bi bilo sa Fredijem da nije bilo njega.
- Sto puta ste mu se odužili, draga Matilda.
- Njegovu ženidbu smo hteli posebno da obeležimo. Tim pre što si i ti naša... A vi ste prosto nestali!
- Nije bilo lepo s naše strane, priznajem. Moji su teško prihvatili da Henri ne želi nikakve svadbene ceremonije... Istog dana smo odleteli za Ameriku.
- Važno je da se volite.
- Fredi nije tu?
- Ne, ali ću mu reći da si ga tražila, draga Katrin. Pozdravi Henrija. Bilo bi mi drago da vas vidim.

23.

- Zašto nisi došao, Brajane?
- Vozio sam dva kruga više, a onda ostao u kvaru.
- Šta je sa ostalim automobilima iz tvoje garaže? Koliko još da čekaš da te upoznam sa Sarom?
- Ne čekam, Lili. Znaš li koliko me je briga za takve?
- Brajane, ti si zavodnik. Ta uloga mi treba. Budi koji dan s njom i – slobodan si.
- Da liči na vezu i da se pretvaram da je želim?
- Ni meni nije bilo do fotografisanja, pa sam pristala.
- Imam naporne vožnje za trening. Ali završiću ti Saru.

- Trideset prvog decembra ima konsultacije pred ispit.
- U Kembridžu?
- Pronađi malo vremena za nju.
- Do tada je punih pet dana. Šta da radim da ne zaboravim?
- Vežbaj francuski...
- C'est trop aerieux pour moi, Mademoiselle. To je suviše ozbiljno za mene, gospođice.
- Zato si dobio singlicu. Ona će da te podseća na čemu smo.
- Moj omiljeni francuski šansonjer.
- Nosi ga uza se i ne brini... Hvala za pregled modne revije.
- Nisu mi promakle tvoje kreacije, Lili. Videću da li si u italijanskim časopisima.
- Nemoj da propustiš, Brajane.

24.

- Zvala sam te, Fredi.
- Sad u devet i po možeš da me nađeš jedino u danima vikenda, Katrin. Ili kad kasnim na posao.
- Čime se baviš? Stid me je što ne znam.
- Da je prošla još koja godina, pitala bi kako mi je ime.
- A čime se ja bavim?
- Ne znam. I mene je stid. Ali ne verujem da si domaćica.

-
-
- Radim u galeriji.
- Ipak si završila umetnost od koje si odustajala više puta?
- Nisam. Ja i likovno – nikako ne ide.
- Kako si se zaposlila?
- Neverovatno, zar ne?
- Zašto? Uz dobru praksu može da se bude i asistent na molekularnoj fizici.
- Kad s tobom razgovaram o umetnosti, osećam se kao da sam ti nešto ukrala. Upravo posao galeriste. Ti si bio odličan crtač, slikar, ilustrator... Nadam se i sada.
- Hvala ti što pamtiš. A, eto, profesionalno se bavim novinarstvom.
- Očekivano. U pisanju si se oduvek isticao. Ma da je i Henri imao sklonosti ka tome.
- Misliš?
- Kad sam bila na praksi u lenjingradskom Ermitažu, pisao mi je božanstvena pisma. Bila sam prosto zaljubljena u njih.
- Znam. I ti si imala prilično dobre opise muzeja. Kao da sam bio tamo. Uživao sam čitajući te.
- Čitao si moja pisma? Kako si došao do njih?
- U pozadini svega imala si dečka koji je bio vidno ljubomoran na ono što si mogla da pročitaš u „njegovim“ pismima. A teško su mu padali i tvoji odgovori. Kao da si se meni obraćala. Naročito ga je uznemiravalo ono „volim te“ na kraju svakog pisma, jer je, na neki način, meni bilo upućeno.
- Ne razumem. Zašto tebi?
- Bolje ne pitaj, Katrin. U stanju smo bili da zavaramo i KGB.

– Hajde, Fredi, reci mi o čemu je reč? Šta god da je bilo, bilo je.

– Preostalo mi je pet minuta pauze, a puno toga što bih da podelim s tobom.

– Letimo s teme na temu i ko zna šta mi sve nisi rekao.

– Imao je zanimljivu ideju... Evo, zadržaćemo se kod tvog boravka u Lenjingradu... Desilo se da dobije pismo od tebe. Najpre ga je obradovalo, a ubrzo i zabrinulo – trebalo je odgovoriti na njega. A on, Henri, za koga su slova bila sprava za mučenje, jedva da je naslov znao da osmisli. Tu bi se završio njegov odgovor da se slučajno u pošti nismo sreli. Uplašio sam se koliko mi je srdačno prišao. Kad traži pomoć, ne liči na sebe.

– Nije trebalo da kopa kanal, Fredi!

– Hteo je da te impresionira kitnjastim rečima, a meni je taj vid obraćanja bio prava razonoda. I tako sam ušao u posao za koji me je angažovao. Kad bih sastavio pismo, on bi ga prepisao, upakovao i poslao tebi. Zatim bi tvoj odgovor čitali zajedno, a onda bih se ja ponovo hvatao olovke i papira. Sve dok nije ukapirao da se ne dopisuješ s njim, već sa mnom.

– Vi niste normalni! Bože, šta li sam lupetala? Već crvenim u licu.

– Sad znaš zašto nisi dobila odgovor na poslednje pismo.

– Odustao je od tvoje pomoći, a sam nije umeo da ga sastavi.

– Šta god da bi napisao, ni izdaleka ne bi ličilo na ono što si do tada čitala. U prethodnih devet pisma.

-
- Da, bilo ih je tačno devet!
 - Nije hteo da kvari utisak.
 - Bez obzira na to koliko si me želeo, uradio si da njega još više zavolim.
 - Reći su prazne priče. Henri je Henri.
 - Šta mu je najveći poklon? Rekao si da te podsetim.
 - Čini mi se da mu nikada nije bilo jasno da sam te jednostavno prepustio njemu.
 - Hoćeš da kažeš da sam ja njegov poklon od tebe?
 - A taj poklon samo što mu nije doneo i drugi.
 - Shvatam! Pričam koješta. Znam da me voli.
 - Zanemarićemo to da li nas vežeš ili razdvajaš. Vama je dobro.
 - Mogu li nekako da se iskupim?
 - Treba mi broj jedne devojke.
 - Živi u Londonu? Tu su informacije, Fredi.
 - Sve redovne puteve sam pokušao. Ništa.
 - Odmah se bacam u istraživanje.
 - Usput sam hteo i moralni savet od tebe, Katrin.
 - O! Tako važnu ulogu dobijam? Ko je ona?
 - Priča o njoj počinje davno. I nije kratka.
 - Najzad da me u Londonu nešto zainteresuje!
 - Ko zna koliko je trebalo da prođe da bih je primetio. A kaže da je pratila sve utakmice na kojima sam igrao. Sara, devojka plave kose. Tada za mene, očigledno, nevažna. Do izleta, u maju osmog, kada smo se sreli. Krajem istog meseca, seli se u Francusku. Bio sam spašen! Neki dan, umesto voditelja muzičke redakcije – ženski glas. Dvanaest godina pokušavam da je zaboravim i uspevam kad ne treba.

-
- Dvanaest godina!?
 - Toliko je prošlo od našeg poslednjeg viđenja.
 - Nije mali period u razvoju devojke...
 - Znam da bih je teško prepoznao.
 - O čemu ste razgovarali?
 - Bez reda. Ni da pitamo znamo li se odnekud.
 - Sara. Nisi dosad nailazio na to ime?
 - Jesam, ali ne i na san koji je usledio.
 - San? Šta si sanjao?
 - Štošta u poslednje vreme. Kao i Henrija koji mi je u snu najavio tvoj poziv. Odglumeo sam da sam iznenađen što te čujem.
 - Otkud Henri kad govorimo o Sari?
 - Ima veze. Prečutao sam san jer sam mislio da ćeš se smejati.
 - Fredi, snovi su moj hobi. Zaboravio si?
 - Još ih tumačiš?
 - Ljudi su opsednuti tajnama, snovima...
 - Jesu li zadovoljni tvojim odgovorom, Katrin?
 - Uvek traže još. U kontaktu sam sa mnogima iz oblasti paranormalnog, kako bi rekao običan svet. Razmenjujemo saznanja, družimo se...
 - Kako Henri gleda na to?
 - „Nemoj da se zamajavaš glupostima“, kaže...
 - Kao da ga čujem...
 - Zašto je Sarin odlazak u Francusku bio spas za tebe?
 - Iako sam je vidno izbegavao, osećaj krivice me nije napuštao.
 - Za šta te je okrivljivala?
 - Nije ona. Pauk. Sa ove distance izgleda glupo, ali nije bilo tako.
 - Ko je Pauk?

-
- Pauk, Sova, Gušter, Kamila i – izlet.
 - Izlet na kom si upoznao Saru?
 - Naišli smo kao hajduci. Smešna akcija, a mi mnogo opasni. Naročito Pauk.
 - Prestani sa tim imenima, ništa mi ne govore!
 - Da si pohađala našu školu, tačno bi znala ko je ko.

25.

- Uverili ste me da bi bilo dosadno bez Vas. „Saro, hvala ti.“
- Lepo zvuči, gospođice Makartni. Još ćemo postati prijatelji.
- Ne upoznajem se preko telefona!
- Pokušajmo uz cigarete i vino.
- Moja slaba tačka.
- Cigarete... ili vino?
- Vino ne odbijam. Kao ni sve čemu volim da vidim dno flaše.
- Imate moj poziv.
- A što će Vam Sara?
- Ne mogu da Vam kažem.
- Da ste juče zvali, čuli biste je.
- Gde?
- U mom stanu.
- Jeste li i mene tamo videli?
- U stanu – ne, ali negde drugo – moguće.
- Šta još da očekujem?

- Nisam se setila Vašeg imena.
- Ne znate ga, kao ni ja Vaše.
- Rekla je da Vam ne dam njen broj. Toliko od Sare.
- Da li je to nečim obrazložila?
- Ne voli nepoznate i sumnjive tipove.
- Nije pošteno. Zamerate se njoj, a onda i meni.
- Mislite da bi bilo drugačije da zna ko ste?
- Naravno. Za nju vredim više.
- Sara, Sara, Sara... Ne možete bez nje?
- Napravili ste da tako izgleda. I samo je Vi pominjete.
- U redu. Pobedili ste u drugom kolu turnira... Recite ime. Slovo po slovo.
- Ne mora da izgleda kao spuštanje čoveka na Mesec. Fredi.
- I ne izgleda! F.R.E.D.I. Biće obaveštena.
- Neće. Ne ostaje Vam se bez mene.
- Čekam Vaš novi poziv. Da ispitamo.

26.

- Zdravo, Lili, pijanico!
- Da znaš koliko piće popravi raspoloženje...
- Za skok sa trinaestog sprata. „Ptice nemaju pojma, da vidite kako se leti...”
- I letela sam, Saro.
- Usmerili smo te drugačije, ne kroz prozor...

– Zašto? Propala mi je jedinstvena prilika da vas uverim.

– A onda žmurka! Mesta skrivanja: kancelarije, krojački salon, sala za modne revije... Celi Lilitajm!

– Jesam li pobedila?

– Rik... tvoj kratki Riksander... dobro te je skrivao.

Uzgred ti je branio da mešaš pića.

– Čula sam povike, aplauz... Kada si otišla?

– Po redu vožnje. Ako se sećaš.

– Ničeg se ne sećam.

– Ni toga da si zaspala na dvosedu u kancelariji?

– Zašto me nisi probudila?

– Nisam uspela... Jesi li se čula sa Rikom?

– Ne. Spavala sam.

– Poziva nas na otvaranje butika.

– Ozbiljan je za prodaju ženskog rublja... Idemo...

Idealna prilika za...

– ... nove letove pijane ptice?

– Brajan želi da te vidi, Saro.

– Nije mi rekao, Lili.

– Bilo bi korisno da se pojaviš.

– Znaš da nisam za druženja.

– Ej, zaboravila sam gosta!

– Čujem njegovo „čin– čin“.

– Šampanjac. S njim je tako.

– S kim, da kažem Bbekimu?

– Izvini, Saro. Nestrpljiv je.

– Izbegavala si prepodnevne posete.

– Ovo je nešto posebno. Jedan od retkih kavaljera.

– Lili, Lili...

– S manirima i kravatom!

27.

- Pauk je išao prvi... Tu smo stali, Fredi.
- Bio je najjači, Katrin.
- A vi?
- Imali smo sreće... Po tvojim pozivima, rekao bih da te Henri često ostavlja samu?
- Obilazi prijatelje. Šampanjac, kravata...
- Treba li i ja da mu se nadam?
- Pošao je redom.
- Vežba čašćavanja kad bude otac!
- Jao! Ja majka! Nekad mi se činilo...
- Pričajmo o tome.
- Znam šta hoćeš da kažeš, ali bila sam dete, Fredi.
- Bila si gimnazijalka, Katrin! Drugi razred!
- Da nije bilo smrti moje bake, da li bi znao da sam odrasla?
- Za mene si uvek bila odrasla.
- Govorio si da sam balavica, da sam derište...
- Uzalud. Nisam uspeo da te nateram da me uveriš u suprotno.
- Možda sam bila glupa. Trebalo je da budeš jasniji.
- Jesam li u nečem zakasnio?
- Ne bih rekla.
- Od rođenja smo komšije...
- Od obdaništa i kućni prijatelji.
- To što sam dve godine stariji, nikad nam nije smetalo u pronalaženju zajedničkih igrica.
- Od igrica do fudbalskih utakmica.

– I danas navijam za Arsenal. Kakvo je zadovoljstvo bilo ići s tobom na stadion. A još veće imati kod sebe besplatnu ulaznicu za sve susrete londonskog šampiona.

– Kćerka prvog trenera imala je pravo da povede nekog sa sobom... Koliko smo tada imali godina?

– Ja dvanaest, a ti deset. Znam po albumu za sličice Kupa šampiona koji sam marljivo popunjavao.

– Od osamdeset prve tata je trener Barselone.

– Da, znam. Često je na sportskim stranama „Sedmice“.

– A znaš li da Barcelona igra protiv Arsenala trinaestog januara?

– Prema programu Kupa šampiona, koji je objavila „Sedmica“, do tog susreta nikako ne može da dođe. Tim pre što ove sezone engleski klubovi nemaju pravo učešća na takmičenjima.

– Zašto?

– Pisalo je o tome. Izgleda da vest nije zanimala američku štampu.

– Zbog nekog incidenta među publikom? Tata mi je nešto govorio o tome.

– Hejselska tragedija u kojoj je stradalo trideset devet navijača.

– Ipak... Informacija o utakmici Barcelona – Arsenal je iz prve ruke.

– Moguće je da se igra prijateljska utakmica, a zbog pomenutog slučaja neće biti uobičajeno objavljena. Barseloni je svakako potrebno održavanje kondicije. Ove sezone gazi sve pred sobom.

– Drago mi je što i ti tako misliš. Tata kaže da su realni izgledi da dođu do finala.

- Navijaćeš za njih u susretu sa Arsenalom?
- Ne gledaj kao na moju izdaju. Navijam za klubove koje vodi moj tata. Bio je to Arsenal, sada Barcelona, sutra ko zna...
- Normalno. Samo mi je žao što ćemo bodriti suprotne strane.
- Ovo treba da shvatim da ćeš doći na utakmicu.
- Da se podsetimo lepih dana kad smo bili redovna Arsenalova publika. Iako nećemo imati prijatno društvo.
- Misliš na Henrija? Taj živ ne bi prisustvovao nekoj fudbalskoj predstavi. Naročito ako mora da se sretne sa svojim tastom.
- Nekad dobro dođe što se ne podnose.
- Bićemo u loži kao davnih dana.
- Ti, ja i Rodžer.
- Tvoj tata je bio tu za svaki slučaj. Uvek je pretio neki Hejsel.
- Nemoj da se začudiš ako ponovo bude u blizini.
- Tih dana je u Londonu?
- Isplovljava sredinom januara. Možda se desi da zatekne utakmicu... Bože, sa kolikim žarom smo kao klinci uživali u svemu.
- Kad vraćamo uspomene, jedno ne mogu da zaboravim. Naše rođendane kada smo na poklon dobili iste cipele.
- Imala si pet godina, a ja sedam. Uzalud su pokušavali da mi nametnu termine „ženska“ i „muška“ obuća. Hteo sam cipele kao tvoje i gotovo.
- Još čuvam tu fotografiju. Ti i ja u istovetnoj obući.
- Crvene lakovane cipele sa crnim tufnicama. Kao da smo nazuli četiri džinovske bubamare. Pantim

mnoge naše pikanterije, ali najviše, naravno, smrt tvoje bake. To je za mene bio poseban doživljaj.

– Pozvali su te da mi se nađeš u bolu. Jedno veče sam čak i prenoćila u tvom stanu, jer smo imali punu kuću gostiju...

– Dosta slobodno si se presvlačila, tuširala kod otvorenih vrata, ulazila u pidžamu na moj očigled. Bez garderobe si mi bila nekako posvuda veća... Da, tada sam primetio da si odrasla. I naježio se od pomisli kako bi bilo da delimo i krevet, a ne samo sobu. Bila si u drugom gimnazije, ali telo... Za maturu! Šteta što si bila u žalosti.

– Učtivo si sačekao da prođe sahrana...

– Tvoja baka je na jedan poseban način radila za mene. I ne samo u svojoj smrti. Sigurno pamtiš avanturu po sir iz „začaranog dvorišta“, kako si nazivala najobičniji smrdljivi tor...

– Baka je tražila svoje i neko je morao da je poslušša. Otići čak tamo dokle se kilometrima pešači, nije bilo svejedno. Sećam se sa kakvim strahom sam koračala od srednjovekovnog dvorca do kozjeg gazdinstva, gore u brdu, po tmini i bespuću. Da nisi pošao sa mnom, Konvej me ne bi gledao.

– O, kako mi je prijao tvoj strah, samo da znaš. Bila si sva privijena uz mene dok sam smišljao kako da te, tako stisnutu u zagrljaj, još i poljubim.

– Lako ti je bilo da me prevariš kada mi je glava bila puna vampira i slepih miševa...

– Šteta što tu večno nisu ostali.

– Mislila sam da će ti bakina smrt dati vremena da razmisliš o svojim postupcima, a ti...

– Vreme od bakine sahrane se oteglo, ali u nekak-

voj čudnoj milini, jer sam iščekivao jedan drugačiji odnos s tobom, Katrin.

– Bilo mi je jako neprijatno kada si rekao da me voliš. Do tada smo bili kao brat i sestra, pa sam nas tako i doživljavala.

– Kasnije si shvatila da sam samo muškarac, kao i svi oni koje si lako odbijala. Bila si odlučna da mi se ne daš. Danas slobodno možemo reći da su se u Konveju, tačnije u jednom od njegovih torova, desila sva tri naša poljupca. I prvi, i poslednji, i jedini.

– Pazila sam se, Fredi... Gde je tada bio Henri?

– Ne znam. Tuda. Svuda. Ali si uvek bila spremna da te začas osvoji. Visok, zgodan, crn... Pripadao je muškarcima sa kojima se ne pazi. Pardon, od kojih se ne pazi.

– Zaboravili smo Pauka. Išao je prvi...

– Njegov usud. Uvek prvi i svuda u prednosti.

28.

– Gde je problem, Brajane?! Imao si je celo več!

– Jesam, Henri. Ni pokušala nije da me muva.

– Sakrio si se ispod kacige i misliš da si glavni. Bolje da sam s drugim gubio vreme!

– Ja bih s Katrin. O tome kakav sam utisak ostavio.

– Je l' tako?

– S obzirom na okolnosti, ostao sam uskraćen za

povratnu informaciju.

– Sigurno ti ne bi prijalo da te svako malo podsećam šta mi duguješ?

– Znam. Upoznao si me sa Lili.

– Koja ti se višestruko isplatila... Da nikad ne pomeneš ime Katrin!

– Šala. Šta ti je?

– Brajane! To nije za šalu!

– Osvojiću Saru, ne brini. Ima da padne pre ili kasnije.

– Potrudi se dok sam na odmoru. Hoću mirno da putujem.

– Lili je tu da ti saopšti lepe vesti, Henri.

– Takvi mi trebaju, Brajane. Ovde nisam zbog drugog. A Frediju svakog časa može nešto da padne na pamet.

29.

– Makartni.

– Dolazim po dug, gospođice Makartni. Obećali ste da joj kažete ko sam.

– Ah, da, sećam se. Nešto kao Fredi?

– Doslovno tako.

– Sad zbogom! Danas sam loše volje!

– *Kroz prozor mračne sobe ugledao sam te...*

– Molim?

– *Na sebi si imala ostatke našeg susreta, raskopčanu bluzu, pertle u džepu i oblake u glavi...*

– Na trenutak sam pomislila da se meni obraćate. Nasmijali ste me. Vaši stihovi?

– */Teško mi je da ti kažem/ znam koliko smo imali problema/ ne mogu da varam sebe/ ne, nije to za nas.../...*

Dopadaju Vam se?

– Više nego priče o Sari.

– Ne bi Vam smetalo da Vas koji put pozovem sa stihovima?

– Ne bi. Ali zapamtite da ste me time pozvali na jedan viši stepen intimnosti.

– Šta to znači?

– Znači da Vam nema povratka!

– Rizikovaću.

30.

– Fredi, postao si tražen! O tebi se govori po kafeima.

– Ti si uvek gde treba, Džoni.

– Slučajno sam seo blizu mladića i jedne lepotice. Pomenuli su tvoje novinarstvo, ali i neažurirane hitove!

– Hoćeš da kažeš da znaju za „Sabotere“ i brinu što vas nema na top-listi?

– Pripazio bih se, Fredi.

– Rekao si im da ne potpisujem pesme koje pišem po narudžbi?

– Ne, ali sam ih čuo gde kažu, „dobro je krenulo,

samo da ga dovedemo u red". Liči na pretnju.

– Ne moraju svi da budu oduševljeni našim časopisom, Džoni. A „Saboterima“ se zna prvo mesto.

– Čim ploča izađe?

– Šta ste uradili za prostor, gde vežbate?

– Svako u svom stanu.

– Biće zanimljivo kada zasvirate zajedno. Svako svoj ritam.

– Zakaži nam slikanje postera za sutra u jedanaest sati. Čekamo „Art dizajn“ u „Vudstok“ parku.

– Zašto baš tamo? Zbog ideje o koncertu?

– Otkrili smo da je idealno mesto za masovna okupljanja. Naročito leti. Ima dovoljno hlada, nekoliko česama, a i lep vidik u širinu.

– Znam, Džoni. Davno smo se tu okupljali. Još kao osnovci. Imam lepih sećanja otuda.

– Onda nemoj da se čudiš zašto da se slikamo baš tamo.

– Mislim da je prostor vremenom postao prilično zapušten.

– Sve se zna urediti, Fredi. I reci tvojima iz „Arta“ da podese fokus za četiri osobe. Od ovog albuma imamo i klavijaturistu.

– Je l' to najava mekšeg zvuka, Džoni?

– Ako misliš da ćemo da sledimo Duran Duran, varaš se. Čovek je pravi čarobnjak crno-belih dirki. Na sintisajzeru je pronašao zvuk Hendriksove gitare i opčinio nas svirkom.

– Ko je tip? Kako ste se našli?

– Na jednom džemovanju u džez klubu prilazi nam čudak noseći pod rukom klavijaturu i pita može li da proba instrument koji je upravo pazario za siću lovlu.

– Bili ste sami?

– Klub prepun, do poslednjeg mesta. Najavimo ga kao gosta, u stilu „došlo je njegovih pet minuta“. I da vidiš – svi pali u nesvest. M.G. Junior je prašio svirajući Hendriksa.

– M.G. Junior?!

– Tako mu piše u ličnoj karti. M.G. Junior. Odmah smo poželeli da svira s nama u grupi. Jedva smo čekali da završi svoju tačku da bismo ga pitali, pribojavajući se da nas ne odbije.

– I on, naravno, prihvati. Bez razmišljanja.

– Na naše veliko iznenađenje, on je nas pitao da li može da nam se pridruži. Ko bi odbio takvog genijalca?

– Je l' svirao prethodno u nekoj grupi?

– Ne. Muzikom se bavi onako, za sebe, ali je u grupi video oduška za posao kojim se bavi.

– Stariji je od vas?

– Ima trideset godina. Zovemo ga tatica. Radi kao forenzičar u Krimi službi.

– Ozbiljno zanimanje. Stvarno mu treba oduška.

– Na poslu se nosi elegantno, u odelu je i sa leptir mašnom, a s nama – ludilo. I u odevanju, i u ponašanju.

– Još jedan saboter u „Saboterima“. Basista kaskader, ovaj forenzičar, Rajko svaštar, ti lažni tekstopisac...

– Znači da se muzikom bavimo iz ljubavi.

– Isključivo.

31.

– Šta ako je ta ljubavna masaža, koju sprovodite, bolna, gospođice Makartni? Može li da se odustane od nje?

– Može, Fredi. Po ceni škopljenja.

– Predvideli ste i tako nešto?

– Samo se bojim da nemamo dovoljno veliku spravu za Vaše gabarite.

– Već ste me premerili?

– Iskusna sam da odoka mogu da zaključim.

– I preko telefona?

– Hoćete da kažete da grešim u proceni?

– Sad kad ste mi zavirili u najintimniji deo tela, očekujem da je manje stidno govoriti o Vašem imenu.

– Šta će Vam moje ime?

– Na primer, kad Vas tražim na telefon.

– Spustite slušalicu ako se javi neko drugi.

– *Nensi. Zvaću te Nensi. Ako ti je, kojim slučajem, to ime – još bolje.*

– Zbunjujete me. Ponekad ne razlikujem Vaše stihove od Vas.

– Nisam zaboravio da su moje pesme lek za Vaše raspoloženje, gospođice Makartni.

– Nazvali smo to Vanrednim razgovorima ako se ne varam. Tamo gde ne pominjemo Saru.

– Za razliku od Vas, ja se držim dogovora.

– Stihotvorna olimpijada ima svoja pravila, Fredi!

– Jasno je da su to trenuci kad samo Vama pokla-

njam pažnju... /Prošla je u plavoj, svilenoj.../...

– Trenutak...

– Nešto nije u redu?

– Da se uključim i zauzmem položaj... Može.

– /Prošla je u plavoj, svilenoj haljini, / u belom šeširu, kroz klasje i žbun / u zoru što nestaje u daljini / gde puši se izvor magle pun. /

– Osim haljine, da li joj je i kosa plava?

– *Ti si moja inspiracija. Evo još jedne pesme koju sam ti posvetio...*

– Da čujem...

– Čuli ste.

– *Ti si moja inspiracija... Stalno me ulovite...*

– Tako se interpretira poezija... *Da li bi sada htela da vodiš ljubav sa mnom, dovoljno smo se držali za ruke...*

– Ovo je na „ti“ i trebalo bi da je poezija?

– Tako je. Učite da budete oprezn!

– Biću iskrena, malo ko uspe da me zabavi. Vama to polazi za rukom.

– Pazite na moje srce, gospođice Makartni.

– Volela bih da ste hrabriji, Fredi.

– Sa Vama ne ide. Ali neću da kršim pravila Van-rednog razgovora.

– Sigurno imate rezervne stihove?

– Povlačim se. Zaslužili ste dan bez mene, gospođice.

– I ja se povlačim, iako niste zaslužili, gospodine.

32.

– Davno je bilo, Henri. Kaži mi kako sada izgleda?

– Dođavola, izgleda dobro.

– To nikako ne valja. Koliko dobro?

– Mnogo, što je najgore.

– On, tako običan i svakodnevan. Šta mu se desilo?

– Muško sam i glupo je da pričam o njegovom izgledu, ali veruj mi da je postao veoma privlačan.

– Plašiš me?

– Voleo bih da je drugačije, Lili, ali nije. Garantujem da bi se odmah zaljubila u njega.

– Znači, moramo da budemo efikasniji. Da ga Sara takvog ne vidi.

– Sara ga voli kakav god da je.

– Ja ne bih mogla nikako. Silno mi se zamerio.

– Osveta je moja, Lili. Nemoj da mi kvariš zadovoljstvo.

– Znam šta radim, Henri. Sazreo je trenutak koji godinama čekam.

– Obećaj da nećeš da se zaljubiš.

– Kad ga sredim, reći ću mu ko sam. A Brajan će imati još jednu u nizu.

– Dođavola i moj kockarski dug...

– Kakav dug?

– Učinilo mi se pametnim rešenjem.

– Bilo je nečeg da ne znam?

– Vratimo se Frediju. Čuvaj ga se, Lili.

– Ne računa na mene. A sa Sarom je lako.

- Je li dovoljan onaj jedan telefonski da se seti nje?
- Sasvim. Ubeđena sam da zna ko je.
- A ona?
- Još ne zna. Ali reći ću joj. Naravno, prirodno i izokola.
- Kaži joj kad dođe vreme.
- Ako se toliko promenio, kako da ga prepoznam?
- Guštera?
- Da, Guštera. Iliti, Fredija.
- Ne misliš, valjda, da se nađeš s njim?
- Ako zatreba, Henri. Samo ako zatreba! Znaš kako se plete mreža, nisi Pauk bez razloga.

33.

- Hej, Lili!? Ovde Sara!
- Da.
- Ćutiš?
- Ne znam ko je...
- Smešna si. Kao da me prvi put čuješ!
- Neko hoće da me ubije!
- Hajde, Lili, ko je toliko lud?
- Ne znam. Gotovo je sa mnom... Pobegnimo negde na dva dana! Možeš li?
- Jesi li dobro, Lili?
- Molim te, Saro. Na jedan dan. Da se dovedem u red.
- Ako bih time pomogla...
- Samo ti stvaram probleme. Ne, neću... Neću da ti nanese zlo.

– Kakvo zlo, Lili? Dogovoreno, sklonićemo se na dan.

34.

– Oni su praktični, Lili. Znaš li koliko košta sat njihovog angažmana?

– Čudno mi je da na istom mestu zakažu fotkanje i vama i nama.

– Ko je ona prekrasna dama?

– Tebi nije čudno, Džoni?

– Šta?

– Fotografisanje na istom mestu. I u isto vreme.

– Mene više čudi izbor mesta. A to da su nas hteli istovremeno, stvar je tehničke instalacije.

– Šta fali mestu?

– U društvu je poznato kao „zaboravljeni park“. Kad je stigao predlog da se na tom prostoru organizuje naš Vudstok, svi su se pitali – zašto baš tamo?

– Kad bolje razmislim, ni meni se nimalo ne sviđa. Tačnije, mrzim ga.

– Zar nisi mogla da zahtevaš eksterijer po želji?

– Nije mi bilo važno. Samo sam htela da oveko-većim izlazak s prijateljicom.

– Menjaš ih brzinom koja ne može da se prati.

– Smeta ti?

– Ne. Znam da nisi nastrana. Nema te počasti zbog koje bi se odrekla muškog roda.

– Sviđa ti se?

– Kako kažeš da se zove? Blondi?

– Da. Blondi. Ako ti zatreba klavijaturista, ona

svira božanstveno.

– To mesto je već popunjeno. A koja od vas dve ima grozan ukus?

– Zašto tako misliš?

– Kojoj je pao na pamet zapušteni „Vudstok“ za šetnju? Jeste li imale izbora?

– E, pa, Džoni, ne sretamo se ti i ja toliko često da bi znao svaki moj korak. Vidiš kako sam ja lepo vaspitana i ne mešam se u to otkud „Saboteri“ na setu?

– A ja bih voleo da si pitala, Lili. Pohvalio bih se da su foto-reporteri iz „Sedmice“ i da prave poster za najnoviji broj časopisa.

– Čestitam! Uvek sam verovala u vas i vašu muziku.

– Hvala ti što si prisustvovala istorijskom trenutku rađanja prvog profesionalnog plakata „Sabotera“. Nema sumnje da će se na njemu primetiti to raspoloženje u bendu, a tajna će da bude odakle ono dolazi.

– Nisam sigurna da smo i nas dve uživale u društvu. Bar ne toliko.

– Stigle ste kao poručene.

35.

– Henri, veruješ li da nikakvim gestom nije pokazala da je park na nešto seća, a kamoli da pomene Fredija?

– Zaboravljaš, Lili, da na tom mestu može da se seća jedino mene. Tu smo nas dvoje počeli, a oni ni tu, niti bilo gde drugo.

– Mogla je barem parka da se seti. I famoznog izleta iz osmog razreda!

– Možda je samo tebi bio famozan. Ali neću da te podsećam.

– A ja je tokom celog dana vodila na stotinu drugih mesta da bi, kao slučajno, zapale u prokleti park, u želji da budem neopažena u svojoj nameri da je podsetim na jedno davno vreme i, naravno, Fredija, a ona – ništa. Čak joj je bilo zabavno skitanje po tom smetlištu.

– Ne znam šta ti je u glavi. Zar je potrebno da je podsećaš na Fredija? Zar nije dovoljno da je uvalimo Brajanu?

– Baš si blesav! Ti bi napravio da svi uživaju i da im bude lepo?! Ja hoću da pate! Hoću da pate, shvataš?

– Moram da priznam da sam pomalo ljubomoran što si postala pakosnija od mene.

– Težim jednom takvom savršenstvu iako mi se nekad čini da mi stvari izmiču kontroli. Nikako mi nije jasno, otkud „Saboteri“ u parku baš u vreme kada sam „Art dizajnu“ iz „Sedmice“ zakazala fotografisanja sa Sarom?

– Opusti se. To su, takozvani, celodnevni setovi. Ko zna koga su sve toga dana slikali. Poslovna politika kuće, da se što jeftinije prođe.

– Kao da je neko čuo za moj plan u razgovoru s tobom.

36.

- Jeste li provukli konac kroz prsten?
- Da, da.
- Čvor ste stavili između kažiprsta i palca?
- Da.
- Lakat u horizontalu, malo prema dole. Leva ruka na srce... Ponavljajte: Molim pozitivni simbol. Na kraju: Isključujem sve smetnje i sugestije... Kako se kreće prsten, u kom pravcu?
- Dijagonalno.
- Ucertajte... Tražimo Vaš negativan simbol. Opet isto, položaj ruku, tela...
- Visak se kreće horizontalno.
- Idemo dalje. Molim simbol štetnog zračenja...
- ... Ništa.
- Da vidimo na kakvom mestu stojite. Možda ste u zoni štetnoj po Vas...
- Pomeriću se malo u desno...
- Odlično! Visak se smiruje. Idemo na to mesto: Molim simbol štetnog zračenja...
- Pomera se, ali slabo.
- Kad biste i te papuče skinuli, rezultat bi bio još bolji. Vi ste senzibilni, a takve osobe ne smeju da koriste tuđe stvari, niti svoje kome smeju da daju!
- U pravu ste. Papuče nisu moje.
- A sad ponavljajte: Molim simbol zdravog tela. Isključujem sve smetnje...
- Visak se klata u stranu.
- Zapišite... Na redu je simbol bolesnog dela tela...
- Visak se rotira.

-
- U kom smeru?
 - Suprotno od kazaljke na satu.
 - Dobro. Da bismo otpočeli sa radiestezijom, moramo da pozovemo simbol gotovosti. Postupak je isti... Inače, imate maksimalnu bioenergiju.
 - Hiljadu i trista poena?
 - Vrlo blizu... Jeste li dobili simbol gotovosti?

37.

- Gospođica Makartni?
- Gospodin Makartni. Kenon Makartni!
- Oprostite, očekivao sam nekog drugog.
- Moju kćerku? Ko ste Vi? Šta hoćete? Čime se bavite?
- Ja sam Fredi. Novinar.
- Novinar ili fotograf? Hoćete Lilitu za fotografisanje?!
- Ne, gospodine Makartni. Ja sam iz „Sedmice“, običnog porodičnog žurnala.
- Znam za „Sedmicu“. Ne morate da mi objašnjavate!
- Prijatelj sam s Vašom kćerkom.
- Dobićete Lilitu. Sačekajte...

- ...Halo?
- Lilita. Neobično ime.

-
- Ljutite me. Rekla sam da spustite slušalicu...
 - Nekulturno je da to činim Vašem ocu.
 - O čemu ste razgovarali?
 - Ne izgledate kao neko ko se plaši roditelja.
 - Šta Vi znate o tome?
 - Zašto se Vaš otac poneo strogo kad sam pome-
nuo da sam novinar?
 - Je l' pitao nešto određeno?
 - Zanimalo ga je da li sam fotograf.
 - Izlažete me neprijatnostima bez potrebe.
 - Kad je čuo da nisam, opustio se.
 - Vidim. Saznali ste i moje ime.
 - Lilita...
 - Skratimo na Lili, molim Vas!
 - Želite tako?
 - Ne, ali mrzim drugačije.
 - Zašto bih se loše proveo da sam fotograf?
 - Diram li ja u Vaše privatnosti?
 - Sve vreme!
 - Logično je da me zanima šta hoćete od mene.
- Uostalom, zaboravila sam da joj kažem ko ste!
- Zna da u to neću da poverujem.
 - Nas dve imamo i drugih razgovora!
 - Ali, Vaš avanturistički duh... Sumnjam da nešto
može da Vam promakne.
 - Jeste li Vi, uopšte, muško?
 - Jednom ste me skenirali, gospođice Makartni.
- Nije bilo dileme.
- Ja bih i fizički da se uverim.
 - Ne preterujmo...
 - Od preterivanja glava ne boli.
 - Glava ne, ali...

-
- Ništa Vam ne bi falilo, Fredi, verujte mi.
 - Bojim se tih lekovitih voda ako biste me Vi uzeli pod svoje. Bilo bi to pravo stradanje.
 - Otkad se to zove stradanje?! Uživali biste u vrtložima strasti, gubili se u njima i tako dalje... A onda mineralna voda. Ona sve leči, opušta svaki mišić... Posle banjske kure bili biste kao novi...
 - Ubili biste me.
 - Ubila bih Vas, ali da ne kažem od čega...
 - Mislím da bih radije promenio i banju i terapeuta.
 - Šta će Vam ona, Fredi?
 - Nemojte da mi se udvarate, Lili.
 - Da se vratim iz maštanja... Ono što je stvarno – zainteresovali ste me stihovima.
 - Bar nešto pozitivno da Vam ostavim za kraj.
 - Odlazite?
 - Nećete mi ostati u lepom sećanju.
 - Šta ćemo sa Sarom?
 - Evo Vam moj broj, pa ako se smilujete...

38.

- Niko ti nije ukrao skije, Fredi. One same plešu.
- Ariel Zlatokosa, čudim se tvojoj sposobnosti da govoriš!
- Moja šminka? Ne prepoznajem svoje lice!
- Postojani tuševi ostaju duže ispod noktiju nego na trepavicama.

- A usne? Da li se karmin osušio?
- Sve nijanse su iz iste garniture.
- Imam za tebe šal boje ljubičice.
- Šta si htela da mi kažeš, Zlatokosa Ariel?
- Ispravnom autu ne treba popravka... Dve osobe su se smejale, a onda je jedna prešla u crnu kutiju.
- Kaži, šta treba da bih te zadržao?
- Hoćeš li mi dati devojku vatrene kose? S mirisom dima!
- Tebe ne želim da izgubim!
- I ne možeš, Fredi. Jedino da zanemariš auto-mehaničara uljeza. Ili da srušiš zid!

39.

- Riksandre, kreni petnaest minuta kasnije da me ne bi čekao. Nesmotreno sam prosula svoj napitak, pa dok se voda ponovo zagreje...
- Ne možeš bez napitka?
- Ne, nikako.
- U redu, Lili. Nameravao sam da pustim bradu, ali kad već nemam šta drugo da radim, iskoristiću to vreme da se obrijem.

DRUGO POGLAVLJE

40.

– Naučiš me na svakodnevne pozive, a onda nestaneš...

– Bila sam na ginekologiji.

– Je l' sve u redu, Katrin?

– Uobičajene kontrole... Znaš li da ćemo večeras da se vidimo, Fredi?

– Ti i ja? Gde?

– Pozvaće te Henri. Okuplja prijatelje.

– Tri dana pred Novu godinu! Važan podatak za istoriju.

– Tako sam srećna...

– Ne znam šta bih ja tamo tražio.

– Mene da vidiš.

– Svako će da se vrati svojim sećanjima i ništa od druženja.

– Imaš nekog ko će da ti posveti pažnju.

– Ako i dođem, biće to samo zbog tebe.

– Šta je sa Sarom?

– Ništa, Katrin...

– A devojka s kojom si u kontaktu? Koliko zna o njoj?

– Mislim da je htela s nekim da se zabavi. Ne zovem je više.

– Šta je bilo na majskom izletu?

– Našli smo se u grupi od osam devojčica i tri dečaka i bez ikakvog povoda napravili nered; porušili, prosuli, pretukli...

– Sigurno predvođeni Paukom?

– Neko je spomenuo njihove devojke, a mi smo

hteli da im pokažemo ko je glavni. Odvojili smo četiri, a ostale su se povukle...

– Dobili su jednu više. Vas četvorica plus njih trojica...

– Nekakav ženski Kvazimodo je ostao s nama. Da nas ne bi plašila, smestili smo je iza brežuljka odakle je mogao da nas vidi jedino veliki, crveni slamni šešir koji je nosila na glavi... Devojke su se brzo uklopile. Jedna mi je bila posebno simpatična.

– Znam i koja, Fredi.

– Minutu kasnije prepustio sam je Pauku. Pratio je moj izbor da bi znao koju će.

– Govorimo o Sari?

– Da. Ja sam ostao s Glorijom u krajnje veštačkoj kombinaciji – niti je ona htela mene, niti ja nju... Činilo se da smo Henri i ja glavni likovi, a bio je to samo Henri.

– Ko su ostale devojke?

– Ne pamtim ih.

– Sara i Glorija. Čini mi se da znam ko je Pauk!

– Rekao sam ti i za Guštera, ne moraš da glumiš Poaroa.

– Šta je bilo sa Sarom?

– Interesovala se za mene, Henri za nju, a ja „izabrao“ da sačuvam prijatelja. I tako prilično uprska-mo stvar.

– Da je on znao što i ti, ne bi se desilo da ostanete bez nje.

– Očigledno mu je bila zanimljiva. Ili, bolje reći, čudna. Nikad do tada nije morao da muva devojke, sve one su muvale njega. Jedino Sara našla da je ja zanimam! To nije mogao da podnese, pa je rešio da joj ne da mira.

41.

- Hvala, Lili, što si mi omogućila lep provod.
- Nisam ja, Saro.
- Nego?!
- Sila koja nas gura napred... Sećaš li se naših pogađanja misli?
- Bile smo odlične u tome.
- Ko zna šta bi sad videla u mojim očima da su ti bliže.
- Sigurno ništa. Dečije igre i maštarije.
- Pokušavam da shvatim tipa koji mi je spustio slušalicu... Jesam li stvarno dosadna i gruba?
- Istina je da umeš svakojako. I sa svakim.
- Kaže da ima plave oči noću, a zelene danju... Šta si htela s njim?
- Ja?!
- Pre nekoliko dana ste razgovarali. A onda si mu dala moj broj.
- Ako igramo pogađanja misli, onda je red da prvo nešto zamislim.
- Ne igramo se, Saro. Zvaće opet. Šta da mu kažem?
- Šta god hoćeš, Lili. Zašto mene pitaš?
- U redu. Htela sam takav odgovor.
- Nemoj da mi kvariš druženje od juče. I sva ta divna mesta na kojima smo bili.
- Trebao ti je jedan celovitiji obilazak Londona i okoline. Ko zna koliko se šta promenilo. I da li se ičeg sećaš.
- U pravu si, Lili. Kao da nikad ovde nisam živela. Grad je potpuno drugačiji.

42.

- Uzbudljiva serija. Kada će nova epizoda?
- Kakva serija? Šta lupetaš?
- Znaš ti dobro. Ne spremam ti zabavu bez razloga.
- Ideš u krajnosti, Džoni. Brinu te razne gluposti.
- Za ono što nameravaš, draga Lili...
- Šta? Otkrio si tajnu Lilitajma u vezi kreacije providnog ženskog rublja?
- U vezi tvoje najbolje prijateljice.
- Nisam tražila da me podsećaš!
- Dobro. Preskočićemo predigru.
- Rok kafe? Prislušivao si?
- Za tajne razgovore se bira mesto... Je l' počinjem da te uzbuđujem?
- Nemaš ti komfor za mene.
- Žao mi je što ne mogu da ti udovoljim.
- Lepo mi vraćaš usluge, Džoni.
- Nećemo sad o tome. Jedino ako hoćeš da zaboraviš na planove iz Rok kafea.
- Mislila sam da smo prijatelji, da ne moram od tebe da se čuvam.
- Budeš li dobra, niko ništa neće saznati.
- Još sigurnije je da se povučeš, Džoni.
- Ponesi piće, Lili. Ti častiš!
- I šta još?
- Navuci nešto lako za skidanje. Da ne gubimo vreme.

43.

– Džoni, deluješ kao da si izabran za gitaristu broj 1 u Engleskoj.

– Svirka, Fredi, svirka.

– Našli ste prostor?

– Ja jesam. U spavaćoj sobi... Ali kad smo kod benda, Rajko pominje garažu.

– Vaš Rajko?

– On je problem. Njegov instrument je najglomazniji.

– I najbučniji. Bubnjevi ne mogu da se kontrolišu potencijetrom.

– Šta je sa Sarom? Je l' vas, konačno, spojila ta gospođica Makartni?

– Blesavila se, Džoni. Pokušala da me zavede!

– O čemu ste razgovarali?

– Volela je da joj govorim pesme.

– Dotle je došlo?

– Hteo sam da je zadržim pored telefona.

– Kako se zove?

– Lili.

– Lili?!

– Zaboraviću je.

– Nemoj, Fredi, možda ti zatreba.

– Imala je vremena da se pokaže.

– A Sara? Mora da ste se mnogo voleli čim je toliko pamtiš?

– Bila je s drugim.

– Ko je taj?

– Henri. Stari prijatelj. Trajno zarobljen mišlju da

mu je preotimam.

- Tako... Imao si tih ambicija?
- Htela je društvo, Džoni.
- Nije mu se svidelo?
- Nimalo.

44.

- Ja bih transport organizovao odjednom, Bbekime. U konvoju od nekoliko kamiona.

- Tako sam i mmislio, pukovniče Gal. Šta Vas još zanima u vvezi spa centra u Bbelgiji?

- Kapacitet. Brine me koliki je podrum. Robe ima malo više.

- Da li bbiste bili zadovoljni sa sto ppedeset kubnih metara čiste ššupljine?

- Odlično. Rešili smo problem. Drugo, ti znaš da, posle toga, spa centar nije za tebe?

- Već sam ga ppoklonio svojoj vverenici.

- Verenici?

- Ona se nada da smo u ttakvim odnosima, a meni, za ssada, odgovara.

- Možda će da je zanima šta istovaramo?

- Pukovniče Gal, nju ne zzanima ništa osim karijere i novca. Spa centar retko pposećuje. Čak je zaposlila rrođake da joj vode poslove. Ne drži je mmesto. Ona je samo vlasnik na čiji rračun stižu uplate.

- Kakva je posećenost?

– Izuzimajući zimu, kada se objekat pprivremeno zatvara zbog nerentabilnosti, živo je tokom cele godine.

– Znači, moramo da budemo ekspeditivni.

– Mislite da nije zгодно da se korisnici usluga leče nna nuklearnom otpadu?

– Nemojmo pominjati zvučne reči. Ostanimo kod termina „roba“.

– Kako su prihvaćene cene mojih usluga, gospodine ppukovniče?

– Za takve stvari se u francuskom Ministarstvu ne pogađaju. Sve je kako si tražio.

– Bbelgija nije samo usputna stanica, tu je i ssklađištenje.

– Razume se. Čim roba stigne na Kosovo, tvoj bankovni račun se uvećava... A onda nastavljamo sa oružjem.

– Upotrebljiva rroba ide za Albaniju, naravno.

– Moramo prekinuti razgovor, Bbekime. Čujem nekog u predsoblju...

45.

– Ne udaljavaš se od telefona, Lili?

– Ljutićeš se što mu nisam dala tvoj broj, Saro.

– Zvao me je i mi smo razgovarali. Tako si rekla.

– Ne znam kako, ali ste razgovarali!

– Izmišljaš! Kad je to bilo? Valjda bih se nečeg setila.

– Možda i ne bi u tolikoj gomili poziva. Kažeš da je u Lionu u vašoj kući bilo kao na centrali. Je l' i ovde tako?

– Naravno, kad očuh ne odvaja privatno od službenog. I dok dobije posebnu liniju, kod mene je NATO baza.

– Mogao bi da te uposli kao sekretaricu!

– Nekad mi se čini da to i jesam. Svi pozivi su usmereni ka slavnom pukovniku avijacije. Ko mene da traži?

– Ja, Saro.

– Ili neko ko pogreši broj.

– Zna sve o tebi.

– Ko?

– Taj što hoće da se čujete. Zna te napamet. I tvoj znak u horoskopu.

– Prepuna si mašte, Lili.

– Hoćeš li da ga čuješ?

– Opet si koristila kasetofon?

– Piše pesme. Kao i ti.

– Nisam bog zna šta...

– Pažnja... *„Na pijaci nije bilo svežih borovnica pa sam zaključio da je, možda, oktobar ili novembar. Ili bilo koji drugi mesec koji ih ne poznaje.“* Pošto su pesme kratke, odabrala sam da čuješ još dve... *„Idi ili ostani, samo mi znamo kome će, u kom slučaju, da godi.“* Ili, na primer... *„Od čačkalice u osmom Osnovne, ona je u osvit punoletstva izrasla u pravi gurmanski obrok.“*

– Sviđaju mi se, Lili. Veoma su duhovite.

– A glas, Saro? Da li ti je poznat glas?

– Sa kasete ni svoj ne prepoznajem.

– Moji dokazi... Sve bacam u đubre! A njemu da-

jem tvoj broj!

– Nemoj. Trenutno ne želim nikakve veze i poznanstva.

– Kako si ti zlatna... I Francusku si prokockala. Imala samo jednog.

– Bili smo prijatelji.

– Da l' je moguće da vas je isključivo umetnost vezivala?

– Dve godine – jedna sonata! I nismo je završili.

– Celu operu da ste komponovali, ne bi dočekao da pređeš na stvar.

– Bio je oženjen.

– Da. Žena mu je, bez sumnje, pružala više.

– Prvi put mi je neko poklonio pažnju. Sigurno je to majka? Ili očuh?

– Matori perverznejak!

– Sinoć izlazi go iz ormara. U ruci flaša. Bacio se na krevet moleći da ostanem s njim.

– A zatim obuče uniformu i za odmazdu pokori svet!

– Šta sve govori, ne smem ni da kažem. Ostao bi bez službe.

– Možeš meni, ja sam ti prijateljica.

– Na kraju zavrti globus i traži da ubodem prstom gde da šalje bombardere meni za ljubav.

– Eh, što nije u mom posedu!

– Molio bi te da mu dozvoliš da bude mirotvorac!

– Pozdrav, Saro. Nastavićemo sa preslušavanjem recitala.

– Ne idu u đubre?

– Ima dosta toga snimljenog.

46.

– Čekam celu noć kao idiot! Šta te je sprečilo da dođeš, Lili?

– Ženske stvari, Džoni. Pustimo koji dan...

– Dok ti obaviš svoje?

– Ne mogu da biram...

– Ništa! Sutra hoću da čujem zvono na vratima! Tačno u dvadeset!

– A– ha.

47.

– Od Henrija to nisam očekivao, Katrin. Iznenađio me je dobrodošlicom. Iako nije propustio da mi meri svaku reč.

– Ne voli šale vezane za moju trudnoću, Fredi.

– Brzo sam se povukao.

– Znaš li da sam obavila pedeset tri telefonska razgovora? Okrenula sve pod Tejlor. Sare – nigde.

– Otac joj je još u ono vreme stradao kao pilot.

– Misliš zbog prezimena?

– Ko zna s kim živi. I gde.

– Nije na staroj adresi?

– Kuća im je porušena dok su bili u Francuskoj. Sad su u tom delu zgrade.

– I u nekoj imaju stan? U zameni?

– Proverio sam, Katrin. Sve što se moglo telefonom.

-
- Ja ću ostatak. Ionako šetam zbog kondicije.
 - A i porodilište je tamo. Za svaki slučaj.
 - Šta osećaš prema njoj, Fredi, bio si je zaboravio?
 - Jesam. Kao i Henrija.
 - Kaže da si mu najbolji prijatelj. I da u tebe ima puno poverenje.
 - Često govori ono što ne misli. Videla si da nije dozvolio da razgovaramo.
 - Naročito o uspomenama u kojima nije i on.
 - Ko zna šta bi taj dao da se nas dvoje uopšte ne znamo.
 - Šta se desilo pred bibliotekom? Počeo si o Sari...
 - Čekajući da uzmem lektiru, stvorila se niotkud. Umesto „zdravo“, kažem joj – „Beli očnjak!“ Ona zbunjena. „Džek London“, dodam, a knjiga joj isklizne i padne na pod. U gužvi da je podignemo, sudarimo se. „Volim te“, izusti i nestane uz stepenice... U tom trenutku nisam znao gde sam.
 - Zaljubljen?
 - Uznemiren. Henri je bio u pravu oko Sarinih osećanja. Zato je sumnjao u nas.
 - To nisu sumnje, Fredi. Rekla je da te voli! Šta bi ti uradio da si na njegovom mestu?
 - Povukao bih se. Ali njemu je godilo da se zavarava. Zar da prizna da nije u stanju da je zadrži?
 - Htela je tebe... Jesi li pročitao lektiru?
 - Dobio sam jedinicu. Ali sam dosta naučio!
 - Dozvolio si da te napravi krivim bez razloga?
 - Kad god bih bio s nekom devojkom, on bi nastojao da je preuzme.
 - Sara i ti bili ste mu nerešiv problem?
 - Možda i zbog toga što je u našem slučaju Sara

bila zaljubljena. Ja mu nisam bio prepreka.

– Koliko nije govorio s tobom?

– Koliko je hteo.

– Sinoć – novo pomirenje?

– Prethodno je bilo na onom zajedničkom vikend letovanju.

– Svideo mi se na prvi pogled. Šta sam znala o vama.

– Naljutila bi se da sam odbio da vas upoznam. Otkriću ti nešto lično. U svim tadašnjim dešavanjima između tebe i Henrija, gledao sam te kao laku žensku.

– Fredi!? Da l' je moguće?

– Da, da. Ali toliko sam te voleo da sam bio u stanju sve da progutam. Samo ako je tebi dobro.

– Bila sam u nekakvom čudnom zanosu.

– Nisi stigla ni da se pitaš kako izgledaš u mojim očima.

– Nekad nisam marila, a sada ne moram. Jasno mi je kolika sam „balavica“ bila. Pomisli samo, pozovem te na drugarski odlazak u Španiju na more, a uslovljavam te da povedeš i svog prijatelja.

– Nismo morali da letimo tako daleko da bi mu skrenula pažnju na sebe. To si mogla i ovde.

– Ipak nisam laka ženska.

– Izdržala si taj vikend na moru, a odmah zatim...

– Odmah zatim on je reagovao, a ne ja.

– Jeste. Organizovao je bal u svojoj vili. Otišli smo skupa. I? Šta se desilo?

– Stvorena je prilika da budeš sa Sarom.

– U pravu si. Bolje je da se vratimo Sari. Tada je već bila u Francuskoj. Mada Henriju ni sada ne bi prijalo da nas vidi skupa.

-
- Pa, zašto je tražiš, Fredi?
 - Hoću tvoje mišljenje, Katrin. Da bude precizno kao ono kada je trebalo da se odlučiš koga da obožavaš, a s kim da se ljubiš u vili Džonsonovih?
 - Shvatam.
 - Ista stvar. Samo, pojedine ne ustraju u surovostima. Ja sam joj, verovatno, postao draži.
 - Volela bih da je upoznam.
 - Da vidiš u čemu si bolja pa te je Henri zadržao?
 - Ili gora, pa nisam otišla od njega!

48.

- Nemam vremena, Brajane. Sređujem disertaciju.
- Kratka pauza, Saro. Da mi pomogneš u izboru novog auta. Pežo ili porše?
- Mislim da je razlika minimalna.
- Neverovatno! Prvi put da sretnem devojkicu koja se razume u auta.
- Veruj mi da bi to svaki poznavalac abecede zapazio. Razlika je u tri slova.
- O! Mala je obdarena duhom... Razmišljam da te pozovem za suvozača u auto trkama.
- Odbijam.
- Zašto?
- Zato što malo znaš o meni.
- Odlično. Ionako izbegavam žensko društvo.
- Danas nisi organizovan i hteo bi s nekim da is-

puniš vreme. Sutra će ti biti zanimljiviji rezervni točak.

– Zašto sutra? Već mi nedostaje!

– Kao i gomila rezervnih partnerki. Za svaki ambijent druga.

– Podsećaš me da i tebe negde smestim? Hoćeš tamo gde se traži tvoje „da“?

– Prosiš li me to, Brajane?

– Odgovori mi.

– Shvatiću kao šalu...

– Naravno da je šala, guskice. Samo te iskušavam.

49.

– Saro, šta ako se zaljubi u mene?

– Ti to umeš, Lili.

– Bilo bi ti svejedno?

– I dosad su se zaljublivali.

– Pst! Slušaj... / Na put da krene devojka smera / sa sobom nosi dva žuta zlatnika / nebom bele konje već tera / da spasi svoga ljutog ratnika. / Juri deva, gore slama / treba stići pre zore; / da plati il' otme, znaće sama, / čim se za to uslovi stvore. / Na putu kući, šta da mu radi, / hoće od dragog sve da dobije, / na slatke muke dušu mu vadi, / sad ratnik žali svoje robije. /... Saro?

– Razmišljam gde sam to čula... Poznato mi je.

– /Kažu da s jeseni lišće opada / kažu da vetar kišu donosi / kažu da negde kaos vlada / kažu da jutra sviću u rosi. /

– Lili!?

– /Pričaju o pijancu što duplo vidi / o detelini s četiri lista / o nekakvom pužu što se ne stidi / o crvu sumnje što nije glista. /

– Znam, Lili, znam! Znam i kako ide dalje... /Ne pitam da li je sve to lažno / mogu po staklu gaziti bosu, / jer ništa nije toliko važno / dok u snu lutam po tvojoj kosi. /

– Pazi Sare! Tačno tako! Otkud znaš?

– Da čujem još jednom, Lili, molim te!

– Poneću kasetu. Zvala si na čaj.

– Ne mogu da verujem! Prosto ne mogu da verujem!

– Nisam znala da desetak stihova mogu toliko...

– Ja sam ih pisala!

– Ti?!

– Dobio ih je na poklon.

– Ko? Taj Fredi?

– Zar ne znaš Fredija, Lili?

– Ne, samo znam da te traži sve vreme.

– Zašto mi odmah nisi rekla da je on?

– I da se predstavio, ništa mi ne bi značilo.

– Više bi ti govorio njegov nadimak.

– Kakav nadimak?

– Zvali smo ga Gušter, Lili, sećaš li se?

– Sa svojim prijateljima uvek si bila sebična...

– I prvo što mi je palo na pamet – on mi još nije odgovorio.

– Na šta, Saro?

– Poslednji put kad smo se videli, rekla sam mu da ga volim.

– Kada? Pre dvanaest godina?

- A meni se čini kao da je bilo juče.
- Možda te zato traži. Setio se odgovora.
- Sad znaš šta treba da uradiš! Daj mu moj broj i neka me odmah pozove!

50.

- Odselila se i poglavlje o njoj se završava.
- Još neko vreme sam se bavio njome, Katrin. Kroz slikanje i pisanje.
- Sigurno tajno i za sebe... Kako je Henri podneo Sarin odlazak?
 - Lakše nego da sam i ja pošao za njom u Francusku. Pa makar i u neki drugi grad.
 - Ne bi sve između tebe i Henrija izgledalo tako patetično kada bi rekao o čemu je reč. Zašto ne kaži, Fredi?
 - Sarinim odlaskom, mi smo ponovo bili u redu.
 - Kaži, Fredi, ja znam. Bubrež je bio razlog Henrijevog nezadovoljstva i razdražljivosti.
 - Jednom si morala da saznaš.
 - Nema šta da se krije osim njegovog nedoličnog ponašanja posle tog humanog gesta.
 - Transplantacija je obavljena dogovorom naših očeva. Mi u tome nismo učestvovali.
 - Jer ste bili maloletni. Sedmi razred.
 - Imao sam ozbiljnih problema sa bubrežima. Kad više nije bilo odlaganja, našli smo se na hiruriji. Henrijev bubrež mi je, u medicinskom smislu,

u potpunosti odgovarao.

– Zanimljivo je da Henri dugo nije znao zašto je ležao u bolnici.

– Hteli su da ga poštede traume. Ali onda kada je saznao, postao je nesnošljiv. Za sve buduće neuspehe pozivaće se na bubreg koji mu je odstranjen. Drugim rečima, biću mu dežurni krivac.

– A ti popustljiv i uvek spreman da ga razumeš.

– Na šta god bi pokazao, bilo bi njegovo... U pravu si da je sve jasnije kada se zna razlog.

– Onda je Sara nestala iz vaših života, a Henri našao drugu. I, kao u velikim romanima, dvanaest godina kasnije, ona dolazi. Kakav će biti susret?

– Voleo bih da znam. Neizvesnost mi sve više donosi nervozu.

– Ne obaziri se ni na koga. To je moj stav koji si tražio.

– Hvala ti, Katrin... Ko zna šta ona sad oseća.

51.

– Džoni, ovde Lili. Došlo je do promena u mom programu.

– Izvoli, zadovolji me, pa radi šta hoćeš!

– Ispadaš iz kombinacija za večeras.

– Čini mi se da svi ispadaju, osim mene.

– Isporuka konfekcije. Vezana sam ugovorima, Džoni.

– Šta ste se domunđavali u kafeu, kraj mi je nejasan?

- Ništa posebno. Lažna uzbuna.
- Dosta mi govori tvoj strah da Fredi nešto ne sazna. Upozoriću ga.
- Misliće da izmišljaš.
- Ali će da vidi s kim si bila. Tu su fotografije.
- Šta te sprečava da mu ih pokažeš?
- Tvoje telo me inspiriše, a opet, Fredi mi je rođak. Najbolje je da se posavetujem s njim.
- Neeeeee! Ne, nikako!
- Takvu te volim. Vratiću kazaljke kako bi stigla na vreme.
- Izgleda mi kao da si odustao od toga da budem tvoja posestrima i maskota velikih turneja?
- Maskota – da, posestrima – ne! Idemo na malčice drugačiji koktelčić!

52.

- Sve se gradi, Lili, jedino je park ostao zapušten.
- Koji park, Saro?
- Možda grešim, ali čini mi se da smo tu bili na izletu, još u školi.
- Gde „tu“?
- Tamo gde smo se fotografisale. I nemoj da se istrčavaš sa tim Blondi i da me tako predstavljaš. Imam ja svoje ime.
- Imaš, Saro. Ali, zar ne zvuči nekako umetnički?
- Pre bih rekla da zvuči nekako pornografski.

– Dobro, neću više.

– Tako kažeš, a onda ponovo – Blondi.

– Ne znam da li je to taj park, Saro, davno je bilo.

Ko da se seća?

– Meni se odjednom vraćaju stare slike. Jasne kao na dlanu.

– Ti si luda! Još si kod četrnaestogodišnje devojčice!

– Volela bih da je slobodan, Lili.

– Ko, Saro?

– On. Fredi.

– Oprostila bi mu svu nemarnost?

– Ja sam bila nemarna.

– Polako, Saro. I meni se vraćaju sećanja. Trenutno nisi u stanju da misliš racionalno. Pokušaj da izbrojiš do deset.

– Koliko sam mu problema zadala...

– Je l' vidiš? Zbog tog Henrija okrenuo ti je leđa, a ti hoćeš nešto.

– Nemoj tako, Lili. Do juče si ga hvalila.

– Da sam znala ko je, drugačije bih se ponela. Ali dosta o njemu. Htela sam da te pitam nešto u vezi one tvoje... kako kažeš da se zove... ona terapija iz doktorskog... pomozi mi...

– Balneoterapija?

– E, da. Balneoterapija. Može li ona šta da uradi sa mojim šavovima?

– Na prstu? Kako da ne. O tome sam napisala celo jedno poglavlje.

– Stvarno, Saro, koliko si sigurna u uspeh? De li je tvoja teorija krajnje jasna?

– Misliš, da li je praktično izvodljiva?

– Nemoj pogrešno da me shvatiš. Ne sumnjam u tvoje znanje... Evo, rado se prijavljujem da na meni isprobaš trajno uklanjanje ožiljaka.

– Ima do tada još puno eksperimenata, Lili. Ali mi je drago što si spremna da veruješ u moj rad.

– Nervira me ovaj grozni šav. Dokle da ga skrivam?

– Jesi li ozbiljna, Lili?

– U vezi čega, Saro?

– To da se balneoterapijom mogu izbrisati ožiljci o kojima govoriš.

– Zar mi nema leka?

– Tvoj ožiljak ne spada ni pod kakvu bolest. Pogrešno se izražavaš. U pravu si na moći balneoterapije jedino ako je estetika u domenu živih organizama. Kod tebe, nažalost, to nije slučaj. A i šta si se uhvatila za taj jedan jedini ožiljak koji ti je ostao!

– Sanjala sam, ako mi posle sedam godina ostane bilo kakav trag od plastične operacije, pretvoriću se u vešticu.

– Šta fali, Lili? Onda bi te bilo i u bajkama!

– Šalu na stranu, nije mi svejedno, Saro.

– Opusti se, Lili. Pogledaj Eltona Džona i njegovih trista naočara. Znaj da ti je to sa prstenovima dobar štos.

– Ili zaštitni znak.

– Oslobodimo liniju, možda Fredi pokušava da te dobije.

– U pravu si.

– A dok čekamo... Ti znaš u Londonu nekog dobrog gravera?

– Da si pitala o tragačima dijamantata ponaosob, znala bih, a ne...

– Imam jedan medaljon. Zlatni. U obliku školjke. Stiskanjem oboda na određenom mestu, on se otvara. Tamo, unutra, htela bih da budu ove tri reči: „Frediju od Sare.“

– Ništa više?! Kako si prilazila problemu, očekivala sam, u najmanju ruku, neku grandioznu čerčilovsku misao.

– Sigurna sam da se Čerčil ne bi bunio... Biće mu drag poklon...

– Hoće. Čim je od tebe.

– ... pa i ništa da ne piše.

– Ne, ne. Ipak je bolje s gravurom. Ne može dalje da ga prosleđuje.

– Zašto bi to radio?

– Pitaš „zašto“? Obe znamo da ti je medaljon poklon od Henrija.

– Pamtiš?!

– Nisi ga baš skrivala noseći ga neko vreme kao privezak na lančiću...

– Tačno kažeš – neko vreme. A to je pola sata dok sam se doterivala za svoj četrnaesti rođendan. Na kraju sam odabrala sasvim drugu kombinaciju.

– Misliš da će se Frediju to dopasti?

– Nikad ga nije video kod mene. Ne zna od koga sam ga dobila, a ja bih da zaboravim.

– Na usluzi sam, Saro. Biće kako želiš. Samo mi dostavi medaljon.

53.

- Bila sam s prijateljima, Džoni.
- Lažeš! Nisam te video s njima!
- Reci mi, šta si čuo u kafeu?
- Više nego dovoljno, Lili.
- Ne shvataš šta te pitam. Šta misliš da si čuo?

Znam da nas nisi razumeo.

- Još reci da ne govorimo istim jezikom.
- Služili smo se simbolima.
- Imaš posebno objašnjenje za psovke i pretnje?
- Grozim se pijanaca za šankom. Njima su bile upućene.

- Ne sve. Mnoge su imale Fredijevu adresu.
- „Ubiću ga, koliko ga volim“, šta je tu loše?
- Nije postojao drugi deo rečenice.
- Zanimljivo je koliko su tvoja shvatanja pogrešna.
- Nećeš se izvući, Lili.
- Neka, Džoni. Ja vidim povoljniji ishod.
- Biće mi žao što ćeš, ipak, doći u moj krevet!
- „Žao“? Uočavaš li drugo značenje?
- Ono svejedno ne utiče na moju odluku da te

kontroliram.

- Povuci ćeš se, Džoni. Videćeš da ja Fredija, u stvari, mnogo volim!

- „U stvari“... Hajde i time da se bavimo.
- Nemoj da mu kažeš... da ga volim.
- Možda i ja tebe volim, Lili. Na jedan poseban način.

- Mislila bih o tome, ali trenutno sam u frici oko pospremanja.

-
- Koliko će to da traje?
 - Dobro bi mi došao neko ko bi sa mnom istraživao po Lilitajmu. Sa iskustvom, naravno! Dva para očiju i četiri ruke bolje vide i preturaju.
 - Taj sam. Jesam li primljen?
 - Polako. Još ne znaš o čemu je reč.
 - Blanko stavljam potpis... A sad me upoznaj s poslom.
 - Treba hronološki da sredimo modne kreacije u ormanima.
 - Nisam siguran da znam kad si šta šila.
 - Tu su katalogi. Po njima razvrstavamo artikle.
 - Dogovoreno. Očekujem i izvesnu nagradu za trud.

54.

- Primećuješ li, Saro, koliko upornost zna da ug-njavi? I sebi sam dosadan.
- Govoriš kao da te neko tera da budeš sa mnom, Brajjane.
- A možda su moje procene bile loše. Izgleda da sam prerano spakovao pruteve i bič.
- Želiš sa mnom da поделиš neku svoju tajanstvenost?
- Ni svesna nisi kakvi se rezultati postižu dotičnim rekvizitima.
- Koristiš li ih često?
- I često i redovno. Imaš dvadeset šest godina –

znaš dobro kakve su prednosti.

– Znam. Gledala sam na filmu.

– Sad hoćemo da budemo fini. Kao da ne bi želela jednu takvu seansu.

– S tobom?

– Istražio bih te za jednu noć. Ne bi znala gde si.

Veruješ li?

– Verujem. Ali da mi se to desi s nekim drugim.

– Ko je taj da ga odmah sredim?

– Bila bih na njegovoj strani, Brajane.

– Imam dve podjednako snažne ruke. Jednom lišavam njega, drugom tebe. Istovremeno!

– Tako se ne govori osobi koju voliš. Ili me hrabriš pred sutrašnje ispitne konsultacije.

55.

– Neću da zabrljam kao prošli put, Geri.

– Nadam se da si grešku uspešno iskoristio, Fredi.

– Nisam. Zato sam komotan da te pozovem i pre nego što treba.

– Već si sačinio top-listu za „Radioskop“?

– Ide novogodišnje izdanje emisije, pa sam se pobrinuo da lista Top 100 bude krajnje objektivna. Detaljno sam obradio sve anketne kupone prispele na adresu „Sedmice“ i rezultati su tu.

– Do novogodišnjeg „Radioskopa“ je ostalo još tri dana. Ne moraš da žuriš sa spisikom.

– On će ostati nepromenjen kad god da ti ga pošla-

ljem, jer sam isti dao i za „Pop putokaz“ u „Sedmi-
ci“. I ona izlazi za tri dana.

– Zavidim ti na ekspeditivnosti. Meni se posled-
njih dana gomilaju poslovi i ne znam kako ću stići
sve da završim.

– Idem na odmor. Jasno ti je što želim na vreme da
se rešim obaveza.

– Dakle, u tome je štos, Fredi. Ja se uplašio da se
nisi posvetio radu.

– Jesam. Ali i odmoru.

– Gde ideš?

– Na skijanje – sigurno. Gde – danas treba da od-
lučim.

– A ja – za mikrofonom. Tokom svih dana prazni-
ka. Pored novogodišnjeg mega „Radioskopa“, tu
je tradicionalni „Trofej popularnosti“, zatim živi
maratonski „Džuboks“, i na kraju, trećeg dana,
nezaobilazni „Retrofon“.

– „Retrofon“... Odnedavno mi se preselio u sno-
ve, Geri. Tačnije, njegovi prinčevi – Bitlsi.

– Samo Bitlsi?

– Mislim da je trebalo više da ih slušam. U njih-
ovo vreme sam bio bebica, zatim klinac, a onda su na
muzičku scenu došle nove snage.

– Zbog posla smo često prinuđeni da slušamo
ono što ne volimo. A vreme prolazi.

– Dok snovi ne počnu da nas upozoravaju na pro-
pušteno.

– Kako to izgleda? Zaspíš, uzmeš gramofon i vrtiš
Bitlse?

– U podlozi snova čujem njihove zvuke. Ali uvek
zvuke iste pesme – Strawberry fields forever.

- Pesma kao stvorena za „Retrofon“. Imaću je u vidu, Fredi.
- A ja ću ploču da kupim prvom prilikom. Zamisli, nemam je u svojoj kolekciji.
- Snovi te opominju. Nemaš kud.

56.

- Kakav Plejboj, Brajane? Gotovo je s tim!
- Ovo ne bi trebalo da propustiš, Lili. Biraš mesec za svoju sliku na kalendaru. A honorar je mnogo veći nego za središnje strane i duplericu.
- Tada sam tebi izašla u susret. Novac za salon sam već imala.
- Kako bih se drugačije ubacio da vozim za njih? A ti si im značila.
- Drago mi je što si trijumfovao. Kad bi tako i sa Sarom.
- Ne volim je, ali tvoj sam dužnik, Lili.
- Sada je tako potrebno, Brajane.
- Operacija *Aznavur*?
- Kojom najviše ti dobijaš.
- Smešno mi je kad pomislim na svoj prvi komentar o njoj...
- „Mogu li ja to samo da kresnem i – gotovo“... Tako bejaše?
- A ja ni iz kuće da je izmamim. Nemam ideja.
- Pokušaj pomoću viska i uglomera.
- To je iz druge priče.

-
- Umeš da varaš... Probaj i s njom!
 - Nejasna si mi, Lili. Prećutala si da ima vezu.
 - Uzdala sam se u tvoj šarm, Brajane.
 - Zar ima boljih od mene? Ko je taj?
 - Nećemo širiti poznanstva. Ostajemo na svojim pozicijama.
 - Tip joj očigledno smeta da se oduševi sa mnom.
 - U poslu sam, inače, video bi kako se to radi!
 - Poznato mi je kako si najavila operaciju *Aznavor*? Šta može da ti bude važnije od nje?
 - Nije važnije, ali je važno. Večeras je godišnja proslava manekena.
 - I sinoć je bila jedna, Lili.
 - Sinoć je bila proslava manekenki.
 - Da, a večeras – manekena!
 - I šta s tim?
 - Ne spadaš, valjda, i tamo i tamo?
 - Pratim modu.
 - Ili jednog manekena?
 - Vidiš kako znaš, Brajane.
 - Ako ćemo da budemo precizni, ti više ne spadaš ni u manekenke.
 - Oblačim ih.
 - Bitno je da si na bilo koji način s njima. Nisi li im, možda, suvišna?
 - Uvek budem pozvana. Kao gost.
 - Od strane organizatora, ili...?
 - Nije bitno.
 - Ili sama sebe pozoveš, što je, nekako, najbliže tvom senzibilitetu...
 - Sponzoru su sva vrata otvorena.
 - To vaše potraja.

– Čije?

– Znaš na koga mislim.

– Kolegijalnost na poslu. Ništa više.

– Sećaš li se mojih predviđanja? Kakav sam samo prorok bio...

– Podseti me, Brajane, šta to beše?

– Kad sam te uvodio u svet manekenstva, u strahu da to ne ostane samo na rečima, toliko si mi se nudila da si na svaki moj dodir bila spremna da legneš.

– Bilo je toga, Brajane.

– Ne žalim se, Lili, ali dozvoli da završim... U trenucima intime govorila si da ćeš uvek biti samo moja. Naravno da nisam bio zainteresovan, trke formule su mi bile preče, ali sam prihvatio izazov. Uzgred, zabavljala su me predviđanja da ćeš mi, u svetu manekenstva, brzo pronaći zamenu, na šta si se zagonetno nasmešila, jer si već na prvom kastingu imala nekog u vidu. Riksander zvani Rik, manekenčina jevrejskog porekla, inače srećno oženjeni roditelj dvoje dece, postao je tvoj plen, a da ni prstom nije mrdnuo. Sve si sama obavila da ga zauvek zajašeš. Od tada, pa do danas. A naročito sutra i tako redom. Postala si mu privezak.

– Ne znam kako može da voli svoju ženu, a odvratna je. Niska, debela, s rošavim licem...

– Ti si verena, Lili. Možeš li da zamisliš kako on tebe vidi? I sa kakvim gađenjem.

– Nisam primetila da mu je mrsko sa mnom.

– Tri godine sam poslovno bio u vašoj blizini. Sve vreme si ga proganjala i borila se da budeš tik uz njega; za stolom, u garderobi, na plesu. A ništa ne-

verovatno da si u to vreme pokušavala da se ugu-
raš i u njegov krevet, negde u nekoj od hotelskih
soba, sa modnih revija. Sretali smo se po hodnicima,
znaš da znam... Poslednje dve godine, zbog poslova
koji nam se razilaze, ispustio sam vas iz vida, ali su
mi dostupni modni žurnali i fotografije na kojima
si uvek prva do njega. Ne znam šta na to kaže nje-
gova supruga, ako već zajednički ne vode sprdnju
sa tobom.

– Šta sad hoćeš? Da priznam da si vidovit? Jeste.
U pravu si. Uspešno si predvideo sve što si hteo da
predvidiš. Jesi li sad zadovoljan?

– Ima nešto gde nisam hteo da se bavim predvi-
đanjem, a desilo se.

– Šta? Nestrpljiva sam da saznam.

– Saznala si još tada kada ste se, najzad, u trenut-
ku njegove slabosti, ipak našli u krevetu. Htedoh re-
ći, na tvoje zadovoljstvo, ali se ispostavilo da to neće
biti tvoje zadovoljstvo.

– Neumoran si, Brajane Ferrari!

– A šta si mu tom prilikom rekla, biće uverljivi-
je ako te citiram: „Jao, Riksandre! Stavila sam na
kocku sve svoje poštenje, a on ti je tako mali da ga
nisam ni osetila!“

– Loše me citiraš. Ja ne bih rekla Riksander, već
Rik. Kad želim da ga ponizim, kažem mu Rik.

– Samo je u tome greška?

– Ne mogu da verujem da se time hvali. Nije za
ponos.

– Možda si se ti nekome požalila. A koliko mu je
mali, vidi se u nastavku tvog zapažanja. Citiraću:
„... kao da su ti, prilikom obrezivanja, i njega otki-
nuli.“

– Dakle, jasno ti je što sam ga zadržala samo za prodaju ženskog rublja.

– I za pratioca na svim manekenskim susretima. Jednostavan izgovor da budete zajedno. Da to bude normalno i za njegovu ženu i za tvog verenika. A tvoje prisustvo na tim susretima, uzgred rečeno, uopšte nije obavezno.

– Ako si završio sa mnom, ja bih da se vratimo Sari.

– Zanima me je l' ona normalna?

– Jeste. I nema nikog.

– Zašto je lagala?

– Ozbiljno prima šale. Htela sam da je podsetim na davnu simpatiju.

– Nije moglo bez toga?

– Imam više hobija. Rekao si da te ne zanima.

– Zbunjena si, Lili. Danas ne mogu da te prepoznam. Kao kad ideš u posetu Bbekimu.

– Bolje mi reci šta je sa tobom i Henrijem. Kad sam te jednom pomenula, zabrinuo ga je neki kockarski dug.

– Naš čovek u Njujorku igrao je veliku partiju pokera, ali ga karta nije išla. Sve je te večeri izgubio.

– Kada?

– U aprilu se u Njujorku vozila prolećna trka formule 1 za nagradu od sto hiljada dolara. Moj drugi trijumf za Plejboj. Posle trke, Henri me je pozvao da mu se pridružim u kockarnici. U jednom trenutku mi je uzeo sav novac. U drugom – ja njemu. I više od toga!

– Znam samo da se sada bavi zgradom koju je dobio upravo na kartama...

– Karta je kurva. Ali stvarno.

57.

- Na skijanju je, Katrin. Ostaće nekoliko dana.
- Šteta!
- Nešto važno?
- Neka me pozove čim bude mogao. I prenesite mu pozdrave, draga Matilda.
- Hoću, Katrin. Frediju će biti milo kad čuje da si ga tražila.

58.

- Ne znam s kog broja je zvao, Saro!
- Ti ne možeš da ne pitaš, Lili. Poznaješ sve manire.
- Zar je teško otvoriti telefonski imenik ili pitati informacije?
- Toliko znam. Broj nije u funkciji.
- Zašto ga ne potražiš na stanu?
- To je protivno našem dogovoru.
- Kakvom dogovoru? Od onda kada si bila u vezi sa Henrijem?
- Ne bih da kvarim njihove odnose.
- Smešno! Ali, u redu. Posetiće on tebe kad nađe za shodno.
- Gde? U predgrađu Londona u iznajmljenoj kući za koju i ne zna?

- A ti prošetaj. Možda se sretnete.
- Kad bih ga prepoznala... Davno je bilo.
- Bežala si od ljubavi, a sad... Sredi se, Saro! Ko zna šta hoće.
- Jednom sam prema njemu pogrešila. Ne bih da se to ponovi, Lili.

59.

- Fredi nije tu.
- Nije?!
- Zvone telefoni... Šta je tako važno?
- Ja sam mu devojka. O tome sigurno ne govori.
- Da sam na njega čekala, ko zna kada bih saznala.
- A od koga su pozivi?
- Kolege s posla, prijatelji, Džoni...
- Ko je Džoni?
- Rodbina. Nešto nije u redu?
- Ne... Ne. Ko još?
- Katrin.
- Ko je Katrin?
- Ali ja ne bih da toliko pitate.
- Oprostite. Nikako da se kontrolišem. Vi ste mu...
- Majka. Matilda.
- O-ne! Mislila sam – sestra. Bila sam previše slobodna.
- Milo mi je ako sam pomogla.
- Brine me ta devojka...

- Kućni prijatelji... Vi ne volite skijanje?
- Volim... Zašto?
- Niste zajedno. Fredi je otputovao bez Vas.
- Hoće da me iznenadi najboljom destinacijom...

Još ne znam gde se zaustavio?

- Alpi. Sent Moric.
- Sent Moric?
- Švajcarska. Kao i prošle zime.
- U istom hotelu?
- Ne, ovaj put – Hotel Evropa.
- Sjajno! Sad ću ja njega da iznenadim. Hvala

Vam.

- Posetićete nas jednom?
- Vrlo rado.
- Mogu li da znam Vaše ime?
- Naravno, gospođo Mur. Lili. Lili Makartni.

60.

- Lili, kad je Fredi zvao, u koje vreme?
- I ujutru, i uveče, i popodne...
- Dobro, dolazim. A dok čekamo da se javi, slušaćemo kasete.
- Ako misliš na kasete na kojima sam ga snimala, njih više nema, Saro.
- Zašto?
- Rekla sam da sve ide u đubre.
- I kasete na kojoj je moja pesma?!
- Saznala si o kome je reč. Zbog toga sam ga snimala.

61.

- Recepcija Hotela Evropa.
- Kod vas je odseo Fredi Mur, pa bih Vas zamolila, ako biste bili ljubazni, da ga pozovete.
- Vi ste?
- Prijateljica... Poznanica... Molim Vas?
- Nije u sobi. Ključ je ovde.
- Moram već danas da se čujem s njim! Na koji način?
- Zovite u devetnaest sati. Reći ću mu.
- Učinićete veliko delo, gospodine. Sledi Vam mala nagrada.
- Pretpostavljam da ste šarmom mnogo postigli, gospođice.
- Odgovara li Vam slobodan dan po izboru?
- Puno bi mi značilo ako nije šala.
- Toliko mogu da Vam učinim. Videćete i kako.
- Vaše ime? Šta da kažem gospodinu Muru?
- Za Vas, Lili. A Fredija bih da iznenadim.
- Biće kako želite, gospođice.

62.

- Da se ne predstavljam.
- Kakvo iznenađenje! Lilita?
- Rekli smo – Lili.
- Nek' Vam bude. Skraćeno deluje umiljatije.

-
- Nismo u svađi, Fredi?
 - Da sam tamo, već bi završili.
 - Raduju me povoljne okolnosti.
 - Ograničimo ih na nekoliko trenutaka.
 - Bili ste od reči kada ste rekli da više nećete da zovete.
 - Vi ste me očekivali?
 - Pored telefona cele dane.
 - Lili, jeste li to Vi?
 - Zatvorena u sobi ništa drugo nisam radila.
 - Bio bih lud da Vam verujem!
 - Hoću da razgovaramo. O svemu.
 - Ja sam na odmoru.
 - Nije „poslovni“ razgovor. A zašto smo imali „vanredne“, shvatićete.
 - Da nije kasno?
 - Očekivala sam Vašu inicijativu.
 - Mene je zanimalo nešto drugo.
 - Bili smo na dva mimoilazna „koloseka“. Izmišlila sam „skretnicu“, ali do sudara opet nije došlo.
 - Govorite kao otpravnik vozova.
 - Pa sam htela...
 - Da postavite „rampu“? Možda bi Vam u drugim okolnostima uspela, sada ne.
 - Hoćete li da Vas pozovem kad budete raspoloženi?
 - Raspoložen sam, ali ne za Vas. Kako ste me našli?
 - Reći ću Vam sve po redu.
 - Lagaćete kao i obično.
 - Zaboravila sam da ste studirali psihologiju. Evo, neću da lažem.
 - Sam ću da primetim ako sam psiholog.

-
- Niste svršeni.
 - Jeste li voljni da mi budete diplomski?
 - Vrlo rado.
 - Ima tamo raznih pacijenata...
 - Ja bih bila onaj ležerniji. Za opuštanje.
 - I zadovoljstvo, je l' da?
 - Govorim svašta. Ne znam šta mi je.
 - Zaljubljeni ste u mene.
 - Istina je da nisam ravnodušna.
 - Danas birate da čujem ono što mi prija.
 - Ne date mi da budem iskrena. A ja Vas, stvarno, želim!
 - Objasnite mi, otkud to?
 - Ne znam. Svakodnevni pozivi... Navika.
 - A pauza?
 - I tada sam bila s Vama.
 - Često su mi kazaljke bile poklopljene. Neko je mislio na mene.
 - Sad znate ko.
 - Šta Vas je prevarilo da me zavolite? Osim nekih mojih stihova.
 - Meni se sviđa sve što ste napisali. Ali setite se i naših razgovora.
 - Nisu za pamćenje.
 - Zahvaljujući njima, postala sam mirna. Zna li za tu Vašu sposobnost?
 - Pokušavam da Vas „uhvatim“. Ili ste ludi i pijani, ili ružni i sami.
 - Umete sa devojkama. Otvoreno Vam priznajem.
 - U ovom trenutku najmanje je merodavno Vaše mišljenje.
 - Videli biste šta bih uradila da ste pored mene.

-
- Šta? Baš me zanima.
 - Gledala bih Vam oči.
 - Pribojavao sam se veće opasnosti.
 - Kasnije bih poželela dosta toga.
 - Koliko biste mi pustili na volju?
 - Sve Vaše, bile bi i moje želje.
 - Ovde ću ponovo da pitam, jeste li to, stvarno, Vi, gospođice Lili?
 - Htela bih da smo bliski, Fredi. Čemu to uporno „Vi“?
 - Strpite se dok se vratim. Draže su mi izjave ljubavi u četiri oka.
 - Već bih Vam se dopala da ste iskreni.
 - U pravu ste. Ne mogu da mislim o Vama na recepciji.
 - Da li će šta promeniti ako Vam kažem da sam u spavaćoj sobi uz vino i sveće?
 - Hoće. Ako scenografiji pridodate i radnju...
 - ... Spremna da me uzmete celu.
 - Bolje je da odmah završimo dok se niste i sasvim istopili.
 - Predlažem da se nađemo u Vašoj sobi.
 - U mojoj sobi?
 - Da Vas tamo pozovem. Bićemo intimniji.
 - Ne znam koliko je dobra ideja.
 - Imate li telefon?
 - Naravno, ovo je takav hotel.
 - Onda? U koje vreme?
 - Ne razumem, hoćete sa mnom da uspostavite vruću liniju?
 - Za početak.
 - Za početak i za kraj – zbogom!

63.

– Lili, sve mi se čini da si se upecala na moje reči da je Fredi postao zgodan i neodoljiv.

– Možda je to jedini način da ga odvratim od Sare, Henri.

– Moram da te upozorim da tako izgleda zbog uredno negovane bradice i brčića.

– Ti, Henri, stvarno misliš da me on zanima? Može da bude i najružniji na svetu, ali moj susret s njim je, očigledno, neophodan.

– Ne sumnjam da su tvoji potezi ispravni. Ja se samo plašim...

– Da se ne zaljubimo? Pa šta? Ima li boljeg načina da Sari kaže zbogom?

– Ne bi mi se svidelo da te ima, Lili.

– Henri, tvoja netrpeljivost prema njemu je tako idiotska da nemam reči. Hoćeš da budeš siguran da sa Sarom nema ništa, a ne dozvoljavaš da budem s njim makar u tom cilju.

– Ne može da ima ženske koje sam ja imao!

– Jer bi se nekoj otelo da kaže da je bolji od tebe. Ja ne znam kakav si. Bili smo zajedno, ali do seksa nije došlo.

– Čuvaš se za Fredija?

– Ne bih mogla da kažem ni da je bolji, ni da je gori od tebe. Shvataš?

– Znači, moraš k njemu?

– Isuviše je krut preko telefona.

– On i ne sluti od kakve ribe se ustezao. Lako mu je da izigrava dasu na slepo. Da ga vidim kad se pojaviš.

64.

– Hotel Evropa, izvolite.

– Vi ste ljubazni recepcioner sa kojim sam razgovarala? Ovde Lili Makartni. Trebao mi je gospodin Fredi Mur ako se sećate?

– Kako da ne. Zvali ste pre sat vremena. Šta mogu da učinim za Vas, gospođice?

– Da mi date vezu u njegovoj sobi. Može?

– Svakako, gospođice Makartni. Sad znam ko ste. Evo, upravo Vas povezujem...

– Hvala...

–... Halo, ko je?

– Neko koga ne želite da čujete.

– Lili, ponovo Vi?

– Vruća linija, Fredi. Sada ću malo da Vas zavedim disanjem i dahtanjem.

– Ne odustajete?

– Drugačije bi bilo kad biste znali šta ona fufica misli o Vama...

– Koja fufica?

– Spasila sam Vas neugodnosti. Ubeđena sam da niste toliko pokvareni.

– Razgovarale ste o meni?

– Ispisala sam Vaše ime na papiru. Znete li šta je uradila? Iscepala ga je na sitne komadiće i zamolila me da Vas ne spominjem.

– Nije joj se dopao Vaš rukopis.

– Oprostite na slobodi, ali – ona Vas mrzi! Kaže da dobro pamti koliko ste bežali od nje i da joj ništa ne bi bilo milije nego da Vam se osveti.

– Prestanite!

– Hoću. Iako to neće promeniti njeno mišljenje o Vama.

– Sad ste mi pokvarili večę.

– Čekala sam da me pozovete, da Vam kažem.

– Čekali ste da zauzmete njeno mesto!

– Ne bih imala ništa protiv, Fredi. Meni ne izgledate kao neko ko je bezosećajan.

– Znači, ona tako...

– Kaže da Vam je i od najbolje devojke važniji bilo kakav prijatelj.

– Koliko imate novca?

– Da li je trebalo da je poslušam?

– Ovaj razgovor će Vas koštati.

– I neka. Samo da smo u kontaktu.

– Lili, mislim da je bilo dosta!

– To je sve što imate da kažete?! Zar ljubav što sam... Što sam Vam htela... Ne mogu da govorim...

– Hajde, Lili, gore glavu. Nikako da te prepoznam.

– Postoji li način da mi verujete?

– Glupo je. Daleko smo.

– Ako je to poziv da dođem, eto mene.

– Šalite se, Lili, je l' da?

– Nije Vam stalo. Znam.

– Put. Hiljadu kilometara!

– Ništa strašno, Fredi.

– Sva mesta u hotelu su popunjena!

– Za mene će se naći.

– Ne računajte da delimo sobu!

-
- Ako me Vi ne primite, snaći ću se.
 - Imate rezervnu varijantu?
 - Upravnik hotela mi je, možda, rod. Niste pomislili?
 - Orson Makartni?
 - Mada bi mi draže bilo da vodi hotel u nekoj sunčanoj destinaciji i da ste tamo... Ja sam više za varijantu sunce, toplo, lepršave haljinice, bose i gole nožice, razdragano, veselo... Ali sad, šta je tu je. U svakom slučaju, neće dozvoliti da mu bratanica spa-va u snegu. Za razliku od Vas!
 - Kad polazite? Više ne mogu da Vas zadržim.
 - Znala sam da niste gad.
 - Pa... Do viđenja!
 - A ko je devojka po imenu Katrin?
 - Molim?
 - Tražila Vas je na telefon oko devet i po.
 - Šta Vi imate s tim? Znate je?
 - Razgovarala je sa Vašom majkom. Neposredno pre mene.
 - Šta je htela?
 - Ko je ona?
 - Moja prijateljica.
 - Samo?
 - Šta bi drugo?
 - Devojka.
 - Ona je žena.
 - Vaša?!
 - Mog prijatelja.
 - Možda, ljubavnica?
 - Sva onako u drugom stanju i devetom mesecu?
 - O, neeee. Ko je muž? Oprostite, suviše sam ne-

pristojna. Zaboravite da sam pitala.

- Zaboraviću. Henri Džonson.
- Henri Džonson?!
- Znete ga?
- Ne, zazvučalo mi je kao Harli Dejvidson. Za njega već znam.

65.

- Rajko, budi spreman za jedno putovanje.
- Još si u Londonu, Henri?
- Intervencija je u toku, a ja se ne vraćam dok ne vidim njene rezultate.
- Ne mešam se.
- Sviđa mi se to što te ne zanima ništa više od onoga što treba da znaš.
- Sećam se svog daljeg rođaka iz Srbije. Imao je sjajnu filozofiju: „Ne pričaj mi ono što nije za priču“!
- Nisam najbolje shvatio.
- Ne uvlači me u posao ako sumnjaš u mene.
- Nećeš se izvući, Rajko. Ovo moraš da mi završiš.
- Tvoja volja, tvoj izbor.
- Sutra letiš za Sent Moric. Imaš povratnu kartu, plaćene troškove... Ostaješ koliko bude potrebno. I ne idi prvim jutarnjim avionom, već drugim.
- Mogu stići na prvi, nije problem.
- Bio bi problem. Sreo bi se s njom.
- S kim? Šta treba da obavim, Henri?

– Znaš Lili Makartni, a znaš i Fredija Mura. Malo ćeš da ih pratiš; šta rade, kako se provode, koliko su intimni...

– Oni su tamo?

– Kad ti stigneš, biće.

66.

– Riksandre, jesmo li spremni za posao?

– Ne mogu da svratim po tebe, Lili. Auto mi je na farbanju. Moraćeš pešice.

– Hvala. Pešice idem samo do kupatila.

– Izvini. Uzmi taksi.

– Htela sam da se čujemo, da te cmokim preko telefona. Neću biti u Londonu nekoliko dana. I da znaš... Nedostajaćeš mi.

– Lili, pusti priču i srećan put.

67.

– Hajde, Džoni, čekam te u svom stanu.

– Jutros ti je potreban muškarac?

– Dođi. Hitno je.

– Šta hoćeš, Lili? Doručak u krevetu? Ili možda svoj obavezni jutarnji napitak?

– Misliš da bi se snašao?

– Čaša tople vode, tri kapi grejpa, dve kapi soka od masline Santa Katarina i kašičica borovog meda sa Karpata.

– Pratiš moje intervju u modnim časopisima?

– Pre bih rekao da ti pratiš „Zdravlje i lepotu“. Krema za mali prst leve noge, turpija za centralni deo pete, čaj za skidanje bora s desne strane levog kapka, posebno mleko za desnu, posebo za levu butinu, jedna krema za jedno koleno, druga za drugo...

– Izmišljaš. Ni u najluđim snovima to ne bih nekom poverila.

– Jesi Bbekimu. Zanimalo ga je gde može da ti obezbedi sve te potrepštine.

– Nisam znala koliko je odvratan. Prati svaki moj potez.

– Šta, u stvari, hoćeš?

– Da mi poneseš putne torbe, Džoni.

– Kuda, Lili? Gde si naumila ranom zorom?

– Alpi. Nadam se da neće biti previše hladno.

– Snaći ćeš se ti. Dovoljno je da pokažeš dugu nogu!

– Ako se vidi preko telefona, već je u igri. Dolaziš li, ili ne?

– Dolazim, Lili, obavezno. Da po mirisu pogodim za koga si se spremila. Kad već lično ne mogu noćas da ti čestitam Novu godinu.

68.

– Dobro večer ili dobro jutro, kako Vam više odgovara.

– Dobro jutro!

– Očekujem Vaše pitanje, Katrin. Bejaše Katrin?

– Da, tako je... Govorili ste o plusu i minusu tela. Da li oni, sada me podsetite, zavise od pola ili ne?

– Ne. Zavise od osobe. Polariteti moraju da budu vertikalni. Znači, kad krenete od nivoa srca nadole, onda, cela ta leva strana mora da bude, recimo, plus. A cela desna, u tom slučaju, minus. Spusti se vertikala i malo ispod pupka, nekih dva-tri centimetra, povučete horizontalu i dobijete drugu tačku gde polariteti moraju da budu isti kao u predelu srca.

– Rekli ste da kod mene figurira broj 21?

– Da. Najveći kvalitet je 21. Vi ga posedujete. Drugi ispod toga je 13, a treći 7.

– Htela bih da znam kako je moje psihičko stanje u ovom trenutku.

– Koristićemo visak i uglomer...

– Moram priznati da sam nevešta sa uglomerom. Jednom ćete mi detaljnije objasniti njegovu upotrebu. Visak je u redu.

– Da, uglomer zahteva veću preciznost, ali savlađaćete i njega, posve sam siguran. Čime se, inače, bavite Katrin?

– Radim kao galerista. Obožavam umetnost i često posećujem izložbene prostore.

– Nažalost, slabije se razumem u slikarstvo, ali i ovo čime se bavim spada u umetnost. Na neki način.

- Da... Pitala sam za moje psihičko stanje...
- Pa, evo... 140 stepeni u odnosu na maksimalnih 210... Danas je taj ugao iznosio 40 stepeni.
- Znači da sam sada opuštenija. Recite mi nešto u vezi sa mojim zdravljem.
- Jesmo li odredili Vaš položaj ležaja? Ako nismo, zamislite neki položaj...
- Zamislila sam.
- Visak pokazuje ugao od 150 stepeni.
- Znači da sam zamislila bolji položaj od onog koji koristim, je l' tako?
- U pravu ste. Tamo figurira vrednost 60. Inače, uklapa se da vam teme bude prema istoku, jer su Vam problemi na glavi, genitalijama i na nogama.
- Da. Hladne noge.
- Katrin, kada ste počeli da koristite visak? Njega ste prilično savladali.
- Dosta davno sam čitala Jurdana, knjigu „Rašlje i visak“ i uopšte me ta materija zanima.
- U redu... Idemo dalje sa vrednostima zdravlja... Idemo po telu... Moram da pazim da mi slušalica ne ispadne... Levu ruku sam stavio na glavu, u desnoj držim visak i ponavljam: Preko mog tela hteo bih da dobijem podatke o Vašem telu... Isključujem sve smetnje i sugestije... Visak se pomera.
- Sa vratom je sve u redu?
- Da. Idemo niz kičmu...

69.

- Jesu li te primetili, Rajko?
- Mene sigurno nisu, Henri. Možda moju masku.
- Imaš naočare i šešir? Možda prilepljene brkove?
- U najavi je novogodišnji maskenbal koji počinje u ponoć. Sve ti je jasno.
- U ponoć? A ti već maskiran!?
- Mnoge sam zbunio, ne samo Fredija i Lili.
- Nije trebalo da skrećeš pažnju na sebe!
- Veruj mi da nisam imao izbora. Sala za večeravanje je tako osvetljena da bih bio prepoznat i na pedeset metara.
- Koliko si mogao da se sakriješ pod maskom?
- Ceo sam se uvukao u indijanskog poglavicu.
- Potpuno šašavo! Tako možeš da se vidiš i na sto metara, a ne na pedeset!
- Bitno je da niko ne zna ko se krije ispod maske. Nego, slušaj... Posle večere je na njihovom stolu ostao nekakav medaljon koji sam pokupio u prolazu. Preturajući ga, zapazio sam da može da se otvori.
- Zanimljivo. Deluje kao igračkica.
- Biće ti manje zabavno ono što je unutra izgravirano – „Frediju od Lili.“
- O-pa! On još postade veći mangup od nje. Ali to ne znači da su intimni. Kupuje ga.
- Ispitaću.
- Budi oprezan. Lili bi te lako prepoznala.
- Maskenbal mi opasno ide na ruku – razlog da sam u odori Indijanca, sasvim je opravdan. A i glas

pod maskom je drugačiji zbog oklopa koji pritiska nos i usne.

– Savršeno! Očekujem te sa novim informacijama. Proglašavam maskenbal otvorenim!

– Biće zabavno. Ni oni ne znaju koliko.

70.

– Brajane... Ne možeš bez mene?

– Nameravao sam da pozovem Lili, a okrenuo tvoj broj.

– Lakši je za pamćenje?

– Uopšte mi je sa ciframa lako, Saro. Profesionalna deformacija.

– Matematika?

– Registarske tablice. Ono u šta najčešće gledam.

– Kako si mene primetio?

– Sigurno si imala broj na leđima.

– Tako bi pre video Lili.

– I jesam. Najpre na izboru za mis Londona, a onda i u bokzerskom ringu.

– Ne znam za taj detalj. Najavljivala je runde noseći brojeve 1, 2 i 3?

– I sve druge do 15. U finalnoj borbi poluteške kategorije. Tada smo se upoznali. Zapravo, upoznao nas je naš zajednički prijatelj.

– Bavio si se boksom?

– Menadžerskim poslom. Amaterski.

– Tu počinje vaša saradnja?

– Imala je proporcije stvorene za manekenku, a ja dobre prijatelje u tim krugovima. Nije je bilo teško lansirati.

– Pomagao si joj u tome?

– U početku. Kasnije sam je prepustio profesionalcima.

– Obuhvata li vaš početak i gostovanje u Parizu pre tri-četiri godine?

– Da. Kako znaš za Pariz?

– Prisustvovala sam toj reviji. Sad mi je jasno odakle te znam. Mi smo se, u stvari, tamo upoznali.

– Je l' moguće da nisam upamtio tako prijatnu osobu?

– Oko sebe si imao na desetine lepotica. Ja sam bila samo publika.

– Čekaj, čekaj... Ti si bila skandal devojka sa prve večeri? Tako su te prozvali. Da li sam u pravu?

– Nerado se toga sećam. Mislila sam da niko ne pamti.

– Šta se desilo, Saro? Nije me zanimalo.

– Moj očuh. Ljubomorani su na sve muško... I šta ćemo sada, Brajane Ferari?

– Prepustiću da sama odlučiš s kim ćeš.

– Priznajem da si dobar domaćin. Pomogao si mi da Kembridž lakše podnesem.

– Uzmimo to kao trening u saobraćajnoj gužvi.

– Nisi bio samo moj šofer. Mekdonalds, kafeterije, restorani...

– Nekad stomak zna da nas odvede na mesta s puno više ukusa nego što se nadamo.

– Postoji li u Kembridžu neko ko te ne zna?

– Izvini. Sigurno ti je bilo dosadno što su nas pre-

kidali pozdravljajući se sa mnom.

– Ne mogu da se ljutim kad si uspeo da mi overiš dokumenta van radnog vremena. Na poziv telefonom, sekretarica je došla na Univerzitet i sa osmehom stavila i potpis i pečat.

– Dobro si me podsetila. Od ovog časa držim ti palčeve da položiš ispit.

– Ako ne položim – prutevi i bič!

– Vidiš koliko se trudim da ti olakšam.

71.

– Džoni, M.G. Junior na telefonu.

– Pozdrav, M.G. Juniore!

– Možda večeras zakasnim na probu. Onaj slučaj davljenja u jezeru... Vi počnite. Brzo ću da se uklopim. A imam i nekoliko novih rifova. Strava!

– Strava je ono čime se baviš, M.G. Juniore.

– Čista rutina. Durska lestvica.

– Dobro je što si se javio. Inače sam hteo da te obavestim da se proba odlaže.

– Zašto?

– I Rajko je nekim poslom zauzet. Čujemo se za novi termin.

– Odlično! Obdukciju privedem kraju, a onda džemovanje.

72.

– Gde si, Rajko, znaš koliko sam nestrpljiv...

– Čekao sam razlog da ti se javim, Henri.

– Javio si se. Znači, ima nešto?

– Misija je uspešno završena!

– Deluješ dosta samouvereno...

– Pošto u noći igre „Ključevi iznenađenja“ nisu posetili oni mene, sinoć sam posetio ja njih. Desilo se da je tako bolje, jer, prema pravilima igre, mogli su u tri poteza da me razotkriju...

– Pustimo pravila igre, nego pređi na stvar.

– Iako je maskenbal već bio završen kad sam se prikrao njihovoj sobi, još uvek sam bio u opremi indijanskog poglavice. Vrata su bila otključana i ja sam lagano ušao.

– Kod njih, u sobu?

– Pošto me nisu čuli, mogao sam neko vreme da ih posmatram kako uživaju u ljubavnoj igri, potpuno goli na komotnom ležaju.

– Ne sviđa mi se, ali – bravo! Bravo za jasnu sliku!

– Sačekao sam da me primete.

– Zašto? Video si ih i – natrag!

– Znao sam šta hoću. Vrisak koji sam naslućivao – desio se. Lili me je videla u ogledalu iznad kreveta. Tačnije, videla je indijanskog poglavicu s maskom ledenog izraza...

– Zašto vrisak? Bio si deo programa. Pred Fredijem izigrava nevinašce.

– Ostali su na gomili prebacivši čaršaf preko:

„Šta hoćete? Igra je završena“, oglasila se Lili. Ja sam, umesto odgovora, izvadio medaljon i ispružio ga put njih. Umotavajući se u čaršaf, Fredi mi je prišao i zadovoljno rekao: „To je moje.“ Pitao sam ih da li se sećaju gde su ga zaboravili, na šta je Lili, ostavši potpuno gola, odgovorila: „Sigurno u Sali za večeravanje. Videla sam Vas tamo.“

– Odlično iskorišćen medaljon! Bravo!

– A onda... Zaključivši da ja sa njih nemam šta da skinem, Lili je predložila da oni sa mene skinu masku.

– I vide da ispred njih ne stoji niko drugi nego Rajko! Kako si se izvukao?

– Lako, Henri. Zapamtio sam Liline reči kojima me je dočekala. I odgovorio: „Žao mi je, igra je završena. Sami ste rekli.“ Izašao sam i zatvorio vrata za sobom.

– Služio si vojsku, Rajko, znaš za smenu straže?

– Nemoj da me podsećaš. Straže imam više nego neko obuke. Zima mi je zamalo došla glave kada sam se, dobro umotan šinjelom, uspavao, a puška sama opalila.

– Kako može sama da opali?

– Može. Ako prst ne skidaš sa oroza.

– U strahu?

– Pravila mrtve straže. Nema komande „Stoj! Ko ide?“ – samo pucaš.

– Dobro, nisam hteo da pričamo o vojsci. Sad ti letiš za London, a ja tamo. Smena straže!

73.

– Ovako neće ići, Brajane. Na kraju ću morati da te razočaram.

– Nastavi, Saro. Zanima me da li mislimo na isto.

– Odjednom postadosmo nerazdvojni. Ne znam koliko je normalno...

– Šta si mislila time da ćeš morati da me razočaraš?

– Odrasli smo, Brajane.

– A ti ostala dete. Je l' to?

– Hoću da te podsetim na Fredija i da...

–... On polaže ekskluzivna prava na tebe!

– Ne bih tako rekla. On i ja nismo završili, a nešto smo počeli.

– Kada? Ima li vaše oklevanje rok trajanja?

– Došlo je do male gužve, ali pozvaće me. Znam.

– Mislimo na potpuno različite stvari. Ja na tvoj ispit, a ti na nekog Fredija... Neću da prisustvujem polaganju. To sam hteo da ti kažem.

– Nećeš biti u Kembridžu?

– Hoću. Tu sam.

– Imaš drugih obaveza?

– Nismo se razumeli. Biću u to vreme na Univerzitetu, ali ne i u istoj prostoriji s tobom. Da ne rizikujemo koliko sam ti srećne ruke i u kojoj meri zračim negativnu energiju.

– Cela moja nauka je u eksperimentima. Potpuno te razumem. A uskoro ćemo imati i rezultate.

74.

- Šta je tako hitno, Henri, što zoveš?
- Prekidam li te u čemu, Lili?
- Zašto mi to radiš? Fredi bi mogao da nas čuje!
- U pravu si. Nije zgodno da u istoj sobi imaš dva kavaljera. Jednog na telefonu, a drugog u krevetu.
- U kupatilu je. Nemoj da me zoveš! Zvaću ja tebe!
- Gde? Znaš li da sam u Sent Moricu?
- Šta tražiš ovde!?
- Imao sam posla u Cirihu, pa pomislih, kad sam blizu, da te posetim.
- Komplikovano je. Fredi je naučio da smo uvek i svuda skupa.
- Slaži ga. Nađi razlog da se vidimo.
- Kaži gde si odseo i čekaj moj poziv oko podne. Smisliću nešto.

75.

- Kud je nestala moja hotelska soba, Zlatokosa Ariel? Jesam li se vratio u London?
- Nisi, Fredi. Ja sam kod tebe.
- Lepo mi je ovde.
- Zašto si sam?
- Lili je sa mnom.
- Ne vidim je. Siguran si da je s tobom?

-
- Ona je ovde tajno.
 - Od koga se skriva?
 - Od tebe, Ariel. Zna da je ne voliš.
 - Praviću ti društvo dok se ne vrati.
 - Moraće da sačeka da ti odeš.
 - Ne mora. Nestaću pet minuta pre nego što se pojavi.
 - Čućeš njene korake?
 - Znam da podesim alarm na tri sata.
 - Rekao sam joj da me probudi kad se vrati.
 - Nju tek čeka provod. Naspavaćeš se.
 - Misliš da spavam?
 - Kako bi drugačije komunicirali?
 - Neprestano ispituješ, a ja bih da se malo odmorim.
 - Tu sam po tvom pozivu. Umesto da protrljaš lampu, samo utoneš u san. Tvoje želje tada postaju moja zapoved. Pitaj šta te zanima.
 - Ništa me ne zanima.
 - Na slovo, na slovo... Ko je na slovo H? Gde je Lili?
 - Sklonila se od tebe. Kao da je znala da ćeš da se pojaviš...
 - I slobodno joj reci one dve asocijacije. Kakve god da su, vaše su.
 - Ne mogu, Ariel. Ružne su, a ona mi je tako slatka.
 - Promeniće se to, Fredi. Videćeš kako ćeš lako da joj kažeš i onu na slovo H, i onu na slovo P. I neće ti biti važno da l' će da se ljuti ili ne.

76.

– Hej, evo mene. Uspela sam da budem tačna. Zovem od Alise.

– Kaži adresu, Lili, dolazim po tebe... Samo da me neko od tvojih ne vidi i špijunira Frediju.

– Neće. Teren je čist. Stric je na poslu, Alisin problem znaš, a malecka Šerliza nema pojma. Derište kao i svako drugo.

– Vidimo se. Ljubi te Henri.

– U redu, ali kad dođeš, bez ikakvih imena, molim te.

TREĆE POGLAVLJE

77.

- Fredi! Stigao si! Od večeras smo u studiju za snimanje.
- Znam, Džoni. Peti januar.
- Brinuli smo da ne zakasniš.
- Prekinuo sam odmor kad je bilo najlepše.
- Šta je sa producentom? Koga si nam obezbedio?
- Najboljeg.
- Majkla Futa?
- Radio sam njegov portret u „Sedmici“. Lako smo se dogovorili.
- Veruje u nas. Ne bi pomoglo to što se znate.
- Još da utvrdimo broj radnih dana. Ako već hoćeš, nije oduševljen vašim prvim albumom.
- Čuo sam da „Sedmica“ od novog broja izlazi u luksuznom izdanju.
- Videćeš kad vas stavi u mašinu. Nećete se prepoznati... Imaćemo kvalitetniji papir i sve stranice u boji.
- Nastavljaš li sa uređivanjem istih rubrika?
- Uzimam crnu hroniku. Ali zadržavam muzičku stranu, ono što te zanima.
- Videćeš kako smo uvežbani. Zahvaljujući Rajkovoju garaži.
- Gde je dosad bio s njom?
- Nismo znali da je ima. Ako je stvarno njegova.
- Imam osećaj da taj Rajko stalno nešto petlja.
- Za sada smo mirni... A ti? Gde si?
- Prvi put na skijanju bez padova.
- Možda si više bio okrenut nečem drugom...

78.

– Veruješ li da sa strahom okrećem tvoj broj, gospodi...

– Fredi...

– Umalo da kažem „gospođice Makartni“.

– Da sam znala koliko si drag...

– Mogao sam da ti kažem, Lili, da ne lutaš...

– Hvala ti za predivni praznik. Bilo je kao u bajci.

– Priznajem, uživao sam u svakom trenutku.

– Kad se setim kako si mislio o meni do pre pet-šest dana...

– Ko bi rekao da se iza takve bezobraznice krije jedno umiljato biće.

– Niko ne zna da me opiše kao ti.

– Ne traži da ponovim tih nekoliko reči. Možda sam ih zagubio.

– Hajde da napravimo naš rečnik! Prisetimo se svega što smo zajedno videli i čuli.

– Ako tome dodamo i sve ono što smo izgovorili... Trebalo bi vremena.

– Imamo ga, Fredi.

– Predlažem da krenemo od prački i strela sudbine obesne...

– Mislila sam na sve naše, a ne Hamletove i Ofeijinje asocijacije.

– Njima bi bile dovoljne dve: umreti – spavati. Ništa više.

– Naše su, srećom, življe i budnije... A one na slovo „A“ bile bi?

– *Alpi, avion, ambijent...*

-
- „B“?
- *Borići.*
- Imali smo ih na bedževima! Na velikom posteru u sobi!
- Napolju, Lili. Napolju! Ono što nikako nisi uspjela da promašiš!
- Moje skijanje može da startuje odakle bilo, ali cilj je uvek – stablo.
- Da smo češće izlazili na stazu, stresla bi sneg sa svakog četinarara i priroda bi bila zelenija... Idemo na *biftek.*
- Od galopirajućeg konja. Potpuno si zbunio ugostitelja.
- Hteo sam da ubrzamo ručak... *Vatra?*
- Nije mi se dopalo da noć provedemo napolju uz vatru i gitaru. Sutradan – čajevi.
- Č... *Čajevi!*
- Bio si uspješan doktor mojoj prehladi... *Vatromet!*
- Nova godina.
- Moja najdraža, Fredi.
- Sama si kriva što si nas prijavila za igru.
- Bila sam radoznala šta je antinagrada. A upravo nam je ona pripala. Priznaj da je maštovitija od nagrade.
- U pravu si, Lili. Sedam dana produžetka zimovanja mogli smo i sami da priuštimo, ali antinagradu nismo. Ona nije mogla da se plati novcem.
- „Ključevi iznenađenja Hotela Evropa“. Potpuno ludilo!
- Zanimljiva ideja da u toku novogodišnje noći upadneš u bilo čiju sobu i skineš nešto sa prisutnih. Sasvim mirno i bez pitanja.

– Iako su svi bili prijavljeni za igru, mnogi su zaboravljali na svoju masku, pa smo mogli da vidimo njihova iznenađena lica.

– Pravilo da skidamo od jednog do tri odevna artikla sa onoga koga zadesimo, jedino nismo zadovoljili u dva slučaja.

– Onda kada smo jedan par našli u kadi, a drugi u krevetu. Na sebi nisu imali ništa.

– U tom slučaju, mi smo loše prolazili. Tada bi oni sa nas skidali garderobu. I vidi tebe голу do pojasa, a mene od pojasa nadole. Srećom u gaćama!

– Naravno, Fredi, kad si na sebi imao dva para pantalona i troje gaća. Uz sve ostalo.

– Šta je falilo tvojim grudima? I sam sam uživao u njihovoj raskalašnosti.

– Na kraju si, ipak, gore prošao. I sad mi je smešno. A baba je uživala.

– Stara dama je bila opako lukava. Sve vreme je bila u jednodelnom trikou.

– Sa zadovoljstvom je čekala da je kao muškarac vidiš голу.

– Nije mi bila želja. Umesto trikoa, tražio sam da skine lak sa noktiju.

– Znala je pravila igre. Lak ne spada u odevne predmete, pa si, po kazni, morao da je zadovoljiš petominutnim striptizom.

– Imala je preko osamdeset godina, a ludost jedne šiparice... Tako smo ulični maskenbal, za koji smo se brižno spremali, zamenili hotelskim.

– Naš je bio bolji... *Vezovi?*

– Vezovi... Asociraju na skije, skije na Alpe, Alpi na nas... *Vampiri?*

-
- Danju spavali, noću bili aktivni... *Gitara!*
 - Pre će da me seti na bend kom pišem tekstove.
 - Jesi li napisao pesmu o meni? Obećao si.
 - Hajde da je zajednički napišemo!
 - Odmah?
 - Što da ne... Kaži bilo šta.
 - Misliš da bi tako išlo?
 - Pesa može da nastane od svega, Lili.
 - Kako? Ja ne mogu da se setim ni tog „bilo šta“.
 - *Rudarsko okno plače*, staviš oknu ljudsku osobinu i eto poezije. Za analizu dublju od samog rudnika... Ne postoji ništa što nije poezija.
 - Čak i ono što ja izbrbljam?
 - Videćeš... Ređajmo misli naizmenično... Stih ti, stih ja.
 - Biće jasno šta sam ja lupetala, a šta si ti pametno smislio!
 - Ako ti je lakše, počecu ja.
 - Ne, bolje ja. Ti se nosi sa peglanjem i rimom.
 - U redu. Kad se nečeg setiš, kaži. Ali ne razmišljaj previše.
 - Pa, evo... */Ja se zovem Lili/...*
 - ... */zgodna, što bi' krili/...*
 - ... */volim jednog dasu/...*
 - ... */sa mnom je na glasu. /...*
 - ... */Fred i mu je ime/...*
 - ... */i baš usred zime/...* Sad bi dobro došlo nešto što se rimuje sa „stih“ ...
 - Pokušaću ovo... */izdvoji se od svih/...*
 - Može... */i pokloni mi stih./*
 - Sjajno, Fredi!
 - Štoperica pokazuje da smo pesmu sačinili za trideset osam sekundi.

-
- Dopada mi se.
 - Misliš da bismo mogli da je ponovimo?
 - Kako je nastala, izuzetno sam zadovoljna njome. Potrudicu se da je po sećanju zapišem.
 - I po tonu, i po vokaciji – tvoja je. I ja ti je od srca čestitam.
 - Hvala, hvala... Nego, da se vratimo našem rečniku.
 - „G“ kao *grudvanje*?
 - Završavalo se valjanjem u snegu. Onda vreo tuš.
 - Goli – ozbiljni...
 - Obučeni – bezobrazni! Slovo „H“, kao *Hogar*.
 - Hogar iz stripa? Otkud on?
 - Zašto li pomislim na tebe kad god njega vidim?
 - Jer je šarmantan, zgodan i pametan.
 - Pa... Ima istine u tome... I živi da bi jeo!
 - Da li baš? Uživam u dobrim jelima, ali sam umeoren u „ždranju“, kako bi ti rekla.
 - Onda Hogar otpada. Nije zajednička asocijacija!
 - U pravu si.
 - A šta bi bilo zajedničko na „H“?
 - Preskočimo.
 - Izgleda da nema ništa na „H“...
 - Preskočimo.
 - Možeš li ti nečeg da se setiš?
 - Kažem, preskočimo... Hej, znam kako da se čujem sa prijateljicom – onom što zove u devet i po – a da ne čekam da ona mene pozove.
 - Ne izlazi ti iz glave?
 - Ljubomorna?
 - Znam u kakvom je stanju.
 - Možda se porodila. U beležnici je pod „veoma važno“!

- Pa šta čekaš?
- Da me spojiš s njom. Znaš već, njen muž...
- Ne znam.
- Bolje što ne znaš... Daću ti broj. Traži je i reci da sačeka moj poziv. Biće ti teško?
- Ništa lakše, Fredi. Kako bejaše ime?
- Katrin Selers. Pardon, Džonson. Često mi se omakne njeno devojачko prezime. Tako je duže znam.

79.

- Zvučiš kao da si pojela kiseli krastavac, Lili.
- Bljak. Prelazak iz glume u stvarnost zahteva više koncentracije.
- Volite li se?
- Upravo smo razgovarali. Znaš li koliko patetike moram da preživljam s njim?
- Valjda, romantike, Lili?
- Henri, u Sent Moricu smo se razjasnili! Nećemo ponovo o tvojoj ljubomori. Njemu je romantično, meni – grozno!
- Izdrži još koji dan. A onda mu otvori karte.
- Lomljenje srca i njegovo spaljivanje!
- Sve ti je jasno.
- Valjda sam za svojih četvrt veka naučila nešto iz hercologije.
- Oblast koju vrlo dobro poznajemo. I ti i ja.
- Kako ti je supruga?

- Radi vežbe s gumenim balonima.
- Fredi bi da se čuje s njom. Kad može da je pozove?
- Ne sviđaju mi se ti njihovi razgovori. Ali je bitno da Katrin nema pojma ko je Sara.
- Isto kao što ja ne znam Katrin. Jesmo li generacija?
- Mlađa je dve godine. Nije išla u našu školu. Kad se pojavila, Sara je već bila u Francuskoj.
- O čemu razgovaraju?
- Fredi i Katrin? Znaju se od malih nogu. On nas je upoznao.
- Tako kaži, Henri. Imaju svojih tema. Što bi im mi bili važni?

80.

- Dugo ti je trebalo, Lili.
- Zauzeto, Fredi.
- I kod tebe. Hteo sam da vidim gde si?
- Čekaće poziv za pet minuta. Ne znam da li se porodila.
- To nije tvoja briga! Znaš šta sam tražio od tebe!
- Htela sam da ti učinim uslugu.
- Nemoj da mi stvaraš neprilike, molim te!
- Ona je žensko. Smeta mi.
- Što se nje tiče, budi mirna.
- A neka druga? Možda sam dosad bila nečija zamenjena? Zimska avantura?

-
- Ne volim drugu. Uverićeš se.
 - Lagala sam da bih mogla da podnesem. Tako nam je bilo lepo.
 - Biće i ovde. Ostavićemo tragove po gradu, da te ne plaši... Izvini, Lili. Katrin čeka da joj telefoniram.
 - Još nešto na „V“. *Volim te.*

81.

- Jesi li zadovoljan provodom, Fredi?
- Još kako, Katrin. Teško sam poverovao da je stvarnost.
- Ljubav?
- I da sam joj rekao da je odvratna, ona bi me volela.
- Pisala sam ti iz Kju Gardensa. Henri kaže da mi je potrebno što više čistog vazduha.
- Nisam znao šta ima novo... Dugujem ti objašnjenje za ovu devojkicu. To je zbog Henrija.
- Ne shvatam. Koja devojka? Šta zbog Henrija?
- Ako dobijem njega, ništa od našeg razgovora, Katrin. Zato sam je zamolio da ti najavi moj poziv.
- Sigurno je razgovarala s Henrijevom babom dok sam bila u šetnji. Ulazim, kad – telefon!
- Važno je da si uhvatila čistog vazduha. Razumem te.
- Na Alpima ga ima dovoljno?

-
- Pet dana sam disao punim plućima.
 - Sedam dana si bio tamo, Fredi!
 - Prva dva dana sam se prilagođavao.
 - A Sara? Ne pitaš za nju.
 - Ne znam koliko je pametno što je tražim.
 - Mislila sam da ću da te obradujem. S nestrpljenjem sam čekala da dođeš...
 - U pravom sam haosu, Katrin... Kako si je pronašla?
 - Na babinom tavanu. Henrijeve školske sveske. Često je ispisivao njeno ime.
 - Sara... Rekao sam ti da se tako zove.
 - Ali meni je trebalo nešto drugo. Ono što sam ubrzo pronašla – njen datum rođenja!
 - Šta s njim? Astrologija, pasulj, zvezde?
 - Pozvala sam policijsku administraciju i tražila njenu adresu.
 - A datum ti je trebao da joj čestitaš rođendan?
 - Identitet. Sara Tejlor. Ona koju tražiš!
 - Dobar štos... Možda se skorije prijavila.
 - Pitaj je, Fredi.
 - Po adresi, telefon si lako našla.
 - Kao da ti je svejedno?
 - Ne znam... Kaži mi broj?
 - Neću!
 - Šta je?
 - Sve si lagao. I da ti je stalo do nje, i da želiš moju pomoć, i da...
 - Čekaj, čekaj...
 - Lažeš i da si dobio razglednicu! Šta je bilo na zimovanju, Fredi?
 - Postavljaš sto pitanja odjednom. Nisam skijao, Katrin. Vrlo malo.

- Imao si preča posla.
- Bilo pa prošlo.
- Ne bih rekla. Razgovarao bi sa Sarom, bez obzira na sve.
- Ali broj?
- Imao si ga, Fredi.
- Kako? Kada?
- Stvarno sam ti pisala. Pogledaj poštu!
- Mislio sam da mi pišu samo nezadovoljni čitaoci. Na njih se ne obazirem.
- Od sada to čini zbog mene, Fredi. Da ne ostajem bez odgovora. Brojeve čitaj unazad i biraj svaki drugi.

82.

- Brajane, šta znaš o Henrijevoj Katrin?
- Zašto mene pitaš, Lili?
- Potrebna mi je neka tajna o njoj. Trač. Bilo šta što bi je osramotilo.
- Ne znam što bih ja mogao da ti budem izvor takvih informacija?
- Henri vas je jednom doveo u paralelu. To mu se nimalo nije dopalo.
- Uzalud pokušavaš da isceniraš problem. Sa Henrijem sam sasvim okej.
- I baš ništa ne znaš o Katrin?
- Ne, Lili. Ali kad bih imao nešto njeno...
- Nešto što niko ne koristi, osim nje. Nemoj mi

o tome, Brajane, molim te! Znaš da ne verujem u gatanja!

– Meni su postala zabavna.

83.

– Ljubičasti šal, ljubičasti karmin i minduše... S druge strane, crveni sako, bela košulja, plava leptir mašna...

– Video si nas?

– Centralna loža. Prilično hrabro, Fredi.

– Treba hrabrost da se popije kafa?

– Bićeš cenjen među ženkama. Veoma je uticajna!

– Nisi je pominjao, Džoni.

– Ti i ona... Ko bi rekao?

– Odakle je znaš?

– Pomagala nam je oko prvih nastupa...

– Kako mi je promaklo?

– Žena iz senke. Krupni poslovi, lova... Pravi kapitalac!

– Čemu ta priča, Džoni?

– Da je upoznaš. O sebi malo govori.

– Taman koliko treba.

– Kako si uspeo da sedneš pored nje?

– Zašto bi se razdvajali?

– Nemoj reći da si izašao s njom?

– Ne moram, ali je tako.

– Ne budi smešan!

– Ako je bogata, treba li joj neko za plaćanje računa? Samo taj šal joj je od mene.

– Znači, ljubav?!

– Šta bi drugo?

– Ne misliš da bi mogla da te iskoristi?

– Na koji način?

– Da se ubaci na naslovnu stranu „Sedmice“ ili slično...

– U tom slučaju, previše plaća.

– Kako?

– Znaju sobarice koje su menjale našu posteljinu.

– Nemoguće! Ti i ona ste...

– Dolazim sa lica mesta.

– Ne liči na nju, iako je bila srećna u polasku.

– U polasku? Gde?

– K tebi. Nosio sam joj kofere, Fredi. Od stana do taksija.

– Toliko ste prisni?!

– Hvala za takvu prisnost kad moraš da budeš nečiji tovarni konj. Koferi su bili užasno teški. Kao da je u njima spakovala ceo stan.

– Da bude sigurna da ništa nije zaboravila...

– Zaboravila je! Zaboravila je singlicu Šarla Aznavura. Ako tamo nisi imao gramofon, sad mi je jasno da sam i njega nosio u nekom od kofera.

– Nemoj da ti bude mrsko na gramofon, odmah da ti kažem da ga nismo imali. A ni ploču koju pominješ!

– „Nešto sam zaboravila“, kaže. „Okreni se, nemoj da gledaš!“ Mislio sam da će sa sebe da skine gaćice i da ih metne u kofer. Okrenuo sam joj leđa, ali sam ispred sebe imao ogledalo koje je visilo u hodniku,

na koje nije obratila pažnju. Nažalost, umesto nečeg više, video sam samo taj singl koji je ugurala u uzanu pregradu kofera...

– Možda joj je amajlija.

– Kažem ti, Fredi, ludački se radovala putovanju.

Pomislio sam da nešto s njom nije u redu.

– Zašto? Ljubav je prava stvar.

– A Sara?

– Ne znam njeno raspoloženje prema meni. Da nešto pokušam – znaju se – mogao bih da izgubim i jednu i drugu!

– Ne ispunjavaj njihove želje! Radi po svome.

– Pozvaću je, Džoni, mada sam s Lili na pravom putu...

– O? Lili se uozbiljila?

– A da li ste se vi u „Saboterima“ uozbiljili? Vreme u studiju brzo prolazi.

– Ne možeš ni da zamisliš koliko nam je pomogla Rajkova garaža. Bili smo maksimalno skoncentrisani na svirku.

– Samo da ne bude kao za prvi album. Zakupnina podruma vas je koštala više nego hotelski apartman. Takav je taj vaš Rajko.

84.

– Sara je u Kembridžu.

– Radi tamo?

– Priprema doktorski ispit... A s kim razgovaram?

-
- Znamo se, ali ste zaboravili. Fredi.
 - Fredi? Oprostite, ne sećam se.
 - Dolazio sam nekada kod Sare, gospođo Rouz. Dok je Vaš muž, Mik Tejlor, bio živ.

85.

– U kući koju smo iznajmili, u predgrađu Londona, raspored prostorija je pomalo nelogičan, Bbekime. Prolazi se kroz sobe i terase, i ne znam odakle i kada neko može da se pojavi.

– Mislite da smo izloženi pprisluškivanju, pukovniče Gal?

– Naši razgovori su prilično delikatni. Prošli smo prekinuli jer je u predsoblje banula kćerka moje supruge Rouz.

– Vaša pastorka? Šta nameravate s njom?

– Ne znam koliko je čula. Lako bismo mogli da završimo na Međunarodnom sudu za zločine.

– Najbolje bi bilo da je se rrešite, gospodine pukovniče.

– I ja mislim. Ali to će biti tvoj posao, Bbekime. Dobićeš fotografiju i njene lokacije u Londonu i Kembriđu.

– Ne zaboravite da sam u zzatvoru, pukovniče Gal.

– Dobar alibi. Bićeš pušten na jedan dan.

– Kada?

– Važno je da to, za sada, razmatramo kao mogućnost. Narednih dana ću pokušati da je isprovociram ne bi li se kako izbrbljala i optužila me za nešto što samo mi znamo. A onda stupamo u akciju.

86.

– Katrin, za tako nešto nije dovoljan visak i uglomer. Moraću da koristim i druga pomagala.

– Organizujte se kako Vam odgovara. Hoću da znam sve.

– Probaću da se vratim unazad... Ali ne previše, jer ništa ne bismo postigli.

– Kao i nedovoljnim vraćanjem unazad.

– Sviđa mi se kako ovladavate materijom. S Vama je lako da se radi. Koji datum Vas zanima?

– Pa, evo... Dvadeset prvi, dvadeset drugi ili dvadeset treći april prošle godine. Na Vama je da odaberete dan koji je za mene zanimljiv.

– Dopustite mi tridesetak sekundi za koncentraciju...

– Da...

– Katrin, vidim... Vidim maglu... Još dan unazad... 22.april... Ovde visak dobija na intenzitetu...

– U redu. Ostanimo kod tog datuma.

– Da... Vidim... Vidim opijum... Opili su Vas, Katrin... Nešto je delovalo na Vas...

– Neko piće?

-
- Ne... Rekao bih... Morfin.
 - Morfin?
 - Ili slično... Nije alkohol. Nešto što brže deluje...
- Morfin. Da.
- U čijem društvu sam bila?
 - Kuda je Vaš muž nestao, Katrin? Kako rekoste da se zove?
 - Moj muž? Henri.
 - U početku ste bili skupa. Kuda je nestao?
 - Otišao je po cigarete.
 - Koliko se zadržao? Šta mislite?
 - Deset minuta. Pola sata.
 - Možete li da budete precizniji?
 - Pa... Ne baš.
 - Vidim da se zadržao mnogo duže... Vidim... Nije bio po cigarete! Vidim... S nekim je imao dogovor...
 - Kakav dogovor? S kim?
 - Neki mladić. Ostavio Vas je njemu.
 - Do dragstora se može za petnaest minuta!
 - Opojno sredstvo je brzo delovalo. Imalo je vremena...
 - Za šta?
 - Vi i taj mladić... Vodili ste ljubav...
 - Šta?!
 - Pozvan je zbog toga.
 - Ne razumem.
 - Budite strpljivi, Katrin. Doći ćemo dotle.
 - Samo mi recite, da li je moj muž deo svega?
 - Vaš muž se bavi kockom?
 - Kartao se profesionalno. Ne više.
 - Rekli ste da hoćete istinu?

– Hoću sve da znam, ma kako da zvuči. Molim Vas.

– Malo je neprijatno...

– Nema nazad!

– Spremni ste da se suočite sa stvarnošću? Ona je dosta surova, moram da Vas upozorim.

– Posle tih reči, mislim da ste me dovoljno pripremili na najgore.

– Nažalost, ne postoji lep način da se to kaže...

Muš Vas je izgubio na kartama!

– Izgubio me je na kartama?

– Ne verujem da Vam može biti lakše, ali... Vrednost Vam je bila izuzetno velika.

– Gde se to desilo i kada?

– Negde daleko od Londona. Možda dan-dva pre nego što će ovde biti podmireni dugovi...

– U njihovim rukama sam bila kao lutka na naduvavanje. Ne sećam se da sam pružala ikakav otpor.

– Opili su Vas. Eto Vam objašnjenja.

– A moj muž?

– Glupo se oseća zbog toga...

– Bio je prisutan?

– Ne, ali čekajući da dođete svesti, isplanirao je i organizovao Vaš smeštaj.

– Zašto? Gde sam bila?

– Kako je izgledala soba u kojoj ste se probudili?

– Zbunjujete me.

– Bilo je nešto karakteristično, Katrin.

– Pokušavam da se setim.

– Na jednom zidu... Slika... Ženski lik...

– Ariel! Zlatokosa Ariel!

-
- Baš ona!
 - Ali...
 - Da, nije stan u kom ste „zaspali“.
 - Šta se desilo?
 - Varka. Vaš muž je znao za koga ne smete da pitate.
 - Nikog poznatog nisam videla.
 - U takvom stanju? Dobro je da ste se i probudili!
 - Kako sam dospela tamo?
 - Budući da ste u nesvesti, transport je bio najmanji problem.
 - To je strašno!
 - Ali nije bilo samo vraćanje duga...
 - Kažite mi sve, molim Vas.
 - Imate li pri ruci deo rublja, odeće... nešto što pripada Vašem mužu?
 - Imam njegovu potkošulju.
 - Samo je on koristi?
 - Da.
 - Odlično. Zbog energija... Skoncentrišaću se i pokušaću pomoću viska... Važno je da nismo u žurbi, jer ovo zna da potraje...
 - I ja pokušavam da dobijem rezultate...
 - Katrin, jeste li znali da Vaš muž ne može da ima dece?
 - Da. Ali posle višegodišnjih terapija bio je izlečen.
 - Nažalost, i do danas njegovo stanje je isto.
 - Nije izlečen?!
 - Ni u jednom trenutku. Vama se pohvalio, ali imao je drugi cilj. Kad Vam je već priredio tako nešto, hteo je ujedno i siguran put do naslednika. Više nije pitao za cenu. Bračni ugovor mu je isticao...

-
- Nikakvog ugovora nije bilo!
 - Plašio se da ga ne ostavite.
 - Zašto su me odveli u drugi stan?
 - Sumnja u efikasnost opijuma. Gde ste bili i s kim, moralo je da ostane tajna.
 - Za koga? Vrlo dobro poznajem stan svog prijatelja!
 - Lep način da ćutite, zar ne? Vaš muž, naravno, nikom neće reći čije je dete. Ako zatreba, ima koga će da optuži. Osobu koju veoma cenite, a u čijem krevetu Vas je našao...
 - Znači, nije on, nego neko drugi?
 - Lik je nejasan. Pogrešio bih u identifikaciji.
 - Recite šta da radim?
 - Ništa. Sve bi bilo uzaludno. Muž Vas takvu želi.
 - Takvu?! To je strašno! On koji je ljubomoran na sve što hoda i razmišlja?!
 - Nešto se čudno dešava. Sve mi govori da i tip s kojim ste bili nije ravnodušan.
 - Šta to znači?
 - Kao da mu je stalo do Vas. Ali na dosta netaktičan način pokušava da Vam to da do znanja.
 - Ne razumem.
 - Kad bih imao nešto njegovo kod sebe, jasnije bi se videlo. Ovako, samo možemo da gatamo.
 - Ni sa kim nisam u takvoj vrsti razgovora.
 - Jeste li sigurni?
 - U kontaktu sam samo sa jednim svojim prijateljem.
 - Možda on?
 - Rekli ste da osoba sa kojom sam bila, nije vlasnik stana u kom me je muž zatekao.

– Da, nije reč o osobi koju poznajete... Rodite, Katrin. S mužem nikad ne biste, a decu volite.

– Kako Vam uspeva da znate dosta o meni, a ništa moje nemate uza se?

– Možda imam, Katrin.

– Imate?!

– Sada sam siguran da je maramica Vaša.

– Koja maramica?

– Niste primetili da Vam nedostaje?

– Čekajte malo... Hoćete reći da sam je negde izgubila, a Vi je našli?

– Proverite, Katrin. Na njoj je izvezeno Vaše ime. Imam je kod sebe.

– Nedostaje mi, u pravu ste. Gde mi je ispala?

– U galeriji Tejt. Požurio sam da je vratim vlasnici, ali ona se već odvezla taksijem.

– Da, ja sam bila ta žena.

– Jasno. U mojim rukama maramica je lako „progovorila“. A onda sam to povezao s vašom pričom o zaljubljenosti u umetnost i posao kojim se bavite.

– Maramica je iznenada odigrala važnu ulogu. Sreća što ste je baš Vi pronašli.

– Bavimo se gatanjem i pretpostavkama. Ne mora da znači da smo vidoviti u milimetar.

– Bojim se da je u ovom slučaju poprilično onako kako ste videli.

– Hoćete reći da nam se vizije poklapaju?

– Ne samo da verujem u to, već i u praksi osećam. Stid pred Vama mi govori da su moje slutnje opravdane. Uzalud sam ih potiskivala poslednjih dana – bile su s razlogom.

– Neprijatno mi je. Tražili ste da Vam kažem sve

što vidim, a rečeno je previše da bih ostao miran.

– Trenutno bih da sam sama. Oprostite. Ali sam sigurna da ću imati još pitanja kada se ponovo budemo čuli.

87.

– Dolazila si prošle godine?

– Na kratko, Fredi.

– Zašto mi se nisi javila, Katrin?

– Zar nismo bili skupa u tvom stanu?

– U mom stanu?

– Kakve gadosti su mi tamo priređene? Pričaj mi o tome.

– Hej! Viđam te posle šest godina.

– Zamisli, poverovala sam tim lažima.

– I sama si potvrdila da je prošlo toliko. Čak i više, bila si precizna.

– Sigurno je svetlo bilo ugašeno. Nisi mario s kim si.

– Ovo postaje ozbiljno, Katrin. Uznemirena si. Desilo se nešto o čemu nemam pojma i još me nazivaš lažovom.

– Gde si bio dvadeset drugog aprila?

– To je ključ svega – gde sam bio tog dana?

– Jako mi je važno, Fredi. Posle možemo o detaljima.

– Neću da govorim napamet. Pogledaću rokovnik.

– Potrudi se što pre, Fredi!

88.

– Mislio sam da si već u Njujorku, Henri. Šta nije u redu?

– Znaš da nešto nije u redu, Rajko?

– Isplatio si me dvadeset dana pre roka... Možda si se zabrojao...

– Ne. Reč je o nečem krupnijem...

– Iz Sent Morica?

– Seti se gde je još trebalo da me ispoštuješ.

– Nisam zaboravio, Henri. Troškovi snimanja ploče, plus zakupnina prostora za vežbanje. Uskočio si u pravom trenutku, inače, ko zna gde bismo završili zbog dugova...

– Novac je bio za drugu uslugu. Slučajno se desilo da sam ujedno pomogao „Saboterima“.

– Svejedno. Po tvojoj želji, nisam te otkrio. Za sve njih, ime ti je Pokrovitelj.

– Vama sam, kažeš, pomogao. A kako ti meni pomažeš?

– Moje je bilo da ti obezbedim Fredijev stan na jednu noć. Tu je problem?

– Jeste. Izbrbljao si se!

– Gde? Kome? Dobro sam plaćen da tamo smestim nekakvu devojkicu, ili ženu. Zar da budem nezahvalan?

– Ne znaš ko je ona?

– Nije me zanimalo. Hoćeš li da se raspitam?

– Znam ja ko je ona, Rajko, ali ti ne treba da znaš. Ni ti, ni bilo ko drugi. Shvati ovo najozbiljnije!

– Zajedno smo u poslu, Henri. Moraš da mi veruješ.

- Normalno bi bilo da je tako.
- I jeste. Budi siguran.
- Nisi sledio dogovor do kraja. Trebalo je ti da mi je predaš, a ne Fredijev rođak. Ko je on?
- Džoni. Naš gitarista u bendu.
- Njega sam zatekao umesto tebe.
- Rekao si da je najvažnije da upamti sobu u kojoj ćeš je naći. Sad, da li će s njom biti Džoni ili ja...
- U stvari, bolje što je tu bio Džoni. On je bliži Frediju. Veruju jedan drugome. A ja sam bio jasan u porukama...
- Kad smo već iskreni do kraja, priznajem da sam malo zabrljao. Ispustio sam da ti kažem da je devojka u jednom trenutku zapisala nešto u nekakvom rokovniku...
- Šta je zapisala?
- Ne znam. Hteo sam da pročitam kada zaspi, ali sam zaboravio.
- A rokovnik je ostao? Baš lepo!
- Doći ću do njega, bez brige.
- Ko zna koliko su ga drugi već otvarali i čitali.
- Bar ćemo znati šta je pisalo.
- Pribavi ga kako znaš! Nikog u to ne uvlači! Ni Džonija – Fredi bi odmah saznao.

89.

– Lili, da sam znao kad dolaziš, sačekao bih te. Da vratim prtljag.

-
- Imao si zamenu, Džoni.
 - Ubuduće računaj na moju pomoć. Tvoje telo vredi.
 - Koliko nežnosti sa svih strana.
 - Takva si. Ali ja ne moram da ti laskam.
 - Nastavi. Sviđa mi se.
 - Zaboravljaš moje sklonosti, Lili. Sad malo meni trebaš.
 - Nisi zanimljiv, Džoni.
 - Ja odlučujem. Seti se.
 - Moje namere su čiste. Fredi me voli.
 - A ti njega?
 - Naravno, zar se ne vidi?
 - Ne smeta. Naše nije iz ljubavi.
 - Glupo je kad znaš s kim sam.
 - Dobro si me podsetila. Sutra mu šaljem pismo.
 - Kome? Kakvo pismo?
 - Ako budeš tražila milost, moraćeš da mi se odužiš. Ne očekuj pomoć od robijaša!
 - Pisao si Bbekimu?
 - Toliko si se uživala u novu ulogu da si potpuno zaboravila da imaš verenika.
 - Misliš da sam zaboravila?
 - Da ne bi nešto preskočila da mu kažeš, ja sam o tebi vodio dnevnik. „Ne može sve stići“, pomislim i prihvatim se posla.
 - Nadam se da pišeš i o svojim ucenama?
 - Ti si kriva što nas je napustio. Propala nam je cela turneja, uključujući i festival u Glastonberiju.
 - Nije vas ostavio bez zamene.
 - Rajko je u to vreme pokušavao da se otrgne od melosa svoga naroda. Nije mu išlo najbolje.

– Po Bbekimu, vama nije išlo, a ne Rajku. Njih dvojica su iz istog kraja, iz tog dela Evrope gde se sviraju čudesni ritmovi.

– Kao da čujem Bbekimove reči u tvom glasu. Previše ga upijaš. Eto, čak i ne znaš da on i Rajko nisu iz istog kraja. Jedan je sa Kosova, a drugi iz Srbije. Toliko sam upamtio.

– Zar Balkan nije jedna zemlja?

– Bbekim ga je pokupio u tranzitu. Sa smotre Hiljadu dobošara. Tu su se upoznali.

– I bez mene, Bbekim bi napustio muziku. Pronašao je unosniji hobi.

– A tvoji interesi oko Fredija?

– Nesmotreno sam gurnuta. Ne smeš to da mi uradiš!

– Ako dođeš po pismo, Bbekim ništa neće znati. Ni za nas.

– Ti nisi normalan! Ti, stvarno, nisi normalan!

– To ne može da mi kaže neko ko poseduje sto šezdeset četiri ekstravagantna prstena! I još, uz to, nastoji da ne preskoči ni jednu juvelirnicu na putovanjima!

– Tačno je da imam nekoliko prstenova, ali mi ne pada na pamet da vodim njihovu evidenciju.

– Kad smo sređivali Lilitajm, imao sam priliku da prebrojim i sve torbe i torbice koje imaš. To je brojka u koju sigurno ne bi poverovala.

– Zato mi nemoj ni reći.

– I neću. Jedino – dođi, čekam te!

90.

- Tih dana aprila bili smo odsutni.
- Kad ste se vratili, je l' sve bilo kako treba, Fredi?
- Ne znam na šta misliš, Katrin?
- Nikakvih promena u stanu?
- Ne. A o cveću i akvarijumu brine naša rođaka.
- Ostavite joj ključeve?
- Tako je.
- Niko drugi ih ne koristi?
- Možda Džoni. Njen sin. Ali njemu je zabranjeno.
- Zašto?
- Dovodi društvo, prave zabave.
- Znači, on je.
- Šta?
- Možeš li da pretpostaviš čime se bavim, Fredi?
- Sve vreme očekujem da mi kažeš, Katrin. Uopšte mi nisi jasna.
- Biću direktna. Tražim ko je otac mom detetu!
- Šta?! Zar to nije Henri?
- Hoću da znam ko je taj gad, Fredi.
- Ali... Kako je došlo do toga?
- Henri me je našao u tvojoj sobi. Tamo gde je zid sa naslikanom Ariel.
- Zlatokosa Ariel? Katrin, koliko je čudno sve ovo što mi se dešava?
- Tebi se nešto dešava!?! Meni se dešava, Fredi!
- Pomenula si naslikanu Ariel, a mi se družimo na jedan sasvim neobičan način. Zamisli, razgovaram s njom.
- Razgovaraš sa zidom!?

– Ne... U stvari, da, sa slikom. Ne znam kako da objasnim. Zaspim, a onda s njom razgovaram kao preko telefona. I mučim se da je razumem jer mi govori u zagonetkama. Sinoć se usred tog razgovora trgnem i čujem zvono. Podignem slušalicu, a veza se prekine. U tri sata posle ponoći! Da ti ne govorim o tome kako se slika često izmešta i oblikuje u voštanu figuru... U snu, naravno.

– Fredi, koliko god da je tvoja priča zanimljiva, ja sam trenutno nesposobna da mislim o bilo čemu, osim o onome što mene muči. Zato te molim da mi pomogneš!

– Otkud ti u mojoj sobi? Otkud Henri? Šta se desilo? Hoću sve po redu i kako da tek sad o tome razgovaramo?!

– Henri je hteo da nikad ne saznam, ali...

91.

– Kad si se pre tri godine iz Liverpula preselio u London, govorio si da je to isključivo zbog muzike.

– Bio sam u pravu, zar ne?

– Džoni! Opet si koristio moj stan!

– Dok si bio u Sent Moricu?

– Ne. Pre devet meseci. Kakvo društvo si imao?

– Ne sećam se. Zašto me tada nisi pitao?

– Moraćeš da se setiš ako dođe do sudskog procesa.

– Fredi, možemo li o nečem drugom?

– Nažalost, ne. Ovo je hitno! A ti nađi izgovor ako si umešan.

– Mala humana akcija. Mogu samo da dobijem zahvalnicu!

– Za ono što si mi uprljao stan?

– Devojka je udobno smeštena. Šta ne valja?

– U kakvom stanju je bila?

– Mamurna. Iscrpljena. Kao svaka narkomanka.

– Vidiš... Nije narkomanka. Nasilno je omamljena, Džoni.

– Nasilno?!

– Da bi je ti olako preuzeo.

– Tražili su smeštaj dok se oporavi.

– Ko se „brinuo“ o njoj?

– Neka dva tipa. Tuda sam naišao i oni su me zamolili.

– Tek tako?

– Dobro, ne baš. Pozvao me je Rajko... On njih zna, a znao je i da ti je prazan stan... Dugovao sam mu uslugu.

– Za šta? Za ono što vas je prevario oko prostora za vežbanje u prostorijama Kulturnog centra?

– Da smo znali šta će da se desi... Verovali smo Rajkovom prijatelju koji tamo radi.

– Pustimo to, nego, šta je bilo sa devojkom?

– Ni ti je ne bi ostavio na ulici, Fredi.

– Razumnije bi bilo da si se obratio policiji.

– Kasno sam stigao.

– Nisi bio prisutan kada su je doveli?

– Rajko me je sprečio. Samo je zatražio ključ. Ipak, malo zatim, krenuo sam za njim. I tamo bio sve vreme. Čime je mogao da ti bude uprljan stan?

– Kažeš, malo zatim si krenuo za Rajkom. Koliko „malo“?

– Malo. Šta koliko? Pet minuta. Dok sam ogrnuo jaknu i navukao čizme.

– Krenuo si pet minuta za Rajkom, u redu. A da li si i stigao pet minuta posle njega?

– Kad sam stigao, on je napuštao zgradu. Bio je u žurbi; ukratko mi je objasnio situaciju i nestao.

– Šta ti je objasnio?

– Tipovi su angažovali Rajka, Rajko mene. Smeštali su devojkicu, otišli, Rajko me sačekao, ja došao, on otišao.

– Svi se izvukli, osim tebe, Džoni. Nisi se brinuo šta ćeš da zatekneš u mom stanu?

– Sutradan joj je bilo bolje. Onda je po nju navratio mladi gospodin i odveo je.

– Neko od prethodne večeri?

– Ne znam. Možda.

– Nisi pitao ko je?

– Ne, Fredi. Bilo mi je važno da je se rešim, a ona se nije opirala.

– Kako se ponašao? U kakvoj su vezi?

– Sve što sam čuo, bilo je: „Ovo ćeš kod kuće da mi objasniš!“

– A ona?

– Čutala je i odmahivala glavom.

– Zanimljivo. „Kod kuće ćeš da mi objasniš“. Čije kuće? Ako žive zajedno, onda je to bio... Henri. Njen muž... Jesi li razgovarao s njom u toku noći?

– Bila je polumrtva. Nije govorila... Sad se prisećam, biće ti zanimljivo. Kad sam je pronašao u sobi, u rukama je držala tvoj zeleni rokovnik koji mi

je pružila i ja sam ga odložio među knjige.

– Rokovnik koji samo ona zna gde držim. U njemu su ispisani naši najznačajniji trenuci.

– Prelistaj ga, možda je ostavila neki trag vezan za to veče.

– Pogledaću.

– E, da. Na odlasku, mladić mi je rekao: „Ako za-
treba, potvrdićete gde sam je našao.”

– Svedok. Taj poziv treba da očekuješ!

– Posle toliko vremena?

– Te noći je silovana, Džoni.

– Šta?!

– I meni je nejasno kako je toliko toga moglo da se
desi za pet minuta. Dok si ti pristigao.

– Prošlo je više od pet minuta.

– Kako sad? Čas kažeš pet minuta, čes...

– Nisam znao da će biti zanimljivo da ti govorim
o tome kako sam usput imao gumi defekt, kako sam
šlepovao auto do vulkanizera, kako je kod njega bila
gužva i da sam, zbog svega, u tvoj stan stigao dva
sata posle Rajka, a ne pet minuta.

– Jasno ti je da je bilo vremena da se uprlja stan?

– Kažeš da se desilo silovanje?

– Na veoma čudan način.

– I?

– Porodiće se uskoro.

– Ne mora da znači da je trudna zbog toga što je
silovana. Ima muža, Fredi.

– Da, Džoni. Ima muža koji ne može da ima decu.

92.

- Lili, mislim da znam dosta toga o Katrin.
- Reci, Brajane, ali da bude nešto zanimljivo.
- Imam njenu maramicu.
- I šta s njom?
- Sad preko nje možemo dopreti u sve tajne Katrin.
- Brajane! Zašto me gnjaviš tim besmislicama? I otkud ti njena maramica?
- Morao sam da je vidim, Lili.
- Zašto?
- Tako.
- Da bi mi prikupio podatke o njoj?
- Kad sam čuo da voli umetnost i da je zanimaju slike, znao sam gde da je tražim. Svakodnevno sam obilazio londonske galerije. Bilo mi je logično da se pojavi u nekoj.
- Ako je ne znaš, kako si znao koga da tražiš?
- Video sam je jednom, ali, da bih bio siguran, odlučio sam da pratim trudnice. I to one koje su naizgled u devetom mesecu.
- Znao si da je trudna?
- Posredstvom maramice.
- Maramicu si našao kasnije!
- Slušaj dalje... Najednom se pojavila. U galeriji Tejt. Prepoznao sam je. Bilo je lakše nego što sam očekivao. Dugo sam je posmatrao. Kao da je imala nešto moje u sebi. Bila mi je nekako bliska. Ali nisam tačno znao šta želim. Ispala joj je maramica. Dok sam se oprezno približavao da je podignem,

izgubio sam Katrin iz vida... A što te ona zanima?

– Ništa manje od Fredija, i Henri me je zadirkivao u vezi izgleda. On mi se, doduše, izvinio. Oprostila sam mu, ali nisam zaboravila. Mislim da treba da završim i sa tom pričom. Svakom po zaslugi. I po redu.

93.

– I odmah si posumnjao na mene? Zašto, Henri?

– Brajane, jedino ti i ja znamo šta smo napravili. A ima li smisla da se ja time hvalim?

– Neću ni ja. Znam koliko je ozbiljno.

– Katrin deluje čudno poslednjih dana.

– Sigurno zbog stanja u kom se nalazi. Kad se rodi, sve će doći na svoje.

– I bez toga je čudna. Kao da ona od mene nešto skriva, a ne ja od nje.

– Možda joj se vratilo sećanje, ali ne sme da kaže gde je bila i s kim. Ne zna koliko si loš u pokeru.

– Brajane, ne verujem da ičeg može da se seti. Sem da joj neko ispriča. Ili je navede na takvo razmišljanje.

– Ko su momci koji su nam ustupili stan? I čiji je stan uopšte?

– Stan je mog školskog druga Fredija. A momci su Rajko, s kojim sam u poslu, i Rajkov prijatelj iz benda, odnosno Fredijev rođak od koga smo dobili ključ. S njim se nisi sreo. Njih dvojica nemaju poj-

ma o Katrin. Ne znaju ni njeno ime, a kamoli to da mi je žena.

- Siguran si?
- Provereno.
- U čemu je, onda, problem, Henri?
- Ne znam. Drugačija je. Ne usuđujem se da pitam šta joj je.

94.

- S... Kao *sneg*.
- Naučila si me da ga volim na drugačiji način...
Skije?
- Ostajalo nam je malo vremena za njih... Čekala sam te na jutarnji čaj, Fredi.
- Prespavao sam ga, Lili.
- U dvanaest sam mislila na tebe.
- A sada šta misliš?
- Da si moje najdraže, moje najpametnije, moje najbolje...
- Da ne preteruješ? Kako da ti verujem?
- Tražim li?
- Za koga pišemo rečnik?
- Pusti da se setim.
- Lili?
- Za generacije koje dolaze!
- Nije za nas?
- Šta bi se desilo da nije?
- Otišao bih od tebe.

-
- A ja bih kupila novu torbicu.
 - Ništa ne bi uradila da me zadržiš?
 - *Sobarice?*
 - Pitao sam...
 - Nova asocijacija.
 - Čula si šta sam pitao, Lili? Biće ti svejedno ako odem?
 - Ne znam dok ne probam.
 - Dajem ti priliku. Zbogom!
 - Fredi, šalim se... Fredi? Halo, Fredi...

95.

- Gospođica Makartni, izvolite.
- Halo, javljam se po Vašem oglasu u vezi poslovne pratnje. Vi ste pod šifrom „Vražja lepotica“?
- Gospodine, mislim da ste malo zakasnili.
- Nije problem da se dogovorimo oko termina. Mogu da sačekam.
- Niste me razumeli. Ne bavim se time.
- Ali u novinama piše...
- Gospodine, ja bih Vas zamolila da pogledate od kada su te novine.
- Imam ih u rukama. Šta je sporno?
- Pogledajte datum, molim Vas.
- Samo malo... Od pre pet godina.
- Zar Vam nije čudno da se neko tako dugo bavi poslovnom pratnjom?

- Prema podacima koje ste ostavili, sada ne možete imati preko 26.
- Nije reč o mojim godinama.
- Mogu li da znam u čemu je problem? Možda mislite da ste previše skupi za mene?
 - Dovoljno sam zaradila da bih mogla da započnem novi biznis.
 - Šta ako moja ponuda ne može da se odbije?
 - Može! Zbogom i zaboravite da ste nekada pročitali oglas!

96.

- Henri, ovde Rajko.
- Došao si do Fredijevog rokovnika?
- Uskoro, nadam se. Od Džonija sam saznao da će Fredi nekoliko dana biti sam u stanu. Zato sam ga odmah sinoć zvao telefonom. I to u tri sata posle ponoći.
 - Šta nameravaš da uradiš?
 - Zvaću ga u najrazličitije vreme i prekidaću vezu. Do trenutka kada se ne javi. Tada ću znati da je odsutan. U njegov stan se lako ulazi kroz kuhinjski otvor za bacanje đubreta.
 - Požuri s tim. Ko zna šta Fredi može da sazna iz rokovnika. Ako već nije saznao.

97.

- Ti imaš alibi, Fredi. Šta te brine?
- Lili...
- Napustila te je? Vreme je da donese novu odluku.
- Ja sam tako hteo, Džoni. Videću koliko me voli.
- Čudio sam se kako je i došlo do vaše veze.
- Ko je mario za razloge. Onakvo telo...
- Bolje reći, onakvo meso.
- Govoriš o njoj kao o obroku. Šta bi ti da je imaš?
- Mislio bih o novoj ploči, Fredi... Ne brini za Lili. Nju niko ne može da ostavi. Ona odlučuje koliko će i s kim.

98.

- Hej, Lili! Pa, dobro, gde si ti?
- Iskoristila priliku da obiđem sestru i strica. Dugo, baš dugo nisam bila kod njih, Saro.
- Verujem. Pohvalila bi mi se.
- Možda od onda kada smo bile skupa. Pre sedam godina.
- Ja iz Liona, ti iz Londona. Našle smo se u Cirihi, a odatle zajedno prema Alpima.
- U Sent Moricu si izazvala pravi zemljotres. Ništa lepše nisu videli. Mladići su se utrkivali ko će više da te zadivi.

- Preteruješ, Lili. Nisam zapazila.
- Ja jesam. Trajno mi se ucrtalo. Kao i mrski pogledi upućeni meni. Da li je iko mogao da me vidi drugačije osim kao rugobu kojoj nigde nije mesto?
- To je i bio razlog naše posete tvom stricu. Njegove preporuke, veze i finansije...
- ... napravile su nešto od čudovišta!
- Zaboravi, Lili. Je l' vidiš gde si sada ti, a gde ja?
- Ceo svoj život, do moje nove ere, morala sam preko noći da nadoknadim. U jednoj trci neopisivoj.
- I postala idol devojkama. A koliko si poželjna za muškarce i da ne govorimo... Jesi li savladala skija-nje?
- Imala sam instruktora koji polazi od kreveta.
- Kako si se izvukla?
- Lako. Neodoljiv je, šarmantan...
- Lili?
- Stas, proporcije... Sve po mojoj meri!
- A verenički prsten?
- Što bi ga zanimalo?
- Ne zbog njega. Zbog sebe!
- Šalim se, Saro.
- Šta je sa Fredijem? Ne javlja se?
- Potpuno je zaboravio na mene.
- Dala sam oglas.
- Kakav oglas?
- U novinama.
- Šta? Da tražiš izgubljenog Fredija? Nemoj da se glupiraš. Stvarno si to uradila?
- Nema glupiranja. Stavila sam potpis koji će samo on da razume.
- Ma, daj... Naći ćemo ga!

-
- Kada?
 - Mogla si preko radija! To je još luđe! Umesto da prosto pođeš do njega.
 - A što je tebi teško da mu daš moj broj?
 - Shvatam. Ti bi da se on prvi pokori... Je l' te zvao Brajan? Doneo nam je poklone iz Italije.
 - Nemam ja ništa s tim. Uživaj sama u poklonima svog prijatelja.

99.

- Šalila sam se. Oprosti.
- Bila si ozbiljna, Lili.
- Zar sumnjaš u moju ljubav, Fredi?
- Moraćeš da se iskupiš. Nije mi bilo svejedno.
- Jesi li slobodan večeras?
- Nisam. Ali, bićeš mi gost.
- Gde?
- U Hiltonu. Imam sastanak s producentom Majklom Futom.
- Neću da Vam smetam?
- Uz žensko društvo poslovi se brže sklapaju.
- Drago mi je što ću da budem od pomoći.
- Uzgred svraćamo po Džonija.
- Ko je Džoni?
- Moj rođak. Gitarista „Sabotera“.
- Njega znam.
- Oduševljen je tvojim izgledom, Lili.
- O kakvom poslu je reč, Fredi?

- „Saboteri” snimaju novu ploču.
- Čula sam nekoliko pesama. Čini se da obećavaju.
- Nešto razmišljam. Kad si već s nama, mogli bi da govorimo i o omotu albuma.
- Šta ja mogu da doprinesem?
- Tvoje je da se fotografišeš. „Art dizajn” ima fantastičnu ideju.
- Ja na omotu gramofonske ploče? Prvi put da imam takvo iskustvo.
- Je l' hoćeš?
- Zavisi šta se traži.
- Evo ideje: ženski lik bez brushaltera u providnoj, pripijenoj, polu raskopčanoj bluzi. Na drugoj strani – kosa pada niz bluzu, a muška ruka u kosi.
- Ne, to sigurno neću.
- Lice se ne vidi, Lili. Samo taj detalj. Od vrata do pojasa.
- Da javno pokazujem grudi? Šta mi savetuješ?
- Nisam spreman da te ustupim svima na razgledanje. Zna se ko može takvu da te vidi.
- Eto, Fredi, to smo završili.
- Još da sačekamo da ostanemo sami.
- Neugodno mi je... zbog Džonija. Uzeli bismo sobu.
- Pričao sam mu o nama. Ne brini.

100.

- Sinoć si se dobro vladala, Lili.
- Da li te je čudilo moje prisustvo, Džoni?
- Ne. Rekao mi je Fredi za tebe.
- Tražio je da mu se nađem. Zbog lakšeg sklapanja posla.
- Ne boj se. Nikom ni reči. I ne gledaj me kao stranca!
- Morala sam, Džoni. Da Fredi ne posumnja da smo intimni.
- Ja sam dobar glumac, Lili. Kao i ti.
- Nećeš da mu kažeš za nas?
- Nije mi u interesu.
- A i rođak ti je. Kako bi mogao.
- Radi na mojoj ploči.
- Valjda na ploči „Sabotera“. Zaboravljaš na drugove.
- Neki te posebno zanima?
- Onaj vaš novi... Kako reče da se zove?
- M.G. Junior.
- Dolazio je kod mene u šnajderaj. Poručio je novo odelo. Bilo mi je smešno. Nikako se ne uklapa u modu „Sabotera“.
- To mu je za posao. Forenzičar je u Krimi službi.
- On forenzičar? Sa onakom svirkom i nastupom više podseća na kakvog manijaka.
- Ne sviđa ti se?
- Iskreno, najbolji je od vas.

101.

- Brajane, više bih volela da zoveš kao prijatelj.
- To radim, Saro.
- Sigurno te brine zašto sam vratila jaknu?
- Ne. Brinulo bi me da je i Lili uradila isto. Znači, imam ukusa.
- Imaš. Ali ja ne prihvatam skupe poklone.
- Sad mislim o univerzitetskim trkama. Ni na šta drugo.
- To ti je u krvi?
- Kad bi se jednom našla za volanom, shvatila bi me.
- Nemam položen vozački ispit.
- Za suvozača ti ne treba.
- Skoro si me ubedio da ti se pridružim, Brajane.
- Nema ništa loše u tome, Saro. Jedna vožnja te neće osiromašiti.

102.

- Bili smo zajedno, a kao da nismo.
- Tvoje prisustvo je omamilo producenta Futa i lako smo ga dobili za dodatna dva dana u studiju.
- Možda sam sebična. Šta ću kad te volim, Fredi.
- Mnogo mi značiš, Lili. Našao sam pravu osobu za sebe.

– Govorio si da ne bi mogao da me voliš.
– Kad sam te video, odmah sam se predao.
– Večeras, samo za tebe, trudiću se da budem u najboljem svetlu. Pokazaću svima koliko te volim, Fredi.

– Gde ćemo? Danas je osmi.

– Parni datum. Tvoj izbor.

– Oprosti, sinoćna zbrka... Najbolje je da ti biraš.

Manje si zaboravna.

– Naučiću te, Fredi. Naučiću te kako se pamti.

– To bi mi, kao novinaru, bilo od koristi.

– Kad već nemaš ništa drugo, predlažem Lilitajm.

– Lilitajm?

– Tamo obavim mali poslić, a onda smo sami.

– Objasni mi šta je Lilitajm i gde se nalazi?

– Ti si novinar, trebalo bi da poznaješ centar grada!

– Po nazivu, ne bih rekao da je kafana.

– Čuo si za Poslovni centar London?

– Svakako.

– Na trinaestom spratu je Lilitajm. U pravu si, nije kafana.

– Ne poznajem „PC London“ iznad antikvarnice. Šta sam propustio?

– Na višim spratovima su saloni za žene. Kozmetika, moda, masaže, pedikiri, manikiri...

– Očekivao sam tako nešto. A Lilitajm, koliko primjećujem, u nazivu ima tvoje ime. O čemu je reč, Lili?

– Iznenadenje. Jesam li te dovoljno zaintrigirala da dođeš?

– Tebi za ljubav došao bih i u klanicu jednogodišnje peradi.

-
- Dokle smo stigli sa rečnikom, Fredi?
 - I kao... *Indijanski poglavica*.
 - Dvaput smo ga sreli u hotelu i oba puta je delovao misteriozno.
 - Maska je staromodna, ali smo uspeli da dođemo do izgubljenog medaljona.
 - Očekujem da ćeš sad bolje da paziš na njega.
 - Obećavam... T... *Tepih s glavom medveda* prožet romantikom.
 - Ta romantika bi imala smisla da smo na nekoj planini, u kolibici; vatrice pucketa u kaminu ispred koga je bačen tepih od razjapljenog medveda, a ja bacila tebe preko mede.
 - Ili da ja sedim za stolom i uz dobru gozbu lovim medveda na kom ti leškariš.
 - Kao prvo, ne možeš da loviš medveda koji je već pretvoren u tepih. Drugo, ako bi se najpre naždrao, onda ne bi bio ni za šta. Najbolje da sedneš sa strane i pijuckaš vino. Ali tek posle žestoke romantike po medvedu.
 - Vidim da bi još neko nastradao osim mede.
 - U takav lov idemo bez dozvole...
 - Pa da, Lili... T, kao... *Tango*.
 - Hvala ti za divno veče koje si priuštio mojoj sestri od strica.
 - Alisa je veoma draga osoba. I pored tog svog nedostatka, ona je prepuna života.
 - Ne zna za drugačije. Tako je rođena.
 - Često me je sasvim prirodno gledala u oči da sam bio siguran da me vidi.
 - Slepim imaju taj instinkt, Fredi. U svom stanu, Alisa je pravi čarobnjak. Koliko dobro poznaje ra-

spored stvari, tamo bi teže primetio da ne vidi.

– Kažeš da je naša generacija, a meni je delovala neuporedivo mlađom. I pojavom i hitrošću. Tango s njom me je preporodio. Otkud si znala da sam dobar u tome?

– Znala sam da je ona dobra. Htela sam da se još jednom iskaže, ne razmišljajući da ću, možda, tebe uvaliti u nepriliku. Ali ti si se izvukao. I ne samo da si se izvukao – bili ste neverovatno skladni. Kao da su godine vežbanja iza vas.

– Nezaboravan je prizor kada smo izašli na podijum za igru. U hotelskoj sali prepunoj plesača na jednom se obrazovao prazan kružni prostor u kom smo ostali samo nas dvoje.

– Svi su bili oduševljeni vašim plesom, dok mnogi nisu ni slutili da ona može samo da ih čuje.

– Ovo ćemo dodati i pod „A“, i pod „J“.

– Znam šta bi bilo pod „A“, a šta je pod „J“?

– *Jedno večer sa Alisom.*

– Hoće li tako da glasi i članak o kom ste se dogovarali?

– Dopada ti se?

– Da. Kao i ideja da je pomeneš u „Sedmici“.

– Ona je za priču, Lili. Ne samo da se pomene.

– To si joj obećao. Nemoj da je izneveriš.

– Šta ti pada na pamet? Imam tekst koji bi svuda prošao.

– Povod će sigurno da bude tango?

– Ili muzika za igru... Pozvaću je za još detalja iz života. A imam i fotografije koje će da prate prilog.

– Imaš li onu sa hotelskog maskenbala? Možda ti nije zanimljiva, ali je kod tebe, Fredi, je l' tako?

– Da, i savršeno ide uz priču koju sam zamislio. Maska joj ne zaklanja lice, a pogled joj je prodoran, što se uklapa u celokupnu metaforu.

– U pravu si. Nisam razmišljala na taj način. Sigurno bi se i ona složila. Mada zna da bude nezgodna. Osvetoljubiva.

– Šališ se, Lili. Uopšte ne deluje tako.

– Žensko je. Uostalom, dogovorićete se.

– Zaslužili smo da se počastimo. „K”, kao, kolači...

– Znam da sam obećala da ti ih pravim. To bi išlo u rečnik onoga što nas čeka.

– Samo da te podsetim da ne volim kolače s kokosom.

– Ali voliš s rumom.

– Bravo, Lili, odličan 5!

– Ti kolač, ja ću rum.

– E, u ovom slučaju, negacija s moje strane.

– Negiraš kolač bez ruma?!

– Negiram podelu kolača s tobom.

– Sebični stvore! Sve bi sam da pojedеш...

– Pa ti ćeš da ih praviš i neće ti biti do jela.

– A, na tu kartu ti igraš... O, kako se varaš...

– Dobro, onda ovako. Za tebe su oni rubni, zapečeni, a za mene oni iz sredine.

– Za mene okrajci?! E neće moći! Delimo sve podjednako. Tako ili ništa od kolača!

– Dobro, važi, ali nemoj da preteraš sa rumom, ne volim ni kad ga je previše.

– Ne brigaj, ruma će možda biti samo u tragovima, jer ću ga ja i guc, guc, onako usput, a za kolač šta ostane... Šta je još po želji?

– Može kremšnita, baklava i sedam šamrolni.

-
- Da ti ne bude muka od toliko slatkiša?
 - Sve ja to potrošim.
 - Ne sumnjam... Mora se sačuvati to izvajano telo.
 - Možeš misliti...
 - Sad kad smo uneli malo šećera u vene, nastavljamo još energičnije... Na redu je slovo „Š”.
 - Š... Š... Š... Kao... Šal!
 - Garnitura u raznim bojama.
 - Ostao je samo ljubičasti!
 - Zamalo da mi istetoviraš žabu na stomaku!
 - Bio sam spretniji u vezivanju ruku i nogu šalovima.
 - Izmislio si igru za koju treba snaga. Ipak, uspela sam da napravim ubod guštera na tvom telu. Onaj početni!
 - Uхватила si me na spavanju.
 - Buđenje je bilo momentalno! Ali za osvetu nije bilo načina. Šalovi su dogorevali u kaminu.
 - Gde je tu sportski duh?
 - Jedan ubod prema nula! Moraš da priznaš poraz.
 - Priznao sam, Lili.
 - Kaži mi, ima li neko objašnjenje zašto si za tetoviranje odabrao baš te dve životinjice?
 - Svojevremeno sam malo više eksploatisao Morrisonovo „Slavlje guštera”. Otuda mi nadimak. A prvo što sam naučio da crtam bila je žaba u tri po-teza. Onda sam to uzeo kao zaštitni znak.
 - Skoro će vreme za izlazak. Meni treba duže da se spremim.
 - Dalje na „Š”?

– Nema više, Fredi. Konačno možemo da govorimo našim rečnikom. Rečnikom ljubavi!

103.

– Eto, Alisa. Pročitao sam ti priču koja će se naći na stranicama „Sedmice“.

– Zadovoljna sam, Fredi. Sve si lepo rekao.

– Ako imaš primedbi... Štampanje kreće tek za dva sata.

– Ništa ne bih oduzela, niti dodala. Nažalost, ne znam kako izgledaju fotografije, ali verujem da si odabrao prave.

– Meni se dopadaju. Na jednoj držiš masku u rukama, na drugoj si u zagrljaju sa svojim ocem, a na trećoj smo ti i ja u plesu tanga. Ova poslednja je, zapravo, motiv cele priče i ona je data krupnije. Videćeš. Oh, oprost... Oprost, molim te...

– Bez brige, Fredi. Navikla sam na takvu grešku. Ljudi je primete tek u razgovoru sa mnom... Časopis, svakako, poručujem. Neka čita onaj ko može. I ko hoće.

– Hvala na razumevanju, Alisa. Divim se tvojoj čvrstini i odlučnosti.

104.

- Saro, prošetaj večeras do Lilitajma. Trebaš mi.
- Nisam spremna za nošenje tvojih kreacija, Lili.
- Zovem te kao gosta. Revija sa kompilacijom njihovih najuspešnijih modnih detalja u prošloj godini.
- Biće uzbudljivo. Ne sumnjam.
- Iznenadićeš se i modelima i zvanicama.
- Doći ću. Bar na kratko.

105.

- Kako je u Belgiji? Kako je kod vas u banji, Alek?
- Ovaj period godine nije popularan za spa centar, Alisa. Nema nikog.
- Deluje usamljeno, pretpostavljam. Hoće li uvek zimi da bude tako?
- U dogovoru sa Lili naš primarni posao je čuvanje i održavanje spa centra u zimskom periodu. Zimi smo Ešli i ja nešto kao gospodari objekta. Nego, kako nam je kćer?
- Šerliza je dobro. Nas dve se lepo družimo. To su oči moje.
- Dosađuje li ti sa čitanjem?
- Pre bih rekla da ja njoj dosađujem. Dogovaramo se, ništa ti ne brini... Kad ste zvali da nam čestitate Novu godinu, nisam stigla da ti kažem da nas je tih

dana posetila Lili.

– Otkud ona u Sent Moricu posle toliko godina?

– Iskrena da budem, za nas je odvojila svega dvatri sata. Inače je odsela u hotelu.

– U tatinom hotelu?

– Da, pet dana, puni pansion. U društvu jednog veoma prijatnog mladića.

– Zvali smo je da nas obiđe, ali ona uporno odlaze... Naime, pre neki dan u spa centru je obavljen istovar robe koja je stigla kamionima iz francuskog Liona, a popunila je sve podrume i magacine.

– Sanitetski materijal?

– To sigurno nije. Nešto u drvenim sanducima, zapečaćeno. Teško kao gvožđe.

– Šta kaže Lili?

– Kaže da je najbolje da ne obraćamo pažnju. Malo čudno – tu smo da čuvamo objekat, a da nas ne zanima šta se u njemu zbiva.

– Onda, ne obraćajte pažnju. Baš kako vam je rekla vlasnica spa centra.

– Ne bih voleo da Ešli i ja budemo umešani u nečije prljave poslove. A na to mi nekako miriše. Sudeći po garderobi onih koji su vršili istovar. Oprosti, zamaram te sumnjama koje, možda, nisu opravdane.

– Ne zamaraš me, Alek, sestra sam ti.

– Možda sam previše obazriv.

– Bitno je da je Lili upućena u dešavanja.

– Hvala ti, Alisa... Hteli bismo da čujemo Šerlizu.

– Pozvaću je. Budite pozdravljeni od mene.

ČETVRTO POGLAVLJE

106.

- Nikada mi Fredi ne bi napravio tako nešto, Lili.
- Samo te je spomenuo, Saro. Bez ikakvih name-
ra...
- Zatim ti je slučajno govorio gomilu stihova.
- Zavodio me je dok sam pokušavala da mu skre-
nem pažnju na tebe.
- Na koji način? Tako što bi bila s njim?
- Vešto te je koristio da me zadrži pored telefona.
Čak me je zvao da skupa idemo na Alpe.
- I on tamo ima strica Orsona i sestru Alisu?
- Kakvo ti je to pitanje, Saro?
- Zanimljivo da su Alpi postali aktuelni za oboje
istovremeno.
- Nisam pošla. Uveče smo radile na tvom stajlin-
gu, a ujutru sam te ispratila na voz.
- Glavno si mi, ipak, prećutala...
- Već smo pričale o tome da sam posetila svoje u
Sent Moricu.
- Posle toliko godina i baš kad je Fredi tamo?!
- Htela sam da ispunim vreme dok si u Kembri-
džu.
- Sjajan provod o kom si govorila?
- Obožavaju me. Stric je pravi domaćin. Alisa ve-
liki drug.
- A Fredi kakav je? Nastavi...
- Njega sam videla na blic.
- Koliko ti je trebalo da ga zavoliš? Minut? Dva?
- Ja ga mrzim, Saro. Čim dođem na svoje, ostaće
sam.

– Nisi s njim – s njim si, ne voliš ga – voliš ga?
Uopšte te ne shvatam.

– Alpi su promenili sve.

– Ništa ti ne verujem! S njim si samo u fantazijama!

– Neka bude tako. Ali u sinoćnoj fantaziji si i ti učestvovala. Bila sam skupa sa Fredijem.

– Gde? Bila si sa mnom!

– Pravio nam je društvo na kratko.

– Šališ se, Lili!

– Promenio se taman toliko da ga ne prepoznaš.

– Ni pomislila nisam da je među prisutnima.

– A meni kaže da želi s tobom da se vidi!

– Lažeš!

– I bilo mi je čudno što ti se nije predstavio.

– Da li je znao?

– S kim nazdravlja? Naravno. Tražio je. Zato sam te pozvala, Saro.

– I ljubio te preda mnom. O, bože!

– Prevario me je. Kaže da je to neka vaša lozinka.

Misliš da bih mu dozvolila da te provocira?

– Ne govori ništa! I ne zovi me! Za tebe ne postojim!

– Taj gad ne sme da prođe nekažnjen! Tu sam da ti pomognem.

– Zbogom, Lili. Nemoj više da me tražiš!

107.

– Fredi, sinoć si bio zlatan.

– Kad vidim koliko si uspešna, prosto ne znam kako da ti budem bolji, lepši, draži...

– Nikad nisi bio sa zvezdom?

– Priznaću da mi je izuzetno prijalo tvoje društvo, Lili.

– Obična parada. Toga sam se nagledala u trogodišnjem manekenstvu. Na vreme sam se povukla u kreiranje i dizajn. Modna pista samo za svoju dušu i intimne prijatelje. Kao sinoć.

– Slažem se da tvojoj inteligenciji odgovara nešto mudrije od mehaničkog navlačenja garderobe i šetnje... Zašto si ćutala o svemu tome?

– Htela sam da vidim koliko ti značim bez ičega. A ne da me voliš zato što sam manekenka ili uspešna osoba.

– Drago mi je što to nisam znao dok smo bili u Sent Moricu.

– Uverila sam se da me iskreno voliš, Fredi. Posebno me raduje što si ostavio lep utisak kod Alise i mog strica. Oni te veoma cene.

– Posmatrao sam Alisu i tebe. Čini se da nije previše slobodna u tvom društvu. Kao da te se plaši.

– Hajde, molim te, zašto bi me se plašila?

– Neću da ulazim u vaše odnose, Lili, ali jedan detalj je bio dosta upečatljiv. Lako ste se zakačile i brzo začutile. Osećao sam se neprijatno što sam čuo nešto što, očigledno, nije trebalo.

– Podseti me i reći ću ti da li je trebalo da čuješ ili ne.

– Alisa je pomenula formulu 1, trke, a ti si je blokirala stezanjem za ruku. Bila je besna, a onda je celokupna pažnja skrenuta na tango.

– Zaključila sam da bi ti njena priča bila dosadna, a došli smo da se zabavimo.

– Ostalo bi nam vremena i za zabavu.

– Voliš nekog, pa te on prevari. Ili napusti. To se dešava.

– Poverila mi se dok si bila u toaletu. Taj prevarant je neki tvoj prijatelj iz Kembridža.

– Koji prijatelj?

– Ne znam. Sa imenom je bila oprezna... Spojila si ih u Londonu, ostvarili su strastan odnos, on joj obećao brak, a ona ga još iste večeri čula u susednoj sobi s drugom...

– Ne bi me iznenadilo da ga zbog toga i – ubije!

– Nisam primetio da je u tolikoj meri srdita. Doživljavaš je potpuno drugačije od mene.

– Gluposti. Mislila sam da ćemo da razmenjujemo utiske od sinoć, a ti o Alisi...

– Oprosti... Još osećam tvoje poljupce, Lili.

– Sari se nisu svideli!

– Otkud ti sad ona?

– Sara je lepotica. Slažeš se, Fredi?

– Ko zna u šta se pretvorila. Davno je bilo kad sam je poslednji put video.

– A sinoć? Bila je u Lilitajmu.

– Sara?

– Da, Sara. Šta se čudiš?

– Bila je gomila devojaka.

– I samo jedna s nama. U stvari, bila je sa mnom na podijumu dok si ti razgovarao sa svojim produ-

centom, kog sam pozvala da ti pravi društvo po potrebi. Kad si nam prišao, Sara je nekoliko trenutaka bila s nama, a onda, videvši da je uopšte ne zarezuješ, povukla se. Šteta, suviše kratko je ostala da bi je prepoznao. Šokirana je tvojim ponašanjem.

– Ako me mrzi, što bi bila šokirana?

– Stvarno misliš da sam ti govorila istinu o njoj?

Da te volim?

– Znam kako se zove ta igra. Varalice.

– Nije igra, Fredi. Osvesti se.

– Lili! Jednom sam ti oprostio takvu šalu.

– Nije mi jasno šta su klinke nalazile na tebi?

– Koje klinke? Šta ti je?

– Sitničav. Proračunat. Ciničan.

– Ne držiš se rečnika, Lili?

– Taj rečnik je za nama, ovo je nešto aktuelnije!

– Hej, čekaj malo!

– „Sudbina ti je da budeš suvišna. Tako ćeš celog života!“ Danima sam plakala. Nisam mogla ni da jedem, ni da spavam. Kao prokleta!

– Nemam pojma o čemu govoriš.

– Možda se više sećaš reči „Zašto si tako odvratna? Je l' te to boli?“

– Ti si prelepa. Ko je mogao da izgovori takve gluposti?

– Predstava je završena! Sa Sarom, konačno, možeš da se pozdraviš. Maločas smo razgovarale. A htela je za tebe sve da da.

– Rekla si da me mrzi.

– Posle onog od sinoć – svakako!

– A to što si joj napravila?

– Nema razloga na mene da se ljuti. Poslala me je

da ispitam koliko bi joj bio veran. Izvini, svalila sam ti svu krivicu!

– Ne, ne. Tu si se prevarila! Videćeš kome veruje!

– Ljubio si me pred njom. Nikada ti neće oprostiti!

– Pametnije je da se pozabaviš sobom!

– O, Fredi. Ti pretiš?

– Šta očekuješ kada se sretnemo? Da budem dobar?

– Ne bojim te se. Imam prijatelje koji s nestrpljenjem čekaju da ih pozovem u zaštitu.

– Ne računaj na njih! Učinila si što nisi smela!

– Mislila sam da je moja osveta na mestu, da je tu kraj...

– Šta hoćeš? Ko si ti da se mešaš u moj život?

– Još ti nije jasno? Ostaće ti da se sećaš dalekog Sent Morica i čarobnih zimskih večeri. Eto šta one nose.

– Reci već jednom šta imaš! Ili ni sama ne znaš?!

– Sigurno pamtiš izlet na kom si upoznao Saru.

– Naravno da pamtim. Pričala ti je o tome?

– Zašto bi mi pričala o nečem što bolje znam? Možda bih ja tebe trebalo da podsetim na detalje koje si, izgleda, zaboravio... U svom ratnom pohodu prvo si napao na sendviče. Baš kako bi i Hogar uradio.

– A onda bi zaustavio borbu dok se pokupe odapete strele za njihovu ponovnu upotrebu. Šarmanтно.

– Gotovo isto... Čija je bila ideja da se tako ponašate? Tvoja?

– Još smo kod izleta?

– Od prvog telefonskog razgovora. I ne samo od tada. Kod izleta sam kad god na tebe pomislim.

-
- Govoriš kao da se oduvek znamo.
 - Tačno od izleta.
 - Sad me već hvata jeza. Kao da u svakom trenutku treba da sretnem sebe tamo gde nisam bio.
 - Ona devojčica, pardon, klinka što je svima bila suvišna...
 - Da?
 - Sećaš li se toga?
 - Pokušavam...
 - Pokušaj tražeći mene u osobi koju ste lako odbacili i šutnuli u stranu.
 - Veliki crveni slamni šešir na glavi!
 - Pegava, ružna devojčica što je svima smetala...
- Da, ja sam ta.
- Ti?!
 - Treba li ti još detalja?
 - Čula si priču od Sare. To nikako ne bi mogla da budeš ti.
 - Sklonili ste me iza brežuljka.
 - Slika mi je jasna. Ali ta devojka je...
 - ... bila toliko neugledna da niko ne bi poželeo da je vidi!
 - Uklapa se, mada još uvek mislim da pričaš priču nekog očevica.
 - Ja sam očevidac. Stajala sam tamo uplakana i očajna. Ali to vas nije zanimalo.
 - Nismo je pitali za ime. Bilo bi drugačije da sam znao da se zove Lili.
 - Misliš?
 - Ma, pričam koješta. Nisi ti ta osoba. Razlika između vas je kao noć i dan. Ne znam što je uopšte pominjemo?

– Nemoj da te zavarava moj izgled. On je doživeo silne promene. I da smo se mnogo više družili, ne bi me prepoznao. Plastična hirurgija i kozmetika čine čuda! Nije to više moj grbavi nos, isturena vilica, podočnjaci, retka kosa...

– Zaustavi se! I toliko mi je neverovatno.

– Video si prsten na mojoj levoj ruci?

– Široki, ekstravagantni. Svakog dana drugi, ali uvek na istom prstu.

– Dobro si primetio. Ali se nisi pitao zašto ih krišom menjam?

– Krišom? Zašto? Mene je više čudilo kako ti ne smetaju na spavanju.

– Da sam jednom bar na kratko bila bez prstena, znao bi da je on tu iz drugih razloga, a ne kao puki nakit.

– Nećeš da mi otkriješ tajnu? Tvoj zlatni gral?

– Došao je dan da ti kažem sve... Prsten skriva šavove nadograđenog prsta, kog, u ono vreme, ako se sećaš, nisam imala... Uostalom, koga je bila briga za mene? A video si kakva sam sada mačka...

– Koliko je u svemu značajna tvoja amajlija?

– Amajlija?

– Danas ćeš da mi kažeš sve?

– Na koju amajliju misliš?

– Imaš ih više?

– Nemam nijednu.

– Nemoj reći da te zanima francuska šansona.

– Znaš da slušam isključivo englesku muziku.

– Znam i to da si u Sent Moricu u određenoj pregradi kofera tajno čuvala jednu singl ploču. Nisam je video, ali znam.

-
- Veruj mi da nemam pojma o čemu govoriš.
 - Ipak nećeš sve da mi kažeš...
 - Hoću. Ali iz onog perioda.
 - Šta je sa nezgrapnim šeširom? Bio je veći od tebe, čini mi se.
 - Zadirivali ste me, ali ja sam morala da se čuvam sunčanice.
 - Bio sam na tvojoj strani.
 - Vidiš, nisam celog života bila suvišna i odvratna. Bar jedan sekund si me toliko želeo da bi za mene dao sve. Lažem li?
 - Ali to je previše! Upoređivati detinje igre sa ozbiljnim stvarima... To je van pameti!
 - Dobro sam upamtila reči straha koje si mi uputio.
 - Zar ovako glupo da izgubim Saru?!
 - Ne možeš da izgubiš ono što tvoje nikad nije bilo!
 - Bar tebe mi nije žao. Iskoristio sam te, a da nisam morao.
 - Kud god da si pošao jednom bi se sreli. Izravnavanje računa!
 - Ne moram više da ćutim. Tvoje telo ima prokletost tegoban zadah!
 - Do juče sam znala koliko me voliš. Bio si iskren.
 - Kad smo sastavljali naš rečnik, trudio sam se da biram najlepše reči. Znaj da je bilo i onih neslavnih po tebe. Onih koje otkrivaju prilično ružne osobine, naročito ako ih nosi devojka.
 - Pokušavaš da iskonstruišeš nešto na brzinu!
 - Da nije tako, priseti se koliko si insistirala na slovima „H“ i „P“, a ja se trudio da ih preskočimo.

– Sećam se. I šta se to toliko misteriozno krije iza njih?

– *Hrkanje i prdež*. Tvoja spoljašnjost se nije protivila da od nje praviš čudesa, ali pred zvukovima i mirisima koje ispuštaš, plastična hirurgija je nemoćna.

– Šta još imaš da mi prišiješ, osim toga na H i P?

– Nažalost, i jedno i drugo upražnjavaš, ili bolje reći ispražnjavaš u snu, tako da nemam nekih neoborivih dokaza koje bih ti ponudio, izuzev da mi veruješ na reč.

– E, pa, ne verujem ti!

– To što sam te u nekoliko navrata snimao krišom, možeš lako da odbaciš kao nečiji tuđi uzorak. Ali si videla da sam kod sebe imao diktafon.

– Ti si novinar. Diktafon ne podrazumeva odgovor da je bio tu da bi tonski beležio moj miran san. I dalje ti ne verujem da sam bučna pri spavanju.

– Miran san, bučno spavanje... Nikako da stvari nazoveš pravim imenom. A reči *hrkanje i prdenje* nalaze se i u zvaničnom engleskom, a ne samo u našem, asocijativnom rečniku.

– Ja ih ne priznajem za naše asocijacije jer nemaš vizuelnih dokaza.

– Možda jedino da potražiš odgovor na pitanje zašto si me ujutru nalazila samog na pomoćnom ležaju u predsoblju, a zaspali bismo zajedno u spavaćoj sobi na konformnom krevetu predviđenom za počinak. Šta misliš, zašto sam bežao od tebe?

– Znam samo da si omanuo u proceni da bi mogao da me studiraš. Eto kakav bi bio tvoj završni ispit iz psihologije da si mene analizirao.

108.

- Odavde se bolje vidi. I lakše kažnjava!
- Zнала si za Lili, Zlatokosa Ariel?
- Ima dim u očima.
- Nisam je prepoznao.
- I zgužvano lice. I rešetke i lisice.
- Bili smo slobodni i sami.
- I malter u noktima!
- Trebalo je da me dovede do...
- Dokle, Fredi? Do kreveta?
- Do Sare.
- Ali ona tako brzo trči. U steni metalna skulptura.
- Hoće li se neko pitati zašto je tu?
- Vajar zatvorenih očiju uči da diše.
- Ko je on?
- Jesi li se pozdravio sa svojom devojčicom?
- Sa Sarom?
- Ko je tvoja devojčica?
- Misliš na Katrin?
- Mi se baš dobro razumemo.
- Ti i ja? Ma, nikako, Ariel. Preskočili smo sve ko-
- se i prave u međusobnom sporazumevanju.
- Osećam kako mi na slojeve otpada malter sa li-
- ca!
- Sara je bila jedini način da te oživim!
- Razbio si moju omiljenu posudicu, Fredi.
- Zašto kažeš da ti iz dojki crveno mleko teče, Zla-
- tokosa Ariel?
- Pogledaj bolje. Videćeš.

109.

- Jesi li ofarbao auto, Riksandre?
- Najbolje bi bilo da prekinemo s tim prevozima, Lili.
- Ali ti znaš koliko mi prija tvoje društvo.
- I zbog toga moram da čučim svako jutro u tačno vreme ispred tvog stana?
- Nemoj tako, lepi. Uvek ja tebe čekam. Nikad nisam dozvolila da praviš zastoj u saobraćaju.
- Druženje sa mnom imaš na poslu. Ne mora da počinje još u autu.
- Što ti je problem da svratiš po mene kad već radimo u istoj zgradi?
- Po tebe nikako ne mogu da svratim. Stanujem na suprotnom delu grada. Pravim višekilometarski obilazak jednosmernim ulicama da bih stigao do tebe i odvezao te trista pet metara do Lilitajma. Liftom putuješ duže!
- Mislila sam da me voliš.
- Šta ja mislim o svemu ovome, neću da ponavljam. Ponašaj se kao zaljubljena tinejdžerka, a meni uopšte nije do toga.
- Ne ponašam se kao da sam zaljubljena. Ja jesam zaljubljena, Riče.
- Vidiš kako, to što govoriš, nije istina?
- Istina je.
- Oslovila si me sa Rik. Poznato je na šta time ukazuješ.
- Kad meni ne smeta, što bi se ti stideo?
- „On“ je odradio svoje, imam decu, a da se trudim

tebe da zadovoljim, ne pada mi na pamet. To smo jednom odradili i – dosta. I tada si me, praktično, silovala. Kao da osim mene ništa muško nije postojalo.

– Na skupu manekena, nikako nisi mogao da budeš jedini muškarac. Trebalo bi da ti je čast.

– Kad smo kod tih skupova i poslovnih ručkova, odmah da ti kažem da mi ih je dosta. Danas završavamo i sa vožnjama i sa ručkovima. A naročito sa večerama!

– Zašto tako naglo?

– Nije naglo. Uvek sam ti govorio da nije zgodno da izlazimo na večere – imam ženu.

– Bile su to poslovne večere. Tvoja žena ne spada u naš kolektiv.

– Kolektiv je i kad smo sami?

– Baš zbog toga sam zvala i druge da nam se pridruže kako bi izgledalo kao pravi poslovni ručkovi.

– Masovna okupljanja i nekako, ali smo kod poslednje večere definitivno pali. Bio sam lud što sam te poslušao. Kao, da bi bili kolektiv, dovoljno je da nam se na večeri pridruži bar jedna osoba. Makar to bila najobičnija čistačica! „Ko bi znao da ona nije naš izvršni direktor, na primer.” Tako si rekla.

– I šta se desilo?

– Pitaš, šta se desilo? Desilo se ono zbog čega sada ovako razgovaramo.

– Mili moj, sve što radim, radim zbog tebe. Zbog nas.

– Nema više. Što smo se družili, družili smo se.

– Došlo je do tvoje supruge?

– Izabrala si restoran u kom je ona kuvarica. Privatio sam, jer je toga dana radila prvu smenu, pa se nećemo sresti, pomislim. Poručili smo večeru. Ubrzo smo je i dobili. Dok se ugostitelj trudio da nas usluži, moja supruga je sa vrata kuhinje sve to istraživački posmatrala. Htela je da vidi ko još, osim njenog muža, jede zaslađenu čorbu, a ne slanu kao sav normalan svet.

– Zar nije radila u prvoj smeni?

– Jeste. Ali toga dana je morala da produži i drugu, jer joj nije došla zamena. O tome ništa nisam znao, budući da smo s posla prvo u restoran.

– Nismo bili sami.

– Čistačice ne idu na poslovne ručkove, a još manje na poslovne večere. Prepoznala ju je sa hodnika moje garderobe i sa usisivačem u rukama kada me je jednom čekala posle revije.

– Ako ti bude previše zvocala, a ti se lepo preseli kod mene.

– Kod tebe?! S tobom da živim?

– Što da ne? Očekujem da to želiš.

– Da l' si ti normalna? Da živim s tobom? Da napustim porodicu?

– Hvala ti. Silno si me iznenadio. Mislila sam da me voliš, ali ne umeš to da pokažeš, pa sam se trudila da ti pomognem. Da budeš moj, kako i zaslužuješ.

– Znaš li šta pričaš? Znaš li, uopšte, šta si ti? Ti si jedna obična kurvetina! Eto šta si!?

– Glupo je da tako govoriš sad kad tvoja žena nešto zna. Gde ćeš kad te otera?

– Moja žena zna ko si ti, i zna da je nikad ne bih ostavio zbog tebe. A ni ona mene. Ne želim više da

te gledam. Kad svom vereniku ovo radiš, šta bi tek meni? Zbogom!

110.

- Ovde Fredi. Hteo bih da se čujem sa Sarom.
- Sara je u Kembridžu, na Univerzitetu.
- Još me se niste setili, gospođo Tejlor?
- Bivša Tejlor. Sada, Gal. Rouz Gal.
- Pardon. Ja sam ondašnji.
- Zaboravila sam da joj kažem da ste zvali.
- Kada se vraća?
- Vrlo brzo. Pretpostavljam.

111.

- Radio emisija „Radioskop“ i uvek vaš Geri Dejavis! Budite spremni za direktno uključenje u program.
- Ne treba, Geri. Samo da te obavestim da je reklamni singl „Sabotera“ izašao i da sam ti dostavio primerak. On je najava LP-ija koji se očekuje za desetak dana.
- Naravno – ulazi u predloge za top-listu.
- Koliko je izvodljivo da odmah ide na prvo mesto?

- Slušaoci su naučili na određeni redosled, Fredi.
- Neka se vrti. Siguran sam da će do emisije opravdati visoku poziciju.

112.

– Zove Parking servis. Izvinite, Vi ste Fredi Mur, vlasnik crvenog Aston Martina, registarskih tablica YR53 JEP?

- Da, šta nije u redu?
- Nezgodno ste se parkirali, gospodine.
- Ne bih rekao. Pogledajte malo bolje.
- Gledam. Zarobili ste dva auta.
- To je nemoguće. Prilikom parkiranja nikog nije bilo uokolo.
- Ne znam. Trenutno je tako da je Vaš auto na smetnji.
- Crveni Aston Martin?
- Da. Registarskih tablica...
- U redu kad kažete. Dolazim.
- Ako može odmah, ljudi čekaju.
- Budite me u jedan noću i tražite da požurim. Uzmite u obzir i to da moram da se obučem...
- Oprostite što smo morali da reagujemo.

113.

– Trenutno sam u Londonu, Saro. Do podne stižem u Kembridž.

– Ja sam na Univerzitetu. Danas je moj veliki dan, Brajane.

– Deseti januar. Čekam ga od tvojih konsultacija u decembru.

– Hvala na gostoprimstvu. Pamtiću koliko si se trudio oko mene.

– Doktorat treba proslaviti još svečanije. Sećaš li se obećanja?

– Suvozač?

– Danas položiš ispit, sutra proslavljamo trkom.

– Može. Ako položim.

– Ujedno, sutra mi je 28. rođendan!

114.

– Hej, Fredi. Evo tvoje Lili!

– Odlazi! Gadiš mi se!

– Imao si boljih reči za mene.

– Dobro si ih naplatila! Šta sad hoćeš?

– Znam da si dugo molio za Sarin broj, pa sam...

– Hvala, imam ga.

– Nije tu. Na Univerzitetu je, u Kembridžu.

– Znam. Vратиće se.

– Ako ne ostane sa izvesnim vozačem formule 1.
Živi tamo.

– Vidi, vidi... Formula 1. Kembridž. Odakle mi je to poznato?

– Neće večito kod očuha!

– Kod majke. Ima nekog ko je voli.

– I drži je pod ključem. Misliš da će joj reći da si je tražio? Iz stana je pušta zbog obaveza na fakultetu. Kad završi, niko je neće videti.

– Gospođa Gal mi daje više nade.

– Možda, dok je bila Tejlor. Sad su sa nekim okrutnim gospodinom koji ih drži zatvorene kao u kakvom logoru.

– I prestani s tim neukusnim igrama bar noću dok spavam.

– Kojim igrama? Šta pričaš?

– Parking servis. Moj auto nikom nije smetao, baš kako sam pretpostavljao.

– Neko se s tobom našalio? Divno!

– Misliš da ne znam da se iza poziva kriješ ti?

– Ja te zvala?

– Muški glas, ali na tvoj nagovor.

– Varaš se. Ali me sad kopka... kome si još na smetnji?

– Osim tebi?

– Meni više nisi. Potpuno si nebitan.

115.

- Ne izlaziš sa Lili?
- Prevarila me je, Džoni.
- Iskusna je u tome. Prevare, intrige, lažna imena...
- Zar i lažna imena?
- Ne znaš ti dokle je ona stizala, Fredi.
- Bila manekenka. Šta još?
- Manekenstvo je paravan za njene veće aktivnosti.
- Zna li ona o njoj sve što ti znaš?
- Ni ti ni ja nemamo razloga da je branimo.
- Zašto ranije o njoj nismo ovako razgovarali, Džoni?
- Pitanje je koliko bi mi verovao dok ste bili u velikoj ljubavi.
- Velika ljubav? Pet dana druženja.
- Ne bih rekao, Fredi. Bar prema onom šta si zanemario...
- Navali! Sad o njoj možeš i najgore stvari.
- Nekoliko unutrašnjih strana i duplerica... Jesi li znao da se slikala gola za Plejboj?
- Bravo! Ti si je baš apsolvirao.
- „Gola Lili“. Njeno ime je najčešće asocijirano na tu poznatu sliku. A njoj kao da je bilo drago – lako se poistovetila sa umetnikovom inspiracijom. Ja sam poželeo da je голу vidim, ti da je skiciraš, a neko treći da je fotografiše. Svi smo u tome uspeali. „Tako su hteli momci“, rekla bi u svojoj odbrani. Doduše, gola Lili je u Plejboju dobila periku i lažno ime.

Verovatno se setila da bi to moglo da dođe i do njenog oca.

– Otuda njegovo interesovanje da li sam fotograf...

– Kontaktirali ste?

– Negde usput. Kad sam tražio Lili.

– Tragamo za opipljivim dokazima, izgleda da se oprobala i u porno industriji.

– Nemoj da preteruješ.

– Dugo je nekoliko meseci na slobodi i, ako se vreme racionalno koristi, mnogo toga može da se postigne. A do povratka robijaša ima dosta.

– Džoni, ti i ja kao da ne živimo u istom Londonu. Objasni mi, šta je „nekoliko meseci na slobodi“ i „robijaš“?

– Za nju je to potpuna sloboda, i kretnji i radnji, a za njega prosto – robija.

– Za koga „njega“?

– Ima muža u zatvoru. Osuđenog po ko zna koji put.

– Džoni, sve si neverovatniji. Ko ima muža? Lili?

– Tačnije, on joj je verenik. Ali govorim ti kakvi muškarci je zanimaju i s kim je u vezi. I to ozbiljno!

– Čini se da ne opisuješ intelektualca...

– Čovek se bavi švercom oružja, drogom, podvođenjem. Albanac. Treći put pada otkako je s Lili. Ali se uvek izvuče uz pozamašan otkup.

– Ne mogu da verujem da je Lili toliko tajanstvena. A da voli takve tipove, ne iznenađuje me. Znam kako izgleda njen džeparac. Sva moja ušteđevina ne bi joj podmirila ni jedno prepodne.

– Našla je sebi zakrpu. Obezbedi joj sve što poželi, a onda malo odrobija. I tako redom. U jednoj ba-

nji u Belgiji kupio joj je raskošni spa centar.

– Mislio sam da se šali. Pozivala me je tamo kad sam se požalio na blaže bolove u leđima.

– I tebe?

– Kaže, ispravila bi me začas nekim od raspoloživih tretmana. Šijacu masaža, tajlandska masaža, kinzi terapija...

– A tu je i lekovito blato, je l' tako?

– Kod nje bih bio u isceliteljskim rukama, kaže. A onda se, ne ispuštajući me iz kandži koketiranja, setila masaže telo o telo... „Je l' to banja za švaleraciju?“, pitam je, a ona kaže: „Pa šta ćete lekovi-tije od toga?“

– Uz totalno otkrivanje konačnog ishoda: „Dođete pošteni, odete j...“

– Zamisli! Još dok smo bili na „Vi“.

– Uvek ista priča.

– I tebe je jahala?

– Ne. Čuo sam od Bbekima.

– Nisam mogao ni da pomislim da ima verenika...

– Krene s nekom jezivo vulgarnom pričom, a onda se začas preobrazi i nastavi skrušeno kao kakva svetica.

– Veoma je neusaglašena sa samom sobom. Za istu situaciju jednom će reći da je predivna, a drugi put da je grozna.

– Zavisí od toga kome se obraća, Fredi... I nikad ne znaš šta će da je nasmeje, a šta da je razbesni.

– Dosadila mi je pričom o piću, pijanstvu, o tome da najviše voli da vidi dno flaše... Pet dana i noći smo proveli zajedno – liznula alkohol nije! Ja, ble-san, hteo da je iznenadim – još prvo večé naručim

najskuplji šampanjac u njenu čast, a ona... Ni da ga omiriše! Prolio sam ga u kadu kada se tuširala...

– Možda je najbolje poznaje Bbekim... Kad sam se tada našao usred njihovog razgovora, zavrtele mi se u glavi. Šta god je rekao, ona mu je kontrirala. Sekla je tim svojim jezikom kao sabljom! Opasna histerika.

– Sa mnom je bila meka kao pamuk, Džoni. Dobra, umiljata, poželjna... Anđeo! Na kraju – pravi đavo!

– Jednom dok smo pregovarali oko trodnevne svirke u Lilitajmu – tada je Bbekim bio s nama u bendu – video sam nešto strašno. Njih dvoje tek započeli vezu, a ona flertuje s tipom za susednim stolom. Najpre mu mahne, zatim namigne, i, najzad, šalje mu poljubac. Bbekim kao da sve to ne primećuje. Ali kad smo ostali sami, objašnjava mi da je prizor doživio ovako: najpre je legla, zatim skinula gaće, a onda raširila noge...

– On je, u stvari, opisao šta je taj tip video. A, priznaćemo, nije moglo da bude druge simbolike.

– Da je Bbekim bilo kako reagovao, Lili bi: „Ti si bolestan! Ništa nije bilo! Obična šala!“ Kad smo odlazili, tom tipu je spretno gurnula u džep svoju vizitkartu.

– A njen verenik? Da li je video?

– Šta bi promenilo da jeste? Imam osećaj, kaže, da, kada bih je zatekao s drugim u svom vlastitom krevetu, ne bi ni pokušala da se brani onim klasičnim „*Da ti objasnim, nije to što misliš*“, već bi odmah zagalamila: „Šta zevaš?! Ne volim da me gledaju dok vodim ljubav! Gubi se! I zatvori vrata!“

– Zašto je s njom, Džoni?

– Kaže da je odlična dok joj sve odobrava. Tada zna da mu se uvuče pod kožu i bude veoma poželjna. U suprotnom, lako se razbesni. Prosto, ona nikom ne da da je zavoli.

– U Sent Moricu nije mogla da me iznervira. Ja nju još manje!

– Bio si joj potreban, Fredi... Ali, opet, ne mogu da zaboravim ni to koliko je pomogla „Saboterima“.

– Sigurno na početku karijere kad nisam znao da li se ozbiljno bavite muzikom.

– Da, pre dve godine. Upravo u doba „priredbe“ vezane za flertovanje...

– Imao si vremena da je upoznaš.

– Posle tih svirki potpuno nam je preotela Bbeki-ma. A znaš li kako su se upoznali? Videvši koliko je snažan, zamolila ga je da u jedan ogromni paket potrpa svu konfekciju sa revije i ponese je u njenu sobu za odmor. Dok on pakuje, ona mu sprema iznenađenje – dočekuje ga potpuno gola na vodenom dušek... Onda se u nju zaljubio i dosadio nam pričom kako mu je verna i kako samo njega voli. I kako nikog drugog ne bi ni pogledala! Znajući Lili, bilo mi je čudno da se toliko promenila, pa sam malo eksperimentisao. Zatražio sam njenu fotografiju sa plaže sa autogramom. Odmah sam to i dobio. Bila je u tamnom jednodelnom kostimu sa belim tufnama. Nastavio sam sa eksperimentom rekavši joj da nisam hteo da bude u jednodelnom kostimu, već u onom iz dva dela.

– Ispunila ti je želju?

– Ne baš, ali je uradila nešto strašnije. Hoću reći,

strašnije u vidu pokazivanja nekih sloboda. Bbekim je bio u velikoj zabludi misleći da mu iza leđa ništa ne bi napravila.

– Šta se desilo, Džoni?

– Kaže, ako hoćeš da me vidiš u dvodelnom kupaćem kostimu, dođi za vikend na bazen i gledaj me koliko hoćeš, šta će ti bolja fotografija... Naravno da Bbekimu ništa nisam rekao.

– Bili ste na bazenu?

– To se ne propušta, Fredi... Možeš misliti šta mu radi gde je ne vidi, kad onako otvoreno flertuje u njegovom prisustvu.

– To je primetio. I opisao ti zbilja maštovito.

– Govorio sam ti – velika zverka!

– Njena misija sa mnom bila je da me odvрати od Sare. Ništa drugo.

– Logično... Jesi li razgovarao s njom?

– Nisam stigao, Džoni. U Kembridžu je. Polaze ispit. Čekam da se vrati i da joj sve objasnim.

– Sa Lili je trebalo da budeš oprezniji još na Alpima, u Sent Moricu. Bilo je suviše providno koliko ti se utrpavala.

– A tebi ništa nije bilo čudno kad si moj stan ustupao ne znaš ni kome.

– Sinoć sam se prisećao tih dana.

– I? S kim je otišla Katrin?

– To lice... Tako mi je poznato... Kao da sam ga juče sreo.

– Seti se. Moramo da joj pomognemo.

– Šta je zapisala u „zelenom“ rokovniku, Fredi? Jesi li pogledao?

– Jesam. Piše... „Brajan, 22. april 1985.“ Datum ti

je, sigurno, poznat. Ali, ko je Brajan?

- Hoćeš da kažeš da ju je on silovao?
- O čemu bi drugo pisala, Džoni?
- Pogledaj još jednom. Prelistaj svaku stranicu!
- Ne mogu da ga nađem.
- Šta ne možeš da nađeš? Rokovnik?
- Kao da je ispario. Nigde ga nema.
- Kaži joj bar to. Možda joj dovoljno govori.
- Najpre da se raspitamo ko je Brajan.
- Prosta stvar. Videću sa Rajkom.
- Samo da ne bude prosto kao sa Sarom!
- Pre neki dan još jedna. U novinskim oglasima.

Kaže: „Ja sam, tvoja Sara. Rado bih ponovo čitala knjige, ali ne iz školske biblioteke. Šifra: Beli očnjak.“

- Džoni, to je ona!
- Misliš?
- Da. Ko je napisao roman „Beli očnjak“?
- Džek London. Školska lektira.
- Eto... Ona je, siguran sam. Zašto mi odmah nisi

rekao?

- Nekako u isto vreme i njen oglas i naša pesma na radiju. Pesma koja govori o njoj.

- I koju je ona napisala.
- Ona?!

- Ja sam u studiju dodao poslednju strofu. Njena pesma je od pre dvanaest godina.

- Kad slušam kako je nastala i kada, nikako ne mogu da je povežem sa našom interpretacijom koja je više nego gruba. Potpuno durska.

- U vašem stilu, Džoni. I već se pevuši okolo.

116.

– Brajjane, kud si nestao? Tražila sam te po hodnicima.

– Zar da ti čestitam bez poklona, Saro?

– Da nije bilo tebe, ne bi imalo šta ni da se čestita.

– Našao bi se neko da ti vrati izgublenu stvar.

– Ne mogu da verujem da si sve vreme bio u blizini, a da mi se ne pridružiš.

– Niko ti nije trebao da pred ispit rasipaš energiju.

– Sela sam da proverim da li sam ponela sve za izlaganje. Zaključivši da ništa ne fali, ušla sam u zgradu.

– Ja sam tada zauzeo tvoje mesto na klupi.

– Ispit je svakog časa trebalo da počne i ja sam vršila poslednje pripreme. Dok je tehničar nameštao kino-projektor, ja sam po stolu ređala mape, mikroskope, makete...

– Cupkajući nogama usled neke nepoznate teme, na nešto sam nagazio i to se otkotrljalo u stranu...

– Tehničar je tražio negative da bi podesio oštrinu slike na zastoru.

– Podigao sam rolnicu koja je ličila na film za fotoaparata.

– Negativi su bili na filmskoj traci, ali nje nigde.

– Izvadio sam film iz kutijice i pogledao ga prema svetlosti. Zapazio sam niz detalja koji su me podsetili na školu, tačnije na kabinet iz biologije...

– Vraćam misli unazad i vidim da sam u parku na

klupi imala negative.

– U tom trenu mi prođe kroz glavu da neko meni drag možda upravo drži predavanje na temu koja je ovde predstavljena slajdovima.

– Pomišljam da skoknem do klupe, kad... Vidim da je rajskeršlus na torbi sa strane otvoren! Film je mogao sa ispadne bilo gde usput.

– Siguran da je stvarčica tvoja, odmah se uputim prema univerzitetском амфитеатру.

– Komisija zauzima svoja mesta, čas počinje i svi čekaju na moju uvodnu reč. A ona nimalo popularna. Govorim o tome kako mi se desio incident sa negativima i kako će zbog toga doktorska disertacija u većem delu biti nedovoljno razumljiva.

– Put od klupe do zgrade mi se činio mnogo dužim nego kada bih dolazio radi prijavljivanja za zimski univerzitetски reli...

– Trema me i sasvim napušta jer u takvim okolnostima ne može da se očekuje povoljan ishod ispita.

– Kakvu sam tek ja imao tremu, samo da znaš...

– Onda se na vratima pojavljuješ ti!

– ... Jer, šta ako ono što sam našao nije tvoje?

– Izblamirao bi se, svakako.

– O tebi je reč i smelo sam stupio. Komisija je dozvolila da ti priđem i – tu smo.

– Naravno, u tvojim rukama je bilo ono što je trebalo da pokrene ispit i usmeri ga ka pozitivnom kraju. Prilikom primopredaje negativa, razmenili smo nekoliko reči, ali ih ja, zbog uzbuđenja, nisam ni registrovala. Trenutak je da ti se izvinim zbog nepažnje i da te zamolim da mi ponoviš šta smo je-

dno drugom rekli. Ako si bar ti bio pri sebi.

– Izgleda da jesam. Pitao sam te mogu li da prisustvujem ispitu kad sam već ušao, a ti si rekla: "Kako da ne, mada sad moram da opravdam i tvoj trud. Ali, ne brini, uspećemo!"

– Ispit bih položila nekom drugom prilikom, ali za to što sam ga već sada položila, pola zasluge pripada tebi.

– Ne znam koliko si u pravu, mada mislim da bi najprirodnija reakcija na odbačeni smotuljak bila da se on šutne i produži dalje.

– Upravo tako. Zato ne potcenjuj svoj udeo oko ispita.

– Doktorice Saro Tejlor, nadam se da to ne utiče na moju odluku da poklon, ipak, u celini pripadne tebi.

– „Doktorice Saro“ ... Prvi si ko to izgovara... Šta je poklon? Mogu li da znam?

– Projektor. Kompletan projektor sa zasebnim prostorom za odlaganje negativa. Neću više da ih seješ po parkovima.

– Originalno, nemam reči. Navrati, znaš hotel i broj sobe.

– Ne, Saro, to bi bilo previše opasno.

– Zašto, Brajane?

– Sigurno ne bih izdržao, a da nešto ne pokušam.

– Ko ti brani?

117.

– A sad mi kaži, Rajko, kako si uspeo da ga izma-
miš iz stana?

– To je bilo najteže, Henri, ali rade klikeri. Setio
sam se parkinga.

– Parkinga?!

– Otkrio sam gde Fredi garažira svoj auto.

– Parking mu je na dvesta metara od stana. To
znam odavno.

– Mogao si da mi pomogneš.

– I? Šta si smislio?

– Izmerio sam vreme i ustanovio da mu od stana
na trećem spratu do parkinga i natrag treba najma-
nje šesnaest minuta. Što znači da sam imao vreme-
na da se uspenjem uz tunel za odlaganje đubreta i
da mi ostane celih tri minuta za traženje rokovnika.

– Oslonio si se na tih tričavih tri minuta, a hiljade
knjiga po policama?

– Znao sam da mi je toliko dovoljno ako radim
u mraku. Zato sam odmah isključio svetlo u stanu.

– Trik je u koricama?

– Znam da su bile fluorescentne. Tako sam u mra-
ku video samo traženi rokovnik. Zgrabio sam ga i
izašao. Sada kroz vrata stana koja se iznutra otvara-
ju na kvaku, a spolja samo ključem.

– I to si predvideo?

– Ne, to sam dobro upamtio. Zato u stanu sa de-
vojkom nisi našao mene, nego Džonija. Kad sam vas
ispratio, više nisam mogao da uđem jer je ključ os-
tao unutra, na komodi.

- Samo je ona mogla da otvori.
- Da, neko iznutra. Uzalud sam zvonio, nije me čula.
- Opijum je dobro delovao.
- Hteo sam da obavestim Džonija šta se desilo; zvao sam ga iz najbliže govornice, ali se nije javljao. Iznenada, stvorio se k'o poručen. Kod sebe je imao rezervni ključ.
- Nemojmo se vraćati na ono što je bilo.
- I tako... Uzeo sam rokovnik, izašao, popeo se sprat više i u tišini sačekao da se Fredi vrati i uđe u svoj stan. Da se slučajno ne bismo sreli na stepeništu.
- Nikako da mi kažeš, kako si ga izmamio iz stana?
- Prosto. Pozvao ga i predstavio se kao službeno lice parking servisa. Da dođe zbog pogrešnog parkiranja... Nego, šta piše u rokovniku ako nije tajna?
- Razne gluposti. Ali nigde mog imena. To je bitno.

118.

- Ja sam. Lili.
- Lili, dušo, šta ima novo? Kako si?
- Dobro, draga Rouz. Na pauzi sam između dve modne revije.
- Sinoć sam na televiziji gledala tvoju kolekciju za zimu. Čudim se, odakle ti tolike ideje?

– Ima ih, i uvek dođu kad treba... Nego, htela sam da Vas pitam za Saru. Znam da danas polaže ispit.

– Niste se čule? Šta se dešava? Sara u Londonu ima samo tebe.

– Sve je u redu, draga Rouz. U poslu sam, kao što ste приметili... Kada će Sara iz Kembridža?

– Sutra več. Položila je.

– To sam htela da čujem. Želim da joj čestitam. Gde je odsela?

– U hotelu Feliks.

– Odmah ću da je pozovem.

119.

– Moraćemo da se rešimo moje pastorkе, Bbekime.

– Jeste li sigurni, pukovniče Gal?

– Intenzivno sam je pratio poslednjih dana i prisluškivao njene telefonske razgovore.

– Čuli ste nešto konkretno?

– Ne znam s kim je razgovarala, ali se vodio dijalog o meni. U mnogo čemu sam se prepoznao. Ne bih da ulazim u detalje.

– Dobro razmislite, pukovniče Gal. Likvidacija je najmanji problem.

– Odluka je donesena. Dovoljan je delić njihovog razgovora: „Šta sve govori, ne smem ni da kažem. Ostao bi bez službe.“ Čuju se reči bombarderi, NATO baza...

– Ta mnogo brblja. I jeste o nama.

– Kaže, „Sigurna sam da se Čerčil ne bi bunio.“

Da je živ, naravno.

– Procenila je da bi Vam se pridružio...

– A i tvoje ime se provlači, Bbekime.

– Nema ssumnje, dobili smo gglavnog svedoka protiv nas.

– Hoće li neko da primeti tvoje odsustvo u zatvoru?

– Ssnaći ću se.

– Silvester je danas glavni stražar u smeni.

– On je nnaš. A za ddežurnog lekara ću naći rrešenje. Silvester veruje u mmoju profesionalnost.

120.

– Zovem te iz zzatvora, Rajko.

– Znam gde si, Bbekime.

– Treba mi tvoja ppomoć. U stvari, mmala usluga.

– Ako je pratnja robe do Albanije – ništa. Snimamo ploču.

– Imate, valjda, ppauzu.

– Od pet po podne nasnimavam bubnjeve. Već u četiri moram da budem u studiju.

– Odlično. Ppotreban si mi od deset do dva po podne. Ne ideš ddalje od Londona.

– Kaži šta imaš.

– Treba da me mmenjaš u zatvoru nekih tri-četiri ssata.

– Jesi li ozbiljan, Bbekime? Da budem u zatvoru umesto tebe?! Šta ti pada na pamet? Kako si to smislilo?

– Bbezbedno je. Sve što treba da uradiš je da otvoriš pprozorčić na vratima i da ga zatvoriš. I pponovo si na slobodi, a ja u ćeliji.

– Nije da sam previše radoznao, ali kad bi mi sa malo više reči objasnio šta hoćeš, bio bih ti zahvalan.

– Ovako. Treba da izađem u grad na kratko. Stražar je moj čovek i tu je ssasvim prohodno. Problem je vvreme ručka. Kad poslužitelj kucne na vvrata, očekuje da neko iznutra otvori pprozorčić i prihvatiti tanjir.

– Ako ne otvori, znači da nije gladan i posluga produži dalje?

– E, tu je pproblem, Rajko. Prozorčić mmora da se otvori. U suprotnom, dežurni lekar, koji je u pppratnji, traži od sstražara da ga uvede unutra da vidi da l' je sa zzatvorenikom sve u redu.

– Kako misliš da se uvučem u tvoju ćeliju?

– Zatvorenici se ssprovode u ogrtačima koji imaju kkapuljaču. Oba puta se presvlačimo u sstražarskoj sobi.

– Šta ako ne dođe do drugog presvlačenja? Hoću tvoju reč da nećeš da me zaboraviš u ćeliji.

– Dajem ti bbesu.

121.

- Saro, ovde Lili. Juče nikako da te dobijem.
- Šta hoćeš?
- Tvoja majka me je uputila na hotel. Koliko god da si ljuta, otrpi dok ti čestitam položen doktorski ispit.
- Jesi li završila? Hvala.
- Neću da te uznemiravam. Samo da znaš da mi je milo što si doktorirala. A pošto to nije tvoj krajnji cilj, želim ti mnogo uspeha i u bavljenju naukom. Srećno i pozdrav!
- Kad si se javila, da te pitam... Šta je sa Henrijem? Živi li u Londonu ili okolini?
- Koji Henri, Saro?
- Znaš koji, Lili.
- Čula sam da živi u Njujorku. To je sve što znam.
- Niste u kontaktu?
- Ne. Zašto bi bili?
- Onda ne znaš ni da li dolazi u Englesku?
- Veruj mi da nemam pojma o njemu, Saro.
- Učinilo mi se da sam ga videla...
- Gde si ga videla?
- Ovde.
- U Kembridžu?
- Da. Jutros. U blizini Brajanove garaže. Hitro se udaljavao od nje.
- Sigurna si da je bio on?
- Ne znam. Možda neko sličan.
- Družiš se s Brajanom?
- Bila sam da vidim njegove bolide. Pozdrav, Lilita, imam posla.

122.

– Je l' ti dosadno u Londonu, Henri? Mali je grad u odnosu na Njujork.

– Jeste, ali je organizovaniji. I vreme sporije prolazi.

– Ideš li malo unaokolo? Recimo... do Kembridža?

– Zašto do Kembridža? Znaš da ne volim ta mala univerzitetska mesta; ne volim univerzitete, biblioteke, knjižare...

– Ukratko, ne voliš knjigu. Ali, ni ja ne volim Kip slobode, pa dolazim u Njujork.

– Dolaziš zbog modnih revija.

– Uvek ima neki razlog, Henri. Čak i za obilazak Kembridža.

– Ne znam čemu ovakav razgovor, Lili? I što te je najednom spopao Kembridž?

– Mislila sam da imaš nešto da mi kažeš.

– Nemam ništa. Očekujem da ti imaš.

– Imam. Zato ti pominjem Kembridž.

– Kaži, Lili! Kaži već jednom!

– Zašto si se uspaničio, Henri? Imam lepe vesti o Sari i Brajanu.

– Lepe vesti, a ispituješ me kao da sam...

– U Skotland Jardu.

– Što bih bio tamo, Lili?

– Delovalo je kao da ćeš to da kažeš... Izgleda da se druže u Kembridžu.

– Ko?

– Henri, šta ti je?! Sara i Brajan.

– Druže se? Otkud znaš?

-
- Razgovarala sam sa Sarom.
 - Zar niste u svađi?
 - Morala sam da joj čestitam doktorat.
 - Da li je bila srećna što si je pozvala?
 - Zamisli, nije. Skratila je razgovor rečima „Pozdrav, Lilita, imam posla“. Hladno i krajnje neljubavno.
 - Šta si drugo očekivala? A koja je lepa vest?
 - Sa Brajanom razgleda bolide. Znači, skupa su.
 - Je l’?
 - Šta je, sada ti ni to ne odgovara? Nije sa Fredijem, ali je sa Brajanom. Ponovo je s nekim, a ne sa tobom.
 - Mislim da neće biti ni sa njim.
 - Videćemo.
 - Sasvim sam siguran.
 - Ne budimo previše zli. Neka su skupa ako im se sviđa.
 - Šta ti je, Lili? Popustila koncentracija?
 - Užasno se osećam. Taj gad me je ponovo doveo u očajno stanje.
 - Fredi?
 - Nekada u vezi mog izgleda, a sad...
 - Sudeći po onom šta si postigla, samo ti je pomogao. Šta je sad pronašao?
 - Hej, zamisli, kaže da hrčem i prdim u snu! To je strašno! Očajna sam!
 - Žališ ga što si mu bila takva?
 - Briga me za njega! Užas ako je to istina! Grozno! Šta je uzrok tome? Kako se leči? Nije valjda da posedujem te osobine?!
 - Možda i Bbekim zna, ali mu ne smeta.

123.

– Rajko, zašto mi u aprilu nisi dao da prisustvujem akciji oko devojke?

– Zbog stroge tajnosti, Džoni. Trebao mu je samo ključ od Fredijevog stana.

– Kome?

– Našem Pokrovitelju.

– Tome što nam je platio troškove oko prve ploče?

– Nisam vas upoznao jer je hteo da ostane anonimn.

– I dalje nećeš da otkriješ ko je on?

– Mogu samo da ti kažem da je koju godinu stariji od nas i da ne živi u Engleskoj.

– Ko je još bio s njim u Fredijevom stanu?

– Neki tip kom ne znam ni ime, ni odakle je.

– Ništa o njemu ne znaš?

– Ništa, Džoni. Ni oči mu nisam video jer nije skidao tamne naočare.

– Siguran si da se niko više nije pojavljivao, osim devojke, Pokrovitelja i tog s naočarima?

– Njih dvojica su otišli neposredno pred tvoj dolazak. Dobro je što si imao rezervni ključ...

– Zanimala su me njihova imena, Rajko. Nisi mi pomogao.

124.

– Njena fotografija mi u zztvorskome krugu ništa nije zznačila, pukovniče Gal.

– Znam da je odatle teško pripremati teren za akciju, Bbekime.

– Komuniciram ssamo s Vama. I to kad Vi ppozovete.

– Zato sam se potrudio da ti naznačim sve lokacije u Kembridžu gde bi mogla da bude.

– Pomoglo mi je da je brzo pronađem i pprepoznám. Međutim, mesta gde se pojavljivala bila su suviše pprometna da bih je lako izdvojio i delovao. Mmorao sam da budem sstrpljiv i čekam priliku. Nisam je ispuštao iz vvida. Pratio sam je ulicom Triniti. Kretala se njome, a onda je sskrenula u park gde su zanatske tezge. Razgledajući starine, često je ppogledivala na sat. Kada je obišla sve tezge, krenula je otpočетка. Kao da je htela da izgubi vvreme. Zatim se uputila pprema tvrđavi Mond. Tamo je zauzela poziciju i ostala na tom mmestu.

– Bilo je jasno da nekog čeka.

– Preko puta i ja sam ččekao. Na bilbordu u mojoj bbilzini bila je reklama za univerzitetski reli; slike učesnika, sskica staze... Ubrzo se jedan od likova sa bbilborda – u istoj uniformi, patikama i kkacigi – približavao Vašoj pastorki Sari... Pozdravili su se i ppošli niz ulicu. Zatim su ušli u jednu ssportsku radnju. Tamo su se zzadržali oko pola sata. Kad su izašli, i ddevojka je bila uniformisana.

– Za reli?

-
- Najverovatnije. Možda kao njegov ssuvozač.
 - Ko je on?
 - Ne znam. Nije skidao kkacigu. Pratio sam ih do garaže, po svemu sudeći, njegove, gde su razgledali vvozni park. To mi je dalo ideju da nnapravim sabotažu na autu sspremnom za trke.
 - Jesi li uspeo?
 - Samo je trebalo da se udalje. Međutim, nnešto mi nije bilo jasno. Ono što sam nameravao, nneko je pre mene već uradio.
 - Odabrao si pravi auto?
 - Sto pposto. Ukrašavali su ga nalepnicama i zza-stavicama.
 - Za poslednju vožnju.
 - Izgleda da nam u ttome neko debelo ppomaže, pukovniče Gal.
 - Ako dođe do forenzike, imam svog čoveka.
 - Zznam na koga mislite. Vveliki je stručnjak u svom poslu, ali je i ppotkupljiv.
 - Može da istraži onako kako hoćemo.
 - A kako hhoćemo, pukovniče Gal?
 - Ne bih voleo da neko bude odgovoran za njenu smrt. Čak ni vozač relija. To želim da postignem, Bbekime.

125.

– Ne znam ništa pouzdano, Džoni. U redakciju je upravo stigla vest o nesreći.

– Ti pratiš slučaj, Fredi? Kad ideš u Kembridž?

– Odmah. Da vidim šta mogu da prikupim za prve vesti.

– Javio mi se M.C. Junior. Dodeljen mu je slučaj. On je već na terenu.

– Iskoristiću ga. Za izjavu.

– Bez obzira na to što nisi uspeo da budeš sa Sarom, znam da je ovo veliki udarac za tebe, Fredi. Drži se!

126.

– Lili, jesi li znala da će Brajan u trci imati Saru za suvozača?

– Ne, Henri. Brajan je izbegavao žensko društvo. Smatrao je da one donose nesreću.

– Ako je Sara prva u tome, začuđujuće je koliko je bio u pravu.

– Kako je ona pristala na vožnju? Ne verujem da je bila inicijator.

– Ona to ne voli, a on ne želi.

– U jednom takvom odnosu, sve je mirisalo na nesreću.

– Žao mi je što zbog obaveza nisam do kraja prisustvovao sahrani. Je l' se pojavio Fredi?

– Njegov dolazak je i te kako bio primećen. Sa cvetnim aranžmanom koji je dogurao, prekriven je ceo grob.

– Sara je zasluživala svaki cvet, ali ne na taj način... Šta ćemo sa Brajanom? On je, kako čujem, van životne opasnosti.

– Još je na aparatima.

– Ti znaš šta će da se desi ako ostane živ?

– Znam, Henri.

– Moraćemo da se pobrinemo za njega, Lili. Dok je u komi.

127.

– Pročitala sam vest o nesreći u Kembridžu. Užas, Fredi!

– Nije joj se dalo, Katrin. A samo dan pre, doktorirala je na medicinskom fakultetu.

– Ni da se obraduje na pravi način. Žao mi je i zbog tebe, Fredi. Sve mislim, da ste se našli, danas bi bila živa.

– U pravu si, Katrin. Osećam se krivim.

– Njeno kobno poznanstvo s tim Brajanom. Znaš li ga?

– Ne. Džoni ga pominje od vesti o nesreći. I uvek ga vezuje za Lili, sa kojom je, izgleda, blizak. A meni se vraćaju neki detalji iz Sent Morica i to ime koje

se ponavlja... Ni ti ga ne znaš?!

– Pitaš me kao da se očekuje da ga znam.

– Mislio sam da ti ime kao ime nešto govori.

– Zašto?

– Ništa. Zaboravi.

– Pretpostavljam da je Henri bio na Sarinoj sahrani. Ćuti o tome.

– Sigurno se pojavio. Ne bi on to propustio, Katrin.

– Kakva tragedija. Kraj priče o Sari.

– Tvoje vidovite sposobnosti su došle do izražaja. Rekla si da će da se desi nesreća zbog koje ću mnogo da žalim.

– Mogu da zamislim kako ti je, Fredi.

– Odlazim na posao, ali ne radim. Preturam fotografije sa nesreće i zamišljam je u svim trenucima kad smo bili skupa. Ljut sam na sebe zbog svega što smo propustili. Otišla je, a da ne sazna koliko je volim.

– I ja sam u očajnom stanju. Gutam tablete za smirenje. Zatvorim li oči, krenu isprekidane slike iz aprila. I to silovanje koje mi se sve jasnije prikazuje.

– Katrin, koliko god da si uznemirena i očajna, shvati da treba da živiš zbog nekog. I ma šta da saznaš, neka ti dete bude na prvom mestu.

– Pokušavam da se čujem sa radiestezičarem sa kojim sam u kontaktu od dolaska u London... Otkrio mi je dosta toga...

– Poznajete se?

– Ne, komunicirali smo telefonom. Htela sam da mi još nešto pojasni. Odjednom, kao da je nestao.

– Mislimo malo i na lepše stvari. Zar nije sutra

dan koji smo godinama čekali?

– Vidimo se na utakmici. Drago mi je što ćemo se, po završetku fudbalskog susreta, naći na večeri. Skupa sa svojim roditeljima. Najzad, još jednom.

– Da, Katrin. Kao u stara dobra vremena. E, čuj, ovo će da ti se sviđi. Odlučio sam da prvo poluvreme navijam za Arsenal, a drugo za Barselonu. Samo zbog tebe.

128.

– Sreo sam se sa ujakom Rodžerom, Fredi. Kada je stigao?

– Juče, Džoni. Ostaje tek nekoliko dana, a onda plovi za Indiju.

– Hoće li stići da se odmori?

– Kakvo odmaranje? Sinoć smo bili na utakmici Arsenal – Barselona. Nije hteo da propusti a da se ne vidi sa našim starim prijateljima i bivšim komšijama.

– Čim je tu Barselona, mogu da pretpostavim o kome je reč. Katrinini roditelji? Njen otac, pomenuo si jednom, trenira ovaj španski tim?

– Već dve-tri godine... Kakva slučajnost da se ovde, na dan susreta, zadesi i Rodžer. Nas šestoro smo poslednji put bili zajedno pred Katrininu udaju. Dve porodice se sastale radi dogovora oko svadbe. Ali se desilo da je ta večera bila jedino slavlje. Katrin i Henri su već sutradan pobjegli za Ameriku,

a da se nikom ne jave. Suludi Henri i njegove ideje.

– Kako se završila utakmica?

– Nerešeno. Jedan – jedan. Ako domaćini budu tražili krivca za rezultat, u meni će ga lako naći.

– Čime si ti mogao da utičeš?

– U prvom poluvremenu sam navijao za svoj Arsenal, u drugom za Katrininu Barselonu. Arsenal je postigao gol u prvom, a Barcelona u drugom poluvremenu.

– Krajnje je vreme da se prihvatiš klađenja. Bio bi dobar u tome.

– Zatim su se porodice Selers i Mur našle na zajedničkoj večeri. Bilo je lepo podsetiti se davnih dana. I ko zna koliko bismo ostali u priči da Katrin nije osetila bolove. Brzo smo je prebacili u porodilište, gde su je i zadržali.

– Javili ste Henriju?

– Još odmah, ali on se nije pojavio. Dok god su u blizini njeni roditelji, koristiće samo telefon za informacije.

– Kakvog li čoveka...

129.

– Mnogo nervoze, Lili. Šta ne valja?

– Džoni zna za Fredija i mene.

– Taj muzičar? Misliš da bi mogao da propeva?

– Mogao je odavno, ali odlaže... Setio se kako da me ucenjuje.

-
- Šta traži?
 - Šta bi drugo?
 - Spavali ste? Trebalo je da paziš, Lili.
 - Na startu nas je „ulovio“.
 - Nemoguće! Gde?
 - U Rok kafeu. Bili smo preglasni, Henri.
 - I od tada...
 - Mislila sam da ću ga izbeći. Za kraj je čuvao najgore.
 - Ima li razloga da se izbrblja?
 - Ti ne znaš Bbekima. Ubio bi me.
 - Objasnićemo mu, Lili, ne brini.
 - Kako da mu objasnimo? Kako?! I to pred njegov izlazak iz zatvora! Prešao si me! Nisi obezbedio dovoljno sigurnosti!
 - A ti? Šta si ti uradila?
 - Gde si bio šestog januara? Trebao si mi tada, Henri. Završila sam u krevetu sa tim ljigavcem! Gde si bio juče?
 - Nemoj da paničiš! Pre će da veruje nama, nego nekom sa strane.
 - Džoni nije „neko“!
 - Ima li dokaza?
 - Bbekimu su dovoljne glasine.
 - Frediju nije do hvalisanja, a Džoni je moja briga.
 - Plašim se, Henri.
 - Zaokupljena si mislima. Do povratka tvog muškarca ima taman toliko da se presaberemo. Uveravam te, neće biti problema!
 - Ne možeš ti sa Džonijem. Takav je on.
 - Mogu, Lili...

– Kako? Ja sam mu činila ustupke sve vreme, a on nađe da se prikloni Bbekimu. Kako misliš da ga zaustaviš?

– Mogu da ga optužim za silovanje.

– Koje silovanje?

– Bez pitanja! Važi?

– Kakvo sad silovanje, Henri?

– Džoni je moj. Jasno? Ni reči više!

– Da ćutim?

– Pričaj, ali ne o tome.

– Kako ti je supruga?

– Traži li Fredi da mu je ponovo obezbediš za razgovor?

– Nisam mu više od pomoći... Kad će u porodilište?

– Tamo je. Izveštavaju me svaki sat. Nezgodno mi da čekam po bolničkim hodnicima.

– A kad bi znao da je sin?

– Nije bitno. Biću otac... Koliko je sati?

– Jedanaest!

– Čujem zvono na vratima. Sačekaj...

– U redu...

– ... Lili? Lili!

– Šta se desilo?

– Katrin... Moja Katrin...

– Porodila se? Šta već?

– Moja Katrin...

– Šta je bilo, Henri? Nemoj reći da je... umrla na porođaju?

- Policija. Došli po mene!
- Ali to se dešava. Zašto policija?
- Otrov! Popila otrov!
- Zbog čega? Šta je sa detetom?

130.

– Bbekime, otkud ti? Uželela sam te se. Dva meseca se nismo videli.

– Ja ttebe gledam ssvakog dana, Llili.

– Šta pričaš, Bbekime? Gde me gledaš svakog dana?

– Ne ssamo ja. Gleda te ceo zzatvor.

– Ne pričaj gluposti! Nisam tamo ja, nego ti!

– Svi te imaju u kkrevetuu. Njih lakše uspavaš, a mmene ostavljaš bez sna.

– Koliko vidim, ti upravo nešto sanjariš!

– Po tebe bi bilo bbolje da nije jjava. Da je samo ružan ssan.

– Šta hoćeš ti od mene, je li?

– Zzašto si mi to napravila, Llili?

– Bbekime! Budi jasniji! Ne znam o čemu pričaš!

– Bbiću jasan kao što su jasne ttvoje slike u Pplejboju.

– Kakav Plejboj, Bbekime? Smešno! Otkud ti to?

– Odgovaraj! Šta si ttražila tamo?

– Pogledaj malo bolje, možda to nisam ja.

– Dovoljno je da pplavu kosu zamislim ttamni-

jom i – tu smo.

– Ti nisi normalan! Šta pričaš? Ja i Plejboj!?

– Nataša Bbogdanova Gorki. Mogu oni u ppotpisu da stave ššta hoće, ali Rruskinje nemaju tako crne oči.

– Bbekime, ti se bespotrebno uzrujavaš. U montaži svašta može da se napravi.

– Misliš da sam bblesav?! Da ne znam nništa?! Da sam glup?! Mmolim te, reci mi da nnisi ono ti.

– Stavljáš me tako drsko na probu, a ja jedva čekam da ti pokažem koliko te volim. Ne dozvoljavam da mi se obraćáš na takav način! Je l' ti jasno?

– Zzvaó sam redakciju ččasopisa. Rekli su mi da je mmenadžer Nataše sa slike izvesni Bbrajan, Englez. Verovatno iz Llondona. Moraću da ga ppotražim.

– Šta mi to radiš, kretenu jedan?! Mogu li ja da imam svoju privatnost?! Jesam li ti rekla da ne podnosim kad me neko prati!

– Kako mmogu da te pratim ako to nnisi ti?

– Šta te briga kako ja reklamiram svoju modu i u kojim časopisima!

– Pplejboj, Lili... Ni krpice na ssebi! Ni ttraga od mmode! Potpuno si ggola!

– Ponovo ti kažem da sa tim časopisom nemam ništa! I ne izmišljaj, molim te! To me užasno nervira!

– Videćemo s tim Bbrajanom. Ako je Nataša stvarno Nnataša, nema razloga da bbrineš.

– I ne brinem.

– U suprotnom, zznaš šta te ččeka.

– Šta me čeka? Nađi sebi neku pomoć! Vidiš da si bolestan!

131.

– Bbekime, to sa tvojim povremenim hapšenjima pokazalo se veoma unosnim za naš posao. Ponovo možemo da idemo sa povećanjem cena jer su tvoji zemljaci svesni našeg rizika.

– Ppostaju sve oprezniji. Morate paziti, ppukovniče Gal, ne veruju Vam ppreviše.

– Ne brini. Veza u albanskom Ministarstvu odbrane je pouzdana. Obavešten sam da je teren čist.

– Dok su na ggranici nnaši ljudi.

– Dobar potez. Pošiljke glase na Kosovo, odnosno Srbiju, a krajnja adresa je, u stvari, Albanija. U slučaju bilo kakvog ispada, zna se ko bi bio sankcionisan.

– Ppošiljke su bile iz Ffrancuske. Šta se menja? U Llondonu ste.

– Svuda sam na istim dužnostima. Komandant specijalnih jedinica NATO avijacije i ključar Hanga-ra rashodovanog oružja.

– I otpada koji je, ttakođe, unosan.

– Roba iz Liona neka, za sada, miruje.

– U belgijskoj bbanji joj ne može biti loše. Dok prezimi - odmor.

– Nema odmora. Ne misliš valjda da sam se zbog pastorkinog ispita vratio u Englesku!?

– Sshvatam. I ovde postoje mmagacini.

– Tvoje je samo da čuvaš pečat firme za otkup starog gvožđa i džepovi će nam biti sve puniji.

– Kada se očekuje nova isporuka, ppukovniče?

– Čim ti istekne kazna. Moramo malo da ispoštu-

jemo pravosuđe. Bitno je da je kaucija uplaćena... Nego, ponovo nam treba tvoja usluga u vezi svežeg ženskog mesa.

– Mislim na Vvas i po tom ppitanju, pukovniče Gal. Već na llageru imam nnešto što je san ssvakog vojnika.

– U NATO kampu u Libiji s nestrpljenjem čekaju isporuku.

– Jedna ali vvredna. Sve radnje rradi. I ppojedi-načno i u grupnjaku. Zzove se Lili.

– Fantastično! Kad čuju njeno ime, momci će biti dodatno motivisani da joj trpaju. Lili Marlen!

– Ssamo Lili, ppukovniče.

– Je l' sigurna? Možeš li da je iznajmiš u svakom trenutku?

– Bbude li to ona iz Pplejboja – svakako! I vrlo rado!

– Helikopter čeka da je spusti posred zbivanja. Na prvog koji bude podignut!

– Za nju Vam ne bih tražio nnadoknadu. Ddobili biste je zza džabe!

– Bbekime, Bbekime... Ti si moj najbolji partner!

132.

– „Stan Džonsonovih. Od signala imate trideset sekundi za poruku...”

– Hhenri, sve je otkriveno. Zznam i za operaciju *Aznavur* i za mmahinacije s Katrin. I za Lilinu uple-

tenost u ssvemu. Ne bbih voleo da sam u vašoj koži...

133.

– Lili, zovem iz policije. Koristim pravo na telefonski poziv.

– Šta kažu, Henri, zašto se Katrin otrovala? Jesu li te ispitivali?

– Ispitivali, pretresali kuću da nije ostavila pismo, obrađivali listing poziva... Upravo su mi puštali snimak sa telefonske sekretarice.

– Šta su tu mogli da nađu?

– Ono što su tražili, Lili. Ne znam kako da im tumačim poruku koja je veoma jasna.

– Šta je u poruci? Šta se kaže?

– Da je sve otkriveno. Sve naše mahinacije. Na kraju – pretnja.

– Od koga je poruka?

– Ne znam. Glas mi je nepoznat. Tražili su da identifikujem osobu. Ponavljali su mi snimak više puta, ali – ništa. Ne znam ko bi mogao da bude.

– Ima li nešto karakteristično u govoru te osobe?

– To smo svi приметили. Tip teže izgovara pojedine suglasnike, zamuckuje... Možda od uzbuđenja.

– Nije od uzbuđenja. On tako govori.

– Ko Lili?

– Bekim.

– Bekim? Tvoj verenik?

– Poznatiji kao Bbekim. Tako izgovara svoje ime, pa ga tako i zovu. Nisam stigla da vas upoznam. Radi. Često je odsutan.

– Kako znaš da je poruka od njega?

– Pretpostavljam. I mene je zvao.

– Kada?

– Pre dva sata.

– Poklapa se. Toliko sam u pritvoru, a na telefon niko nije mogao da se javi. Bila je uključena sekretarica.

– Šta da radimo, Henri?

– Završi sa Brajanom, Lili. Što pre! Manje će da bude svedoka.

134.

– Fredi, jutros mi je poštar doneo „Sedmicu“. Zahvaljujem na prelepoj priči koju mi je bratanica Šerliza još jednom pročitala.

– Bilo mi je zadovoljstvo da te upoznam, Alisa. Nadam se da ćemo se opet videti... Pardon, sresti. Oprosti, nisam vešt sa rečima.

– Jesi. Ja sam problem... Kad smo kod toga, reći ću ti šta je otkrila Šerliza. Ona ima svega šest godina, ali je izuzetno oštroumna. Gledajući fotografije iz novinske priče, zapazila je da se maska otuda razlikuje od one koju imam na radnom stolu.

-
- Ne shvatam. Imaš ih više, ili šta?
- Ne. Izgleda da je Lili greškom umesto svoje, ponela moju. Pipanjem je besmisleno tražiti razlike kod boja. Reljefno su iste... Bila mi je drag poklon.
- Šta kaže Lili? Pitala si je?
- Ne mogu da je dobijem. Ne javlja se.
- Nažalost, Alisa, nisam više od koristi kada je reč o njoj.
- Shvatam. Ti si dobar. Ona ne valja. Ona ni malo ne valja, Fredi.
- Znaš da mi je drago što sam joj se istrkao. Čuče u njoj svakakve sklonosti.
- Prepukla je u želji da se osveti celom svetu zbog sudbine koja joj je pripala.
- Znam kako je izgledala u osnovnoj školi.
- Nije samo izgled ono što ju je opterećivalo. Posle plastične operacije i korekcija, ona je – svesna sam toga iz priča – postala prava lepotica, ali ono što nikako nije mogla da ispravi je način na koji je došla na svet. Gnušala se i oca i majke.
- Šta su joj oni krivi?
- O, jesu, i te kako... Čuvali smo to kao našu porodičnu tajnu, ali Lili je u svojim nervozama počela glasno o tome... Moj stric, odnosno njen otac Kenon, još kao srednjoškolac imao je vanbračnu kćerku. Bavio se planinarenjem negde u irskim brdima gde upoznaje Šined, seosku devojkicu, s kojom se viđa jedno vreme, a koja, posle porođaja, umire od neke zarazne bolesti. Moj stric ostaje tamo narednih dvadesetak godina. Nikad se nije ženio, ali je kćerku Noru sam odgajao. Kad je ona dovoljno odrasla, sa sedamnaest godina, zatrudnela je s njim i rodila se

Lilita, odnosno Lili.

– Deluje isuviše bolesno. Zar nije mogla da ga spreči u tome?

– Nije ni pokušala. Ona je zavodila njega. Ubrzo po Lilinom rođenju, Nora završava u duševnoj bolnici, a stric i Lili napuštaju Irsku i odlaze u London. Tu su mogli da započnu novi život, udaljeni od surove istine.

– Možda jedino objašnjenje otkud Liline fizičke mane i nedostaci.

– Incestoidna priroda. Nekoliko godina kasnije, Nora sa još dve drugarice iz sobe, uspeva da pobjegne iz ludnice, posle čega im se gubi svaki trag. Od trenutka kada saznaje istinu o sebi, Lili započinje rad na svom izgledu i potpuno drugačijem imidžu.

– Kao da je htela da sakrije tragove incesta.

– Bila nam je gost, i ovde, u Švajcarskoj, obavila je sve korekcije. Moj otac joj je pomogao u odabiru i finansiranju klinike s najboljim doktorima plastične hirurgije, a pored toga finansirao je i njenu dvogodišnju postoperativnu rehabilitaciju. Odavde je otišla kao potpuno druga osoba. Kažu da niko nije mogao da je prepozna.

– Svedok sam da je tako.

– U novonastalom životnom glamuru i sveopštoj trci, potpuno je zaboravila na nas. Do pre dva meseca kada joj je zatrebao neko ko bi tokom zime održavao njen spa centar. Tada je pozvala mog brata Aleka i njegovu suprugu Ešli, uposlila ih i dala nam do znanja da time želi da nam se, na neki način, oduži.

– Dobro se setila.

– Čini se da je najpre gledala sebi da pomogne. Tražila je nekog od poverenja – dobila je, a i ko bi se prihvatio posla u osami?

– Jeste pomalo klaustrofobično, ali bar imaju mir.

– Mir?! Posle najnovijih tamošnjih dešavanja, Alek se pribojava da ne bude svedok kakvih nezakonitih radnji. Nije hteo da mi otkriva pojedinosti.

– Ne znam. Vi je, ipak, bolje poznajete.

– Proračunata je do krajnjih granica. Ne bi olako davala ključeve, Fredi.

– Je l' oduvek bila takva?

– Ni slučajno. Sve je počelo posle plastičnih operacija kada je htela da proveri koliko je, stvarno, postala lepa i poželjna. I znaš li čega se prvo setila? Angažovala je najbolje foto-reportere, napravila gomilu fotografija i sve objavila u nedeljniku „Le-pota i zdravlje“.

– Manekenka je, od nje se to traži.

– Ovo se dešava pre nego što će postati manekenka... Nije ona objavila fotografije da bi je ljudi samo gledali i divili se njenoj lepoti.

– Nego?

– Nudila se da je dotaknu, pa čak i – probaju! Bavila se poslovnom pratnjom. Bila je devojka za iznajmljivanje. Uz fotografije na kojima je, kako kažu, veoma zgodna i neodoljiva, ona objavljuje i og-las. Pod šifrom „Vražja lepotica“.

– Niko nije znao bolje da je okarakterise od nje same. Izgleda da nam je uzalud slala signale. *Vražja lepotica*. Da li je uspela, najzad, da proveri koliko je lepa i poželjna?

– Dolazile su do mene razne priče. Ali svi su se

slagali u jednom: bila je nezamenljiva!

– Nikad joj nije bilo dosadno.

– Kad mi je najavila posetu drugog januara u podne, mislila sam da ćeš i ti biti s njom. Došla je sama, Fredi.

– Da me je pozvala, ja bih pošao. Ali mi je rekla da imate porodične razgovore i da nije zgodno da budem prisutan.

– Ne bi me začudilo da je i tada bila nečija poslovna pratnja. Pritom ne mislim na tebe.

– Htela je da bude sama tri sata i petnaest minuta. Bila je tačna.

– Možda je bila tačna, ali to da je bila sama...

– Hteo sam da kažem da je tražila da pođe bez mene. A uputila se vama.

– Nešto se tu čudno dešavalo. Tek što je došla – nismo ni čaj popile – čulo se zvono. A malo pre toga, nekome je telefonirala i izdiktirala našu adresu. Po srdačnom razgovoru, bila sam sigurna da tebe zove, Fredi.

– Zanimljivo. Zatim se, kažeš, ta osoba pojavila na vratima.

– Da si bio ti, pozdravio bi se sa mnom. Ovaj je samo video Lili i s njom se domunđavao. Čak je i malu Šerlizu, koja se tuda motala, ignorisao.

– Ko je mogao da bude?

– Čim su otišli, Šerliza je dotrčala do mene i čula sam kako prelistava novine. Bila je sva ushićena govoreći: „Evo čike koji je dolazio kod nas. Ima istu jaknu i košulju!“

– Neverovatno! Šta si saznala?

– Tražila sam da mi pročita tekst jer mi fotogra-

fija, razumljivo, ništa ne govori. Iz sadržaja sam prepoznala očeve novine „Ekonomski glasnik“, a u tekstu, koji sam saslušala, govorilo se o većoj sumi novca kojom se tereti izvesni Henri zbog utaje poreza i neprijavljenih stanara u svojoj zgradi.

– Kažeš, Henri. Je l' bio još neki podatak o njemu?

– Henri Džonson iz Njujorka.

– Da, da. Jasno. Šteta što se tada nismo čuli, Alisa.

– Dvaput sam te zvala u hotelu, ali se oba puta javila Lili. I samo bih je pitala kako si.

– Rekla mi je da si se interesovala.

– Plašila sam se da ti kažem bilo šta ako je ona u blizini.

– Nije se više vraćala k vama toga dana?

– Lili? Ne. Još na polasku smo se pozdravile.

– Tri sata je provela s njim. To objašnjava mnogo šta. Hvala ti, Alisa. Veliki si drug.

135.

– Fredi, je li istina ono što sam pročitao o Brajanu?

– O vozaču auta u kom je stradala Sara? Istina je, Džoni.

– Eto Lili i u ulozi ubice.

– Kakav ženski monstrum.

– Usred dana ući na intenzivnu negu jedne tako ugledne klinike i napraviti kaos, to je van pameti! Kako je, uopšte, ušla?

-
- Imala je beli mantil.
 - I nikom da ne bude sumnjiva?
 - Ko poznaje celo osoblje u velikim klinikama?
 - Neverovatno. Čoveku se bore za život, uspevaju da ga reanimiraju, a onda se pojavi ludača i počupa sve priključke sa aparata...
 - Dovoljno je bilo da mu onesposobi dovod kiseonika.
 - Kao da je htela da bude sigurna u njegovu smrt. Čak i požar podmeće!
 - Možda da izbriše tragove. Ali dosta nespretno. Plamen joj zahvata kosu, a onda i telo, usled čega zadobija teške opekotine. Lice joj je potpuno unakaženo.
 - Gde je bilo obezbeđenje?
 - Oni su reagovali, Džoni, ali plin je kao eksplozija. Na sreću, ili nesreću, izvukli su je.
 - Bez obzira, neće dobro proći.
 - Sa kožnog odeljenja ide pravo na istražno.
 - Posедуje li „Sedmica“ nešto više od onoga što objavi?
 - Fotografije se, za sada, čuvaju. A veruj mi, grozno izgleda. Gore nego do pre sedam godina, do rekonstruktivne i estetske hirurgije.
 - Zar si je znao tada, Fredi!?
 - Sad znam da jesam.
 - Prvi put čujem da se podvrgavala plastičnoj...
 - Nisam je prepoznao. Kao što ne bi niko ko ju je znao pre. Ti si imao priliku da je upoznaš kao lepoticu...
 - Zatečen sam. Mislio sam da o njoj sve znam.
 - Na uvećanoj fotografiji koja prikazuje hodnik i

ulaz u Brajanovu sobu, tik do vrata, na podu, jasno se vidi maska...

– Kakva maska, Fredi?! Za maskenbal?

– Ista je u najnovijoj „Sedmici“. Znam samo da je reč o unikatnoj izradi... Kakva gadura!

– Znaš nešto o tome!?

– Da se desilo onako kako je planirala, sumnja bi pala na jednu veoma dragu i pozitivnu osobu. Pogledaj slike na muzičkim stranama, Džoni. I naravno, pročitaj priču o tangu.

– Ako je sve o Lili istina, to da je sklona podvalama, moglo se očekivati.

– Postoji i niz fotografija sa mesta nesreće u kojoj je stradala Sara. One su u istražnom postupku i ne smeju da se objavljuju.

– Zašto?

– Zanimljivo je da je automobil slupan po desnoj strani, a krivina je bila ulevo.

– Šta je sporno, Fredi? Inercija vuče na suprotnu stranu.

– Pre te krivine, sa kojom su učesnici trke upoznati, brzina se znatno smanjuje. Ovde je ona bila konstantna.

– Misliš da vozač nije reagovao?

– Ili nije, ili jeste, ali bezuspešno. Jedino ko je mogao da nam da pouzdan odgovor na to pitanje je Brajan. Sada više ni on.

– Odmah su počeli tračevi o mogućem ubistvu ili samoubistvu?

– Ostavićemo slučaj veštacima i inspektorima. Ovih dana imaće posla.

– I oni i M.G. Junior! I na jednoj i na drugoj lokaciji.

– I na trećoj, Džoni! Katrin se otrovala u porodilištu.

– Otrovala se?!

– Možeš da zamisliš kako je na nju delovalo saznanje o silovanju. Uz to, još i prisustvo njenih roditelja. Nije mogla da bude mirna sa onim što nosi u sebi. A nije mogla da kaže istinu. Kako da pokvari raspoloženje roditelja koji su bili presrećni što će postati baka i deka, što će njihova kćerka, najзад, postati majka. Posle toliko nadanja i čekanja.

– Kako je delovala na večeri?

– Preksinoć? Niko nije mogao da primeti da je nešto muči. Niko, osim mene. Više puta sam uhvatio taj njen grč na licu, odsutni pogled. Kao da je već imala ideju šta će da uradi.

– Jesi li joj rekao ko je Brajan i da je, najverovatnije, on taj kog je tražila.

– Ne. A možda je trebalo.

136.

– Zanimljiva je tvoja teorija da je vozač univerzitetskog relija u Kembridžu bila ženska osoba, odnosno Sara, a ne Brajan koji je registrovani reli vozač i koji je prijavljen za trke.

– Šta je čudno, Džoni? U mom poslu je sve moguće. Susretao sam se sa raznim nelogičnostima koje su, na kraju, posle analiza i zaključivanja, postajale potpuno logične.

– Koliko tvoje iznošenje zaključaka olakšava činjenica da su tela stradalih pronađena daleko od auta? Imao si prostora da za upravljač smestiš koga hoćeš, M.G. Juniore!

– Postoji u forenzici nešto što se zove trag, Džoni. Polazište forenzike su otisci prstiju, vlas kose, DNK...

– I sve to ukazuje na činjenicu da je vozač bila devojka?

– U ovom slučaju nije bilo teško da se utvrdi. Dovoljni su bili otisci prstiju na upravljaču.

– Otisci su mogli da ostanu od ranije toga dana. Ne znači da su napravljeni tokom same vožnje. Po tvome, i proizvođač auta bi mogao da bude osumnjičen.

– A zašto se ti nerviraš oko toga, Džoni? Zar ne možeš mirno da prihvatiš naučno gledište kao i svi ostali?

– M.G. Juniore, devojka nije mogla neopaženo da se uvuče za upravljač. Tu su treneri koji pomažu vozaču da zauzme mesto u autu, da ga vežu pojasevima, zatim, tu su sudije koje vode računa o regularnosti takmičenja, i, najzad, tu je publika koja ne ispušta iz vida svoje ljubimce.

– Zaboravljaš da je reli staza dugačka dvanaest kilometara, da se vozi deset krugova i, ono najvažnije, da deo staze prolazi kroz šumicu gusto obraslu raslinjem. Gotovo kilometar dužine bez publike! Bez svedoka!

– Hoćeš da kažeš...

– Zar nisu mogli, tu negde, da zamene mesta?

– Priznajem da mi polako postaje logično. Još kad

bih znao da li je imala vozačku dozvolu, odnosno, da li je znala da vozi?

– Podsetio si me da proverim da li je posedovala dozvolu, a po onom šta im se desilo, zaključim sam da li je znala da vozi... Nego, zvao sam te zbog nečeg drugog... Ideja da promoviramo singl u Rok kafeu nije loša, Džoni. Ja bih, u tom slučaju, svirao drugu gitaru, pošto je sintisajzer nemoguće ugurati u akustiku.

– Slažem se, M.G. Juniore. Hteo sam tako da se organizujemo. Ti bi na gitari svirao rifove, ono što inače sviraš na klavijaturi.

– Već sam probao – lepo zvuči.

– Kaskader Pit za akustičnim basom, a Rajko može da ponese doboš. Ili daire, kad ih toliko voli.

– Odsviraćemo je, pred polazak, dva-tri puta u Rajkovej garaži. Da se uvežbamo.

– Kako si zadovoljan naslovnom pesmom?

– Pesma „Tražeći Saru“ ima sve elemente da postane hit.

– Jesu li to tvoje forenzičke ili muzičke pretpostavke?

– Ostavimo forenziku. Bar sa našim singlom nema nikakve veze.

– Ima, M.G. Juniore. I te kako ima veze. Ona Sara, koju si proglasio krivom za udes, je ista Sara iz naše pesme. Sara kojoj treba da pripišemo najveće zasluge za budući uspeh singla.

– Neverovatno! Reč je o istoj Sari?

– „Sve nelogično postaje logično“. A ja bih se nadovezao – sve neverovatno, postaje verovatno. Kad smo kod toga, pravi je trenutak da ti kažem da je i tekst pesme njen.

-
- Tu ne možeš da me varaš. U potpisu je tvoje ime.
 - Biću iskren. Pesma nije moja. Vratiću potpis koji joj pripada – Sara Tejlor.
 - Kako si došao do pesme? Znali ste se?
 - Mislio sam da se nikada nismo sreli, ali na slici sa umrlice prepoznao sam Blondi. Tako mi je tada predstavljena. A kako se došlo do pesme, roman može da se napiše.

137.

- Pukovniče Gal, dužnost mi je da Vas obavestim da je u Kabinetu ministra odbrane upravo bio jedan poziv za Vas.
- Zašto me niste spojili?
- Poziv je privatne prirode. Zatražen je Vaš broj, a mi, i sami znate, ne dajemo takve informacije bez odobrenja.
- Ko je zvao? Da li se osoba predstavila?
- Vinona Bejker. Kaže da je Vaša bivša supruga.
- Otkud ona? Nismo kontaktirali dvadeset godina. Skoro da sam je i zaboravio.
- Pozvaće ponovo. Rekli smo da se javi za petnaestak minuta. Da joj damo Vaš broj?
- Ne, možda odustane da me traži. Sigurno joj nešto treba.
- U redu.
- Ostavimo danas tako, pa ako se i sutra bude interesovala, možete joj izaći u susret.

- Kako Vi kažete, pukovniče Gal.
- S obzirom na to da sam je ostavio zbog njene koleginice, a zatim oženio neku sasvim treću, ne verujem da je dobronamerna.
- Razumem, pukovniče Gal.

138.

- Halo? S kim razgovaram?
- Henri, ja sam, Lili. Objasniću ti.
- Šta se desilo? Zašto tako govoriš?
- Bolje pitaj odakle zovem.
- Pa, hajde, reci?
- Tu sam gde i ti, ali u ženskom delu.
- Šta ti je s glasom? Vilica? Tukli su te?
- Ne, Henri. Ovo sam sama sebi napravila. U zavojsama sam.
- Najpre mi reci šta je sa Brajanom? Da l' je živ?
- Nije. Umalo i sama da stradam u požaru.
- Kakvom požaru? Zašto si u pritvoru?
- Obezbeđenje me je izbacilo. Sigurno su me pratili.
- Kako si mogla da budeš tako neoprezna? Šta se desilo?
- Ne znam, Henri. Samo znam da sam morala da se rešim Brajana... Dobila sam tri minuta za razgovor, zato čuj i ovo. Dok sam ležala na kožnom odeljenju, od jedne sestre sam saznala nešto o Katrin.

-
- Kaži, Lili, to sam hteo da čujem. Beba je živa?
 - Jeste. Katrin se otrovala neposredno po porođaju. Rodila je kćerkicu.
 - Mala tatina princeza Džonson.
 - Zaboravi, Henri. Nije Džonson. Katrin je u sestrinskom kartonu napisala oporuku. Kćerki je dala svoje ime, a uz to i svoje devojačko prezime.
 - Mene je sasvim isključila?
 - Sigurno s razlogom... Ko zna u kom domu će da završi mala Katrin Selers...
 - Šta će biti sa Katrin?
 - Napisala je da želi da bude kremirana. Znači, kad odavde izađeš, od nje možeš da nađeš samo pepeo.
 - Kao da ti je drago zbog toga?!
 - Znam koliko je voliš. A ja još i više posle svega što ti je napravila!
 - Lili, šta ti je? Šta se dešava? Zašto mi to radiš?
 - Seti se.

139.

- Pukovnik Gal ovde, koga imam na liniji?
- Vinona Bejker. Ako nisi zaboravio da postojim.
- Vinona, samo dvadeset godina je prošlo. Rekla si da odlaziš zauvek!
- Dobro si se sakrio. Nikako da dođem do tvog telefona.

– Zašto me zoveš na poslu? Znaš da ovo nije mesto za privatne razgovore.

– Ni jedan pretplatnički broj ne nosi tvoje ime. Gde da te zovem?

– Nigde. Ako baš ne moraš.

– I juče sam te uporno tražila.

– Bio sam zauzet. Zašto zoveš? Kako mi je sin?

– Setio si se da imaš sina?

– Kako da zaboravim na svoje jedno i jedino dete?

– Nije te sramota da ga zoveš sinom! Kada si ga poslednji put video? Kada si razgovarao s njim?

– Mi smo muškarci. Razumemo se. Mogu li da ga čujem?

– Prvo reci, kada ste se poslednji put videli?

– Podseti me. Ja sam slab da brojim dane...

– O kakvim danima govoriš? Godine i godine su prošle.

– Dvadeset godina. Je l' tako?

– Dvadeset tri godine! Na sudu, prilikom našeg razvoda, obećao si mu da ćeš ga posećivati kad god budeš imao makar malo slobodnog vremena, a za rođendan redovno.

– Sigurno me kritikuje. Šta kaže?

– Pojavio si se na njegov peti rođendan i – toliko. Nikad više.

– Znači, dvadeset osam mu je godina. Šta radi, čime se bavi?

– Bavio se trkama. Reli, formula 1. Bio je veoma uspešan.

– Prešao je na nešto drugo?

– Kao da te zanima.

-
-
- Naravno da me zanima.
 - Od kada? Jesam li te sad podsetila na njega? Izvini što sam morala.
 - Suviše si konfuzna. Šta hoćeš od mene?
 - Oduzimam ti vreme. Sigurno tamo neka traži tvoje krilo, a ti jedva čekaš da je smestiš.
 - Glupost! Imam promašen brak s udovicom koja je za sobom dovukla i svoju kćerku.
 - Brajan, naš sin, bio je na putu da se ženi. Hvalio mi se da je upoznao prelepu devojkicu, veoma obrazovanu i smernu.
 - Zašto je odustao?
 - Ko kaže da je odustao?
 - Govoriš u prošlom vremenu, pa ne znam...
 - To je razlog što te zovem. Ali nikako da te dobi- jem. Tek danas su mi dali tvoj broj.
 - Je l' novac u pitanju? Rešićemo. Raduje me što je našao devojkicu za ozbiljno. Moram da ga vidim, da me upozna s njom.
 - Ni ja nisam stigla da je upoznam.
 - Odlično. Hajde svi da se okupimo. Eto, neka povod bude Brajanov rođendan. On je negde ovih dana?
 - Bio je juče.
 - Šteta. Ali, bez obzira. Doći ću da se vidimo. Još ste na staroj adresi?
 - Ne, od razvoda smo se preselili u Kembridž.
 - Ja sam sada s poslom u Engleskoj, u Londonu. Kembridž mi je tu.
 - Ne moraš da se trudiš. Sina više ne možeš da vidiš. Gotovo je.
 - Šta pričaš? Zašto plačeš? Šta se desilo?

– Jutros si propustio da mu dođeš na sahranu, pukovniče Gal. Kasno je za sve.

– O, ne! Zašto mi nisi ostavila poruku?

– Evo me, nisam odustala da ti bar javim da više nije među živima naš Brajan Bejker Gal. Poslednjih godina poznat kao Brajan Ferari.

– Brajan Ferari?! On je Brajan Ferari? Moj Brajan? Vozio je... O, ne! O, kako je moguće! Kako je moguće da nisam znao!

140.

– Makartni na telefonu. Izvolite...

– Kenone, nema ništa od osiguranja. Klijent je lišen premije za svaku fizičku povredu za koju se ustanovi da je, na bilo koji način, namerno izazvana.

– Je l' to definitivno, Orsone?

– Dragi moj brate, zar misliš da su osiguravajuća društva tako naivna? Koliko bi njih bez razmišljanja odseklo sebi prst samo da se domognu novčanih premija. U Lilinom slučaju situacija je potpuno jasna.

– Ne sumnjam. Kamere su je snimale iz svih uglova.

– Imao sam prilike da se uverim, Kenone. Kad sam zahtevao da se angažuju veštaci u dokazivanju Liline nevinosti, njeno osiguravajuće društvo je vrlo

brzo, posredstvom međunarodne razmene sudskog materijala, došlo do snimaka koje su mi učinili dostupnim. O nadanjima da tu nešto može da se ostvari, ne treba dalje trošiti reči.

– Žao mi je što su propala sva tvoja ulaganja na nju, Orsone; i oko plastične hirurgije, i oko rehabilitacije, i oko osiguranja...

– Mogao si da me sprečiš u tome, Kenone. Ako ti se nije sviđalo.

– Zašto tako misliš?

– Prvi put primećuješ da sam nešto radio oko nje. Ili si se sramio da pričaš o njenim nedostacima.

– Misliš da ne želim da je ponovo vidim lepu? Mada ne znam koliko si u stanju da joj pomogneš, s obzirom na to da je propalo osiguranje.

– Nije reč o njenom izgledu... Trebalo je da se pozabaviš time šta ona radi, kud ide, čime se bavi?

– Nisam hteo da je sputavam.

– Nije sputavanje ako razgovaraš s njom.

– Posle svih poruga koje je pretrpela tokom školovanja, dovoljno mi je bilo da znam da je srećna.

– Izgleda da joj se posle ulepšavanja štošta događalo...

– Bilo mi je drago što se, konačno, osamostalila.

– Nisi primetio da je, možda, u tome otišla pre daleko? Dotle da je u stanju i da ubije!

– Misliš da sam mogao da je kontrolišem na svakom koraku?

– Prilikom njenog novogodišnjeg boravka u mom hotelu, imali smo kratak susret. Složili smo se da nije u redu što nas pet godina nije posetila, ali me je više zabrinulo to što je delovala nekako izgubljeno.

Kao da u sebi skriva brdo problema.

– Šta nam vredi sada da pričamo o tome?

– Tebi, izgleda, ništa. Ti, pre svega, ne znaš tačno ni šta ti je ona? Kćerka ili unuka? Ili si, možda, pro-našao poseban termin za vaše relacije?

– Nećemo o tome. Davno smo rekli šta smo imali.

– Jesmo. A kao rezultat svega, ja sam morao da se odselim što dalje od tebe. O našim odnosima do-voljno govori činjenica da ne kontaktiramo četvrt veka.

– Zaboravljaš. Kontaktirali smo.

– Jednom. Pre sedam godina kada sam tražio tvo-ju dozvolu da, na Alisino insistiranje, uradim nešto od Lilinog izgleda. Mada je imala dovoljno godina da sama odlučuje o sebi... Ne znamo se, Kenone. Da li je to normalno za braću?

– Nije. Ali ti si tako hteo, Orsone.

– A kako bi ti postupio? Napravio si nam takvu neprijatnost da je, čini mi se, dovde stigao glas o sramotnoj porodici.

– Ako si zvao da mi o tome držiš pridike, bolje da smo ostali stranci.

– U pravu si. Ti me uopšte ne zanimaš. Hteo sam samo da ti kažem da ću sve preduzeti da Lili pono-vo vratim lepotu. Onakvu kakvu smo stvorili ovde, u Sent Moricu.

– Molio bih te da tako uradiš. Omogućio si joj da joj svet bude tesan, a sad... Strah me je kako će u za-tvorenom prostoru. Ne može ona to da izdrži.

141.

– Žao mi je zbog tragedije koja Vas je zadesila, pukovniče Gal. Nisam znao da imate tolikog sina.

– Dok sam ga imao, Bbekime, nisam znao za njega. Svu moju netrpeljivost prema supruzi, njegovoj majci, on je plaćao. Na kraju i glavom platio.

– Nije Vam dozvolila da ga pposećujete?

– Nisam hteo. Zbog nje. Moj ponos. Dođavola s njim.

– Kasnije, kad je odrastao, mmogao je on Vas da ppotraži.

– Rastao je bez oca. Dete koje ne zna da postoji neka igračka, ne fali mu.

– Je l' on Vama nedostajao? Znali ste da ppostoji.

– Tada sam mislio, tu je, videćemo se, ima vremena. Sada mi sve vreme ovoga sveta ništa ne znači. Njega nema.

– Niste znali da se bbavi automobilizmom?

– Nažalost, ne pratim nikakav sport. Ni u mladosti me nije privlačio.

– Ako ne zbog nнадimka Ferrari, pitam zbog imena. Odmah bi Vas asociralo na njega.

– Bbekime, zar se naš vozač ne zove Brajan? Tu asocijaciju sam imao svakodnevno. Ali moj Brajan nije bio Ferrari, niti je živeo u Kembridžu.

– Zzanimljivo je, kad smo kod tog imena, ja sam čak bio u ppotrazi za izvesnim Brajanom. Zbog nekih ffotografija objavljenih u Plejboju. Nisam uspeo da ga nnađem. Doduše, ovaj se ppotpisuje sa B.B, ali su mi u redakciji rrekli da se iza inicijala krije

izvesni Bbrajan Bbejker.

– Brajan Bejker?

– Da. Tražio sam ga zbog jednog odgovora koji je ssamo on mogao da mi da.

– Bejker je prezime moje bivše supruge.

– Može li biti da se tvoj Bbrajan bavio menadžerskim poslom u tim kkrugovima?

– Ovih dana sve o njemu prvi put čujem. Užasan osećaj!

– Ne znam sada kako i o čemu da rrazgovaramo. Kako da se pponašam, pukovniče Gal? Nisam Vas ttakvog naučio.

– Razgovarajmo o kurvama i oružju. Privatno je privatno, a poslovno je poslovno.

– Ono što kod Vas iznad svega ccenim je Vaš profesionalizam. Tu ste nneprikosnoveni.

– Hteo bih da mi potvrdiš isporuku ženskog mesa za vojnički kamp u Libiji. Rekao si da imaš nešto posebno.

– Mmislio sam na Lili, ppukovniče Gal.

– Sećam se. Lili Marlen.

– Lili, pukovniče. Ssamo Lili.

– Upozorio sam vojnike na jednu takvu umetnicu. Svi su bili „za”.

– Sad bi već ppoželeli da je ne vvide. Od nje su ostali ssamo tragovi.

– Šta joj se desilo? To je ona ista Lili o kojoj se priča? Ona što je ubila mog sina?

– Nažalost, ggovorimo o istoj osobi.

– U pravu si da vojnicima takva ne treba. Spaljena, a uz to – leži u zatvoru.

– Ima i ggorih mesta od zzatvora...

– Ne znam da li postoji takvo kakvo ona zaslužuje.

– Postoji. Ono gde su i ruke vvezane. A njoj se upravo to ddešava. U zatvoru je pprovela samo jednu noć, ali ddovoljno da joj ustanove ppravu dijagnozu. Kklinička likantropija.

– Šta to znači, Bbekime?

– Sad kad sam ppušten na slobodu, imam vviše komocije, pa sam pposetio njenog doktora na ppsihijatriji. Kaže da je reč o pprorećaju u kom pacijent vveruje da se pretvorio u žživotinju. U ovom sslučaju, prema izjavama i ponašanju ppacijenta, životinja bi mogla da bbude – hijena. Pacijentkinja se žali da joj rastu ddlake na rukama, da joj vilica ppostaje čvršća, da su joj zzadnje noge kraće, da joj je ppolni organ ogroman i tako redom... Doktor takođe nnaglašava da Lili pušta mačkaste kkrike i da je u mnogo lošem sstanju.

– Gledao sam gde se čovek pretvara u vuka. Ali to je bilo na filmu.

– U razgovoru sa Lilinim ddoktorom saznao sam da je likantropija vveoma retka bolest u ppsihijatriji. Neki holandski naučnik koji ju je pproučavao, zabeležio je da u svetu postoji svega pet-šest sslučajeva koji zadovoljavaju ddefiniciju kliničke likantropije... U svemu je htela da bude pposebna, ddrađgi pukovniče Gal. Čak i u svom ludilu.

– Video si se s njom? Je l' te prepoznala?

– Nije mmoguće da se dođe do nje. Zatvorena je u zasebnoj pprostoriji i vezana je za kkrevet pošto je, kaže doktor, pokušala da se ppenje uza zid grebajućići noktima tako silno da je mmalter otpadao. Bolje

što je nisam vvideo takvu.

– Moji vojnici i ja nećemo mnogo žaliti za njom. Toliko o našoj prednosti u odnosu na tebe koji je znaš.

– Svega sam se nnaslušao u vezi Lili, pukovniče Gal, ali ovo mmoram da Vam ispričam. U hodniku bbolnice upoznao sam se sa izvesnim gospodinom Bronskim, arheologom po zzanimanju. I on je došao s namerom da pposeti našu zajedničku prijataljicu, ali ppošto nam nije bilo omogućeno, ostali smo mmalo u razgovoru.

– O Lili, pretpostavljam?

– Poverio mi se kao njenom vvereniku, jer sam se ttako i predstavio. Kaže da je Lili od njega ttražila da joj negde „iskopa“ majku za kkoju samo zna da je davno, davno nnestala. Ovaj je intenzivno rradio na tome i, najzad, uspeo da je ppronade u nekakvoj ppećini u Irskoj.

– U pećini!?

– Tamo su s njom bbile još dve ženske osobe. Sve su se isto ppredstavile. Verovatno čuvši njegovo ppitanje, redom su odgovarale: „Ja ssam Nora“, „Ja sam Nora“, „I ja sam Nnora!“ Arheolog im je zzatim potanko ispričao sve što je zznao o Lili, rekao im gde je mogu nnaći i otišao. Kaže, ako je do neke od njih doprla njegova ppriča, ona će i reagovati. Mada je ssumnjao u takvo što jer su sve tri bbile poludivlje i u nekom svom ssvetu.

– Dovoljno govori mesto gde ih je našao.

– Arheolog Bbronski kaže da je s tim vvestima došao k Lili, ne bi li je obradovao, ali ppošto je situacija takva kkakva je, odlučio je sa mnom da ppo-

deli saznanje. Inače, Lili ga je oslovljavala sa „ggrofe Vronski“.

– Zašto?

– Ko bi zznao...

– Zanimljiva priča.

– Ali tu nije kkraj... Na rastanku smo bili zzatečni užasavajućim pprizorom. Otimajući se sa ssestrama koje su je vukle u stranu, hhodnikom je, na sav glas, urlala žžena: „Hoću da je zzamenim! Došla sam da je zamenim! Sad mmalo ja unutra, a ona napolje!“ Po svoj pprilici, bila je to Nora, Lilina mmajka. Bronski je u njoj pprepoznao jednu od tri žžene iz pećine.

– Zbilja zanimljivo... Ali vratimo se našem poslu. Šta predlažeš za podizanje vojničkog morala? Treba ju mi, za početak, dve-tri, ali baš onako... Sisate i guzate! Da se ne brukamo pred NATO snagama.

– Za specijalne pprilike imam nekoliko njih sa ddupetima u rokoko stilu i sa sisama tvrdim kao ggranate.

– Kakve granate, ja bih da u tim trenucima korisnike ništa ne podseća na vojni mobilijar.

– Neće, pukovniče, ja Vam ggarantujem. Samo da ne zaborave zzbog čega su tamo.

– Spremi ih, Bbekime, zovem te za nekoliko dana. Lično ću da pilotiram helikopterom za njihov transport.

142.

- Došao je i taj dan, Džoni. Vi u „Radioskopu“.
- Za specijalnu priliku, crvenu kosu farbam u du-gine boje.
- A ostali u bendu?
- Svi ćemo da budemo jednoobrazni. Upečatljivi-je je.
- Kako će M.G. Junior na posao?
- Za njega smo obezbedili periku. Sa istim rasporedom boja.
- Da li vam je sve to potrebno? Ne nastupate na televiziji.
- Ni na radiju. Samo naša ploča!
- Čemu onda toliki cirkus, Džoni?
- Još kad vidiš našu garderobu, opasače, alke, lančeve i čizme s visokom petom. Sad i vizuelno moramo da opravdamo hit s prvog mesta britanske liste „Top of the pop“.
- Otišli ste previsoko da biste ostali normalni.
- Ludilo i popularnost ne idu jedno bez drugog, Fredi. Nadam se da nas akustika neće u tome mnogo sprečiti.
- Spremate nešto posebno?
- Ti imaš pravo prvi da znaš. „Saboteri“ slušaju „Radioskop“ u „Rok kafeu“. Odmah zatim pesmu izvodimo uživo.
- Odlučili ste da tu bude promocija?
- U akustičarskoj verziji.
- Što da ne. Pesma je toliko dinamična da joj ništa ne može umanjiti kvalitet.

-
- Dođi, Fredi, bićemo svi na okupu.
 - Nećemo. Uvek će nedostajati glavni za tu pesmu.
 - Nedostajaće fizički, ali će biti s nama. Sarino ime je višestruko prisutno. Ima je u naslovu, među autorima pesme, kao i u samom tekstu.
 - Sve sam radio da je podsetim na njene stihove...
 - Na njihovu primenu u popularnoj muzici.
 - Ostaće nepoznato da li je išta od pesme došlo do nje.
 - A zašto ne bismo posetili njen grob? „Saboteri“ i ti sa nama!
 - Umesto cveća, položićemo singl.
 - Imam bolju ideju. Naravno, ostavićemo singl, ali ćemo se potruditi da ga i čuje.
 - Šta nameravaš, Džoni?
 - Jednostavno – otpevamo joj pesmu!
 - Da. I tamo biste mogli akustičarski da je izvedete.
 - Najbolji način da joj se odužimo i poverujemo da nas, možda, čuje.
 - Ne postoji mesto koje bi imalo veću simboliku za premijerno izvođenje pesme.
 - Obavestiću društvo i vidimo se tamo, kod Sare, u deset sati. Odatle u Rok kafe. Emisija počinje u dvanaest, tako da imamo vremena.
 - Taj deo programa moraćete bez mene, Džoni. U to vreme sam na jednom drugom groblju. Porodično ćemo se oprostiti od Katrin.
 - Biće kremirana?
 - Da. Njena želja... Zamoliću za trunku pepela. Da je imam u svom stanu.

143.

– Nota po nota, gram po gram, do prvog mesta maksigram! Vaš Geri u emisiji „Radioskop”. Dakle, na prvom mestu ovonedeljne top-liste, „Top 40 vinyl”, grupa „Saboteri” i pesma „Tražeći Saru”! Dok oni traže Saru, mi ćemo se zabavljati uz njihov vrući hit „Tra-tra-tražeći Saru!”, u kom se doslovno kaže:
„Kažu da s jeseni lišće opada / kažu da vetar kišu donosi / kažu da negde kaos vlada / kažu da jutra sviću u rosi. / Pričaju o pijancu što duplo vidi / o detelini s četiri lista / o nekakvom pužu što se ne stidi / o crvu sumnje što nije glista. / Neka sve to i nije lažno / mogu po staklu gaziti bosi / jer ništa nije toliko važno / dok u snu lutam po tvojoj kosi. / Tražeći Saru opet izranja / pesma o „pričaju i kažu”, / da li za mene još dobrog sanja, / ili nas godine lažu...” /

– Može, Geri. Tako najavi.

– U pravu si da će pesma postati veliki hit. Ona to već i jeste. Juče je išla u svim emisijama. Na zahtev slušalaca.

– Poverovaće u prvo mesto.

– Najbolje je kad i sam verujem.

– Drago mi je da je tako. Srećno!

– Važi, Fredi. Kao i uvek, krećemo tačno u podne.

– „Saboteri” su u Rok kafeu. Kad isprate emisiju, promovisaće singl uživo.

144.

– Kako si znala kada da me pozoveš, Zlatokosa Ariel?

– Pre polumaturskog izleta je pravo vreme.

– U društvu sam prelepih devojčica. Jednu znam i zove se Katrin. Dvanaest joj je godina.

– Drugu tek treba da upoznaš. Zove se Sara. U osmom je kao i ti.

– Ona i Katrin su svuda oko mene. Čuješ li njihovu razdraganost?

– Čuvaj ih, Fredi. Ako se budete klonili Henrija i Lili, stvarno bi moglo da se desi da budete zajedno.

– Zajedno smo, Ariel. Potraži nas u svojim večnim poljima jagoda. Videćeš. Tu smo i Katrin, i Sara, i ja.

Kraj

VODIČ KROZ TELEFONSKE RAZGOVORE

*Lice // ukupno kontakata // lokacije pojedinačnih razgovora/

- Lili** // 63 // 2, 11, 14, 16, 17, 19, 21, 23, 25, 26, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 39, 41, 42, 45, 46, 49, 51, 52, 53, 56, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 66, 67, 74, 76, 78, 79, 80, 82, 89, 92, 94, 95, 98, 99, 100, 102, 104, 106, 107, 109, 114, 118, 121, 122, 126, 129, 130, 133, 138 //
- Fredi** // 59 // 1, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 24, 25, 27, 29, 30, 31, 37, 38, 40, 43, 47, 50, 55, 62, 64, 75, 77, 78, 80, 81, 83, 84, 87, 90, 91, 94, 97, 99, 102, 103, 107, 108, 110, 111, 112, 114, 115, 125, 127, 128, 134, 135, 142, 143, 144 //
- Džoni** // 26 // 4, 9, 13, 15, 30, 34, 42, 43, 46, 51, 53, 67, 71, 77, 83, 89, 91, 97, 100, 115, 123, 125, 128, 135, 136, 142 //
- Sara** // 22 // 1, 16, 21, 26, 33, 41, 45, 48, 49, 52, 54, 58, 60, 70, 73, 98, 101, 104, 106, 113, 116, 121 //
- Henri** // 21 // 2, 12, 28, 32, 35, 63, 65, 69, 72, 74, 76, 79, 88, 93, 96, 117, 122, 126, 129, 133, 138 //
- Katrin** // 16 // 10, 18, 22, 24, 27, 36, 40, 47, 50, 57, 68, 81, 86, 87, 90, 127 //
- Brajan** // 13 // 23, 28, 48, 54, 56, 70, 73, 82, 92, 93, 101, 113, 116 //
- Rajko** // 10 // 12, 65, 69, 72, 88, 96, 112, 117, 120, 123 //
- Bbekim** // 9 // 44, 85, 119, 120, 124, 130, 132, 132, 141 //
- Pukovnik Gal** // 8 // 44, 85, 119, 124, 131, 137, 139, 141 //
- Zlatokosa Ariel** // 5 // 20, 38, 75, 108, 144 //
- Radiestetičar** // 3 // 36, 68, 86 //
- Alisa** // 3 // 103, 105, 134 //
- Riksander** // 3 // 39, 66, 109 //
- Geri** // 3 // 55, 111, 143 //
- Matilda** // 3 // 22, 57, 59 //
- Rouz** // 3 // 84, 110, 118 //
- M.G. Junior** // 2 // 71, 136 //
- Kenon** // 2 // 37, 140 //
- Recepcioner** // 2 // 61, 64 //
- Grof Vronski** // 1 // 11 //
- Vinona** // 1 // 139 //
- Orson** // 1 // 140 //
- Alek** // 1 // 105 //
- Nikol** // 1 // 8 //
- Neimenovani sagovornici** // 7 // 3, 5, 6, 7, 95, 132, 137 //

DIJALOG KAO GENERATOR RADNJE

Prvo što će čitalac primijetiti čitajući neobičan roman Perice Jokića „Maskenbal na žicama“ jeste odsustvo figure pripovjedača. U ovom romanu, Perica Jokić odlučio se da radnju romana predoči bez posredovanja pripovjedača koji bi se miješao u pričanje. Junaci su ti koji pričaju priču, sami, tako što je čitalac stavljen u položaj presretača njihovih telefonskih razgovora koji su u romanu poredani hronološki. Ni u redosljedu telefonskih razgovora, nema, kao što vidimo, nikakvih intervencija. Sve što se tiče radnje romana, čitalac saznaje od samih likova, onim redom kojim to saznaju i sami učesnici radnje. Ono što je nepoznato junacima, nepoznato je i čitaocu, dok iz razgovora junaka ne bude upoznat sa onim što se u romanu zbiva. Ipak, čitalac ima izvjesno preimućstvo u odnosu na likove romana koje se sastoji u tome da on „čuje“ sve razgovore, a da su junacima dostupni samo oni u kojima sami učestvuju.

Razumije se da je sklanjanje u stranu figure pripovjedača moralo rezultirati ustanovljenjem drugih tehnika kao dominantnih. Odsustvo pripovjedača u romanu „Maskenbal na žicama“ u potpunosti je nadomješteno dijalogom. U dijalogu se značenje rađa, obnavlja i narasta. Dijalogom se ostvaruju sva sižejna rješenja. Dijalozi generišu radnju. Ilustraciju takve uloge dijaloga daje sam protagonist romana, Fredi Mur, kada prijatelju Džoniju, nakon prvog te-

lefonskog razgovora koji ima sa Sarom, kaže da ga je ona pokrenula. On je, dakle, na djelanje, pokrenut prvim telefonskim razgovorom koji je, već, uspio da posluži kao osnov za zaplet romana.

Sve počinje pozivanjem jednog pogrešnog broja. Umjesto muzičke redakcije, Frediju se javlja tajanstveni ženski glas i predstavlja se kao Sara. Objašnjenje kako je Fredi dobio pogrešan broj čitalac dobija već u drugom razgovoru, gdje se, odmah, ispostavlja da je Fredijevo pozivanje Sare umjesto muzičke redakcije zapravo dio jedne zavjere. Na postojanje zavjere protiv Fredija upućuje i šifrovan govor antagonista u ovom romanu: „'Paket' je stigao, Henri". U istom razgovoru, čitalac biva obaviješten i o sudionicima zavjere. To su Henri, Lili i Brajan. Sama zavjera se ovdje imenuje kao operacija *Aznavur*.

U narednih nekoliko razgovora pratimo Fredijevu upornost da ponovo dođe do Sare. Traganju za njenim brojem on pristupa vrlo detaljno, izvodeći sve moguće kombinacije njenog broja telefona. U četrnaestom razgovoru mu se javlja izvjesna gospođica Makartni (Lili) koja, ispostavlja se, poznaje Saru, ali Fredi ne zna da je Lili uključena u operaciju *Aznavur*.

U dvadesetom razgovoru pojavljuje se, prvi put, tajanstveni lik Zlatokose Ariel. Važno obilježje njenog lika jeste perspektiva koju ima, što će i sama naglasiti u 108. razgovoru kada kaže: „Odavde se bolje vidi." To je, dakle, perspektiva vječnosti ili sm-

rta, na šta upućuje i mjesto na kojem boravi Zlatokosa Ariel – vječna polja jagoda, što predstavlja i omaž Bitlsima i aluziju na pjesmu „Strawberry fields forever“, čije uvođenje je motivisano i time što je sve počelo pozivom upućenim muzičkoj redakciji. Zlatokosa Ariel je ona koja zna ne samo šta je bilo, već i šta će biti. Tako, u drugom razgovoru Zlatokose Ariel i Fredija, Ariel nas unaprijed obavještava da će Fredi ići na skijanje, ali skije neće koristiti („one same plešu“), jer će biti zauzet drugim stvarima (ljubav sa Lili)... U najavi je i ljubičasti šal koji će Fredi pokloniti Lili („šal boje ljubičice“)... Zatim se najavljuje da će oko auta za reli biti nešto sabotirano („ispravnom autu ne treba popravka“)... Niko ne bi stradao ako bi se na auto motriilo (mora se pratiti na „automehaničara uljeza“, koji se ne smije zanemariti, a on je, ako se pažljivo prati radnja, Henri)...

Drugo poglavlje počinje retrospekcijom koju Fredi izlaže Katrin o događajima koji su uticali na njegove odnose sa Henrijem i sa Sarom. Otkriva se da događaji koje roman predočava imaju uzroke veoma daleko u prošlosti - čak u djetinjstvu protagonista. I u narednim poglavljima će se kroz razgovore između Fredija i Katrin otkrivati prošli događaji iz Fredijeve perspektive. Važan je i 50. razgovor, gdje Fredi kaže Katrin da se, nakon što se Sara odselila, on njome i dalje bavio, „kroz slikanje i pisanje“, ali iznosi više detalja o njegovom odnosu sa Henrijem – saznaje se da mu je Henri donirao bubreg, dogovorom njihovih očeva, nakon čega je Henri počeo nedolično da se ponaša i nakon čega je Fredi počeo,

za njega, da bude dežurni krivac.

Treće poglavlje donosi događaje značajne za rasplet romana. Ovdje će važnu ulogu odigrati Katrin i njene sklonosti prema astrologiji. Uz pomoć astrologa ona uspijeva da dođe do istine o sebi, a pokušava da pomogne i Frediju da dođe do Sare, ali u trenutku kada je za to već kasno jer je Fredi proveo nekoliko dana sa Lili na Alpima. Uloga Katrin postaje intrigantna i za Lili koja se o njoj počinje raspitivati kod Brajana. U ovom poglavlju čitalac se upoznaje i sa događajima koji će neposredno prethoditi Sarinom stradanju – ona priprema doktorski ispit... U ovom poglavlju поближе je opisan i odnos između Fredija i tajanstvene Zlatokose Ariel: „Ne znam kako da objasnim. Zaspim, a onda s njom razgovaram kao preko telefona. I mučim se da je razumijem jer mi govori u zagonetkama”.

Četvrto, posljednje poglavlje, donosi razrješenje operacije *Aznavur* za koju se konačno i potpuno otkriva da je osveta namijenjena Frediju. Operacija *Aznavur* jeste i glavni sižejni tok ovog romana, a sve što se romanom predočava osim nje jesu odnosi među likovima koji služe da detalje te operacije поближе objasne.

Roman se završava dijalogom Fredija i Zlatokose Ariel koji se zbiva u Fredijevom snu koji je prostor, jedini još, u kojem Katrin, Sara i Fredi mogu da se nađu zajedno. Taj prostor su ujedno i vječna polja jagoda Zlatokose Ariel.

ČUDNA VIĐENJA PERICE J.

Ponekad, opasno je (i kažnjivo) reći na uho palanačkoj oholosti; Ponekada, međutim, reč ide do pojma sudbinskog; palanka je, kaže se, naša sudbina, naš zao udes. Promjene nema, niti je može biti! (R. Konstatinović)

U sve većoj masi, godinama prežvakavanih i vrlo uredno katalogizovanih, najraznorodnijih književnih djela, pažljivo složenih u fiokama književne teorije, autorski radovi slični „Maskenbalu na žicama“, bili su veoma rijetki, tako da u sudaru sa *Čudnim viđenjima Perice Jokića* (moja ideja alternativnog naslova) nije bilo lako donijeti preciznu estetsku procjenu! Komplikovano je definisati ovo jedinstveno i stvarno nesvakidašnje putovanje telefonskim žicama, putovanje jedne svježije duhovnosti, jedne nove poetike nepoznate ovim učmalim prostorima, inače nemilice zatrpavanim epidemijom Balkanskog Svemogućeg Ega, koji svaku novinu mjeri svojom veličinom i sadističkim pentranjem po ušima i glavama nesretnih čitalaca.

Koliko li samo mudrih poruka i koliko perverzije postmoderne književnosti može apsorbovati prosječan, nesretni konzument, srednjoškolskim senzibilitetom situiran negdje između govora Branka Ćopića i „promišljanja“ beogradskih „spisateljica“ u modi?! Nasuprot tome, „Telefonski razgovori“ Perice Jokića prosto su idealan materijal, a takođe i inventivan način za raznorazne psihološko/knji-

ževne analize vječne zapitanosti nad relacijom pisac - rezonancija čitaočevog (d)uha.

Sve opasnija polucija gluposti homogenizovane sve novijm tehnologijama i zdušno podržana ingenioznim cobby-paste tiražima od po pet knjiga, u bilo kojoj blagoslovenoj kopirnici, biće bar nakratko zaboravljena nakon veoma rijetkog estetskog zadovoljstva, potajnog, „voajerskog“ oslušivanja telefonskih razgovora ove knjige. Sva moguća rješenja i čudni ishodi zasigurno će zapljusnuti čak i najspremnijeg i najiskusnijeg istraživača u svijetu raznovrsnih književno-filozofskih novuma kojima ovo podneblje nije nikada oskudijevalo. Čak se i intelektualno nezajažljivo njuškalo, ispod moje krute kože, koje strašću jednog Magelana oduvijek traga za sličnim novotarijama, neočekivano nasukalo, ovaj put na sprudu ponornog, književno-autentičnog mora riječi, sintetizovanog u svakodnevnoj telefonskoj komunikaciji. Prosto rečeno, pred vama je potka kripto-romana, kako ja detektujem ovo Jokićevo, veoma rijetko viđano i minuciozno sročeno sočinenije.

„Da li je tišina samo odsustvo zvukova i sadržaja? Ne, to je inteligencija sama – jedna dublja svest iz koje je rođen svaki oblik. A kako bi to i moglo biti nešto različito od onoga što ste vi?“, upitao se onomad Eckhart Toll.

– Teško da tu ima razlike, odgovorio sam Tollu, misleći na Jokićevo tekst. – Sve dok ne zazvoni telefon i ne zabruje žice!

Već i sam ovaj imaginarni razgovor, uz preplitanje filozofije i humora, ilustruje neograničene mogućnosti postmoderne, ispod čijih skuta izviruju čak i telefonske žice. Dijaloška forma pripovijedanja nije nepoznata, ali način autora Jokića čini malu diverziju, čak i u poslovično perverzno prijemljivoj postmoderni, za svaki novum. Kad smo već na terenu postmoderne, poznavao sam izvjesnog telefonskog operatera, Finegana, koji je godinama spavao samo danju, dok je noću bdio nad telefonskim žicama, služeći se svojim jedinstvenim talentom prislušivanja tuđih razgovora, baš kao što izvjesna vrsta poetskih čudaka osluškuje disanje samo određene vrste borovih stabala. Pominjem čudne talente, prislušivanje i uzaludna Finegana bdijenja, da bih potencijalnom čitaocu ukazao na neslućene mogućnosti i zadovoljstvo koje ga očekuje u susretu sa „Maskenbalom na žicama“.

Svrha pisanja ove čudne knjige, kao i njeno odgonetanje/enkripcija razjasniće vam se zajedno sa mnogim neobičnim stvarima i pričama koje možete čuti putem telefonskih žica. Neko bi ovo nazvao – larpurlartizmom, umjetnošću radi umjetnosti?! A zar i postoji nešto drugo, pitam ja takvog, na način svakog pravog književnog jeretika i sladokusca kakav jesam?

Dakle, opustite se uz bruj postmodernih žica ove čudne šahovnice, matematičko/semantičke glavolomke, razgovora, britkih i lakonski precizno formulisanih, ali nevidljivih entiteta, koji žive

svoje nevidljive, otužno prozaične sudbine, samo u odjeku tuđih riječi.

Nadam se, u ime čitalaca i autora Jokića, izuzetno rijetkog satiričara, slikara poentiliste, gorkog pjesnika i čovjeka neobičnih očiju i nježne duše, da će ova inscenacija brojnih sudbina, u do sada neviđenom književnom melting potu, uskoro vidjeti i svjetla čitaočevih očiju.

Bojan Bogdanović

O PISCU

Perica Jokić rođen je 1962.

Diplomirani profesor književnosti.

Piše kratke priče, satirične priče, aforizme, drame, romane.

Objavio:

Pametniji popušta (1996), aforizmi

Ti si moj genije (1996), roman u baladi

Doručak za Emu (1997), drama

Tačno u podne (1998), antologija radio aforizma

Lift (1999), drama

Pričam ti priču (2013), satirične priče

Iskustva Roberta Nimanija (2014), satirične priče

Ogledi Roberta Nimanija (2015), satirične priče

Svemirski dnevnik (2015), roman

Strogo za javnost (2016), aforizmi i zakoni

Izrazito dobre priče (2017), satirične priče

Saznanja Roberta Nimanija (2018), satirične priče

Priče (2018), satirične priče, izbor

Perigrami (2019), satira

Zastupljen u antologijama aforizama i kratkih priča.

Dobitnik nagrade Tipar za najbolju humorističko-satiričnu knjigu u 2017 (*Izrazito dobre priče*, „Alma“, Beograd, 2017)

Dobitnik nagrade za najbolju satiričnu priču na Nušićijadi 2012 (*Etno more*)

Prevođen na ruski, engleski, slovenački i makedonski jezik.

Perica Jokić
MASKENBAL NA ŽICAMA

Izdavač:
„Alma”, Beograd

Za izdavača:
Đorđe Otašević

Recenzenti:
Mr Bojan Rajević
Bojan Bogdanović

Naslovna strana / 3D ilustracije:
Damian Paić

Korice:
Vesna Denčić

Štampa:
„Presing”, Mladenovac

Tiraž:
200

ISBN:
978-86-7974-786-0

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

821.163.41.09-31 Јокић П.

ЈОКИЋ, Перица, 1962-

Maskenbal na žicama : Roman o Londonu i okolini / Perica Jokić.
- Beograd : Алма, 2020 (Mladenovac : Presing). - 261 str. ; 21 cm. -
(Biblioteka Savremena književnost / [Алма] ; knj. 348)

Tiraž 200. - Str. 253-256: Dijalog kao generator radnje / Bojan
Rajević. - Str. 257-15: Čudna viđenja Perice J. / Bojan Bogdanović.
- O piscu: str. 261.

ISBN 978-86-7974-786-0

а) Јокић, Перица (1962-) -- “Маскенбал на жицама”

COBISS.SR-ID 15181065

„Maskenbal na žicama“ je detektivski roman u kojem će, povratkom dvadesetšestogodišnje Sare u rodni London, biti pokrenut čitav niz dešavanja, kao i operacija *Aznavor* u koju su uključeni Sarini poznanici Henri, Brajan i Lili. Klupko operacije pokušaće da razmota Fredi, ali na tom detektivskom poslu biće ometan mehanizmima zavodnja od strane misteriozne Lili. Otkrivanje istine Fredi će, kao u Sofoklovoj tragediji, morati da plati gorkim saznanjima.

9 788679 747860